

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:



ஸ்ரீ பராஷ்யஸாரம்



ஸ்ரீ உ. வே. நாயாடு வேதாந்த வித்வான்
வேளுக்குடி

K. வரதாசார்ய ஸ்வாமி

1985

இப்புத்தகத்தை மிக நல்ல முறையில் அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய ரத்னம் பிரஸ், உரிமையாளர் திரு. M. மோகன்ராம், போர்மன் திரு. P. J. சத்தியநாராயண அவர்களுக்கும் அச்சுத் தொழிலாளர்களுக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ உ. வே. K. வரதாச்சாரியார் ஸ்ரீமதி
15, தம்பு செட்டி தெரு, சென்னை-600 001

K. V. சிங்கராச்சாரி
10, தியாகராஜபுரம், சென்னை-600 004

விலை ரூபாய் பத்து

அச்சிட்டோர்
ரத்னம் பிரஸ், 41, பத்மாயன் தெரு, சென்னை-600 001

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஶாமா துஜாய நம:

ஸ்ரீ பாஷ்யஸாரம்

முன்னுரை

வேதாபஹாரிணம் தைத்யம் மீகரூபி நிராகரோத்
ததார்த்தாபஹாரிண: ஸர்வாந் வ்யாஸ ரூபி மஹேச்வர:
ஸம்யக்ந்யாய கலாபேந மஹதா பாரதேநச
உபப்ரூம்ஹிதவேதாய நமோ வ்யாஸாய விஷ்ணவே.

பேரின்ப வாழ்வுபெற இன்றியமையாதது உண்மையுணர்வு, தத்வ ஜ்ஞானம். இது தன்னைப்பெற நமக்கு காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் பற்பல சாஸ்த்ரங்களை உபகரித்துள்ளான். இது பற்றி இவனைப் பிரான் என்று பெரியோர் பாராட்டுகின்றனர். அவன் தந்தருளிய சாஸ்த்ரங் களால் தமையானது சாரீரகம் என்பது. இது தன்னை ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை என்றும் உத்தரமீமாம்ஸை என்றும் கூறுவர். ஸ்ரீமந் நாராயணனை வ்யாஸராக அவதரித்து ப்ரஹ்மஸூத்ர க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தார் என்று புராணம் கூறுகிறது. இதுவே சாரீரகம். ஜகத்தையே தனக்குச் சாரீரமாகக் கொண்ட பகவான் சாரீரன். "தஸ்யைஷ ஏவசாரீர ஆத்மா" என்று உபநிஷத்து கூறுகிறது. சாரீரனைப்பற்றிக்கூறும் சாஸ்த்ரம் சாரீரகம் எனப்படுகிறது. "ஸம்ஹிதம் ஏதத் சாரீரகம்" என்று பகவத் போதாயனரும் அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் உபநிஷத்துக்களாகிற திருபாற் கடலைக் கடைந்து சாரீரமான அம்ருதத்தையெடுத்து அடியார்க்கு வழங்கியுள்ளார். இது ஆத்ம ஶேஷமங்கரமான அம்ருதமாகும். "பாராசர்ய வசஸ்ஸுதாம் உபநிஷத் துக்தாப்தி மத்யோத் த்ருதாம்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யாரம்பத்தில் எம்பெரு மானார் அருளிச்செய்தார்.

சாரீரகத்தில் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் சதுஸ்ஸுத்ரியான ௩.போத்காதத் துக்கநந்தரம், ஈக்ஷத்யதிகரணமான சாஸ்த்ராரம்பத்தில் பரமாத்மா ஜகத் காரண பூதன் அசித் விலக்ஷணன் என்றறுதியிட்டார். அவ்வதி கரணத்திலே “தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்” என்று “அவனே உபாயபூதன்” என அறுதியிட்டார். ஜகத் காரணத்தையிறே மோக்ஷோபாயமாக வேதாந்தம் அறுதியிட்டது. அடுத்து ஆநந்த மயாதிகரணத்தில் “அவனே பரமப்ராப்யபூதன்” என்பதனையும், அவன் ஸம்ஸாரி விலக்ஷணன் என்பதனையும், முக்த விலக்ஷணன் என்பதனையும் “ஆநந்தமய: அப்யாஸாத்” “காமாச்ச நானுமானாபேக்ஷா” “நேதரோ: நுபபத்தே:” “பேதவ்யபதேசாச்ச” என்று ஸுத்ரகாரர் அறுதியிட்டார். அடுத்து அந்த அதிகரணத்தில் அவன் திவ்யமங்கள் விக்ரஹ விசிஷ்டன் என்று அறுதியிட்டார். இவற்றினுடைய விவரணமே மேல் 149 அதிகரணங்களாகும்.

ஆக ஜகத் காரணபூதன் உபாயோபேயபூதன் ப்ரக்ருதிபுருஷ விலக்ஷணன் திவ்யமங்கள் விக்ரஹ விசிஷ்டன் பரமாத்மா என்று வ்யாஸ சித்தாந்தம் தேறுகிறது.

சாரீரகத்துக்கு ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த பாஷ்யம் ஸ்ரீபாஷ்யம் எனக் குலாவப்படுகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யம் மஹாஸமுத்ரம். அதினுடைய ஸாரமாக “ஸ்ரீபாஷ்யஸாரம்” என்று இந்த க்ரந்தம் எழுதப்படுகிறது. இது தன்னைக்குற்றம் கனைந்து பெரியோர்கள் ஸஹஜ ஸௌஹார்த்தத்தாலே ஆதரிக்குமாறு பணிவன்புடன் வேண்டுகிறேன்.

இப்புத்தகம் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் மஹாஸம்ப்ரோக்ஷண விழாவின் போது (7—2—1985) ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பெருமானார் அவதார மண்டபத்தில் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீ வரத யதிராஜ ஜீயர் ஸ்வாமி திருக்கரங்களால் பற்பல மஹாவித்வான்கள் முன்னிலை யில் வெளியிடப்படுகிறது.

தாஸம்,

பி. வரதாசாரியாபிள்ளை.



ஸ்ரீ

ஸ்ரீமேத ராமாநுஜாய நம :



தங்கையாள் - திருவாரங்கம் பெரியகோயில்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:



ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
காரப்பங்காடு, ஜீயர் ஸ்வாமி

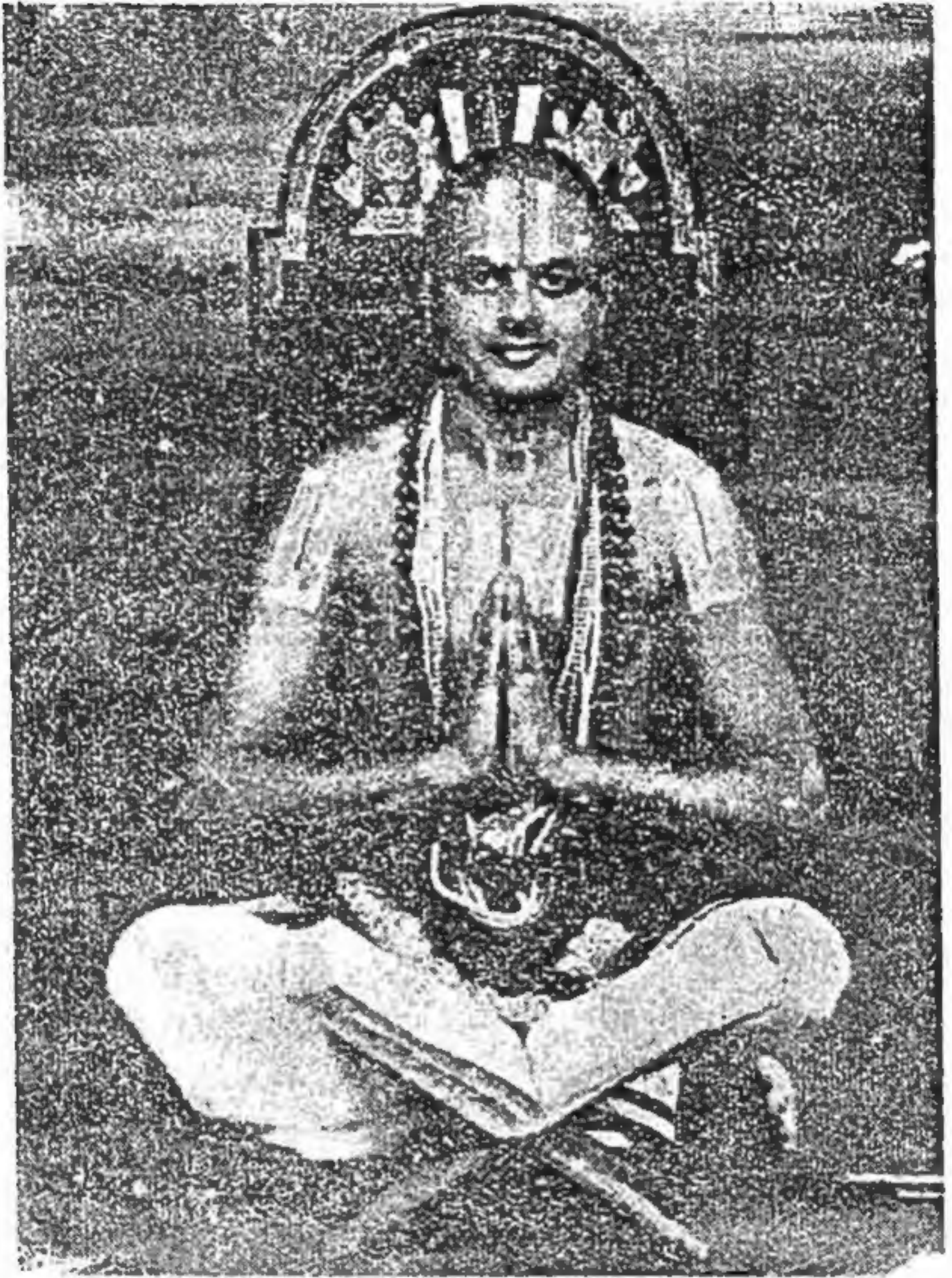
ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:



ஸ்ரீ. உ. ஸெ. நயாபு வேதாந்த வித்வான்
காரப்பங்காடு, வேங்கடாசாஸ்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:



ஸ்ரீ. உ. வே. வேளுக்குடி K. வரதாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மதே ராமா துஜாய நம:

ஸ்ரீ பா₄ஷ்ய ஸாரம்

வி ஷ ய ஸ-ஓ சி னை க

- பக்கம் 1 ப்ரதிஜ்ஞை
ப்ரணவமும் ஸ்ரீரங்க₃விமாநமும்
ப்ரணவமும் ஸ்ரீபா₄ஷ்யமும்
சேஷித்வம் த்₃விவித₄ம்
மூலமந்த்ரார்த்த₂ம்
ஜீவனுடைய ஆகாரத்ரயம்
திருமந்த்ரத்தில் ஸாப்₃த₃மான வர்த்த₂ம்
- பக்கம் 2 திருமந்த்ரத்தில் ஆர்த்த₂மான வர்த்த₂ம்
பகவானுடைய ஆகாரத்ரயம்
திருமந்திரமும் ஸாரீரகமும்
அத்₄யாய த்₃வயார்த்த₂ம்
த்ருதீயாத்₄யாயார்த்த₂ம்
சதுர்த்த₂ாத்₄யாயார்த்த₂ம்
த்யேயமும் ஸரண்யமும் ஜக₃த்காரணமே
ஒட்டையோடமும் ஒழுகலோடமும்
ஜிஜ்ஞாஸ்யம் சரண்யம் ப்ராப்யம்
தத்ர ப்ரமாணம்:
- பக்கம் 3 ஸ்ரீவேதவ்யாஸாவதார ரஹஸ்யம்
ஸாரீரகத்தில் ஸுத்ராதி₄கரணஸங்க்₂யா
ஸாரீரகத்தில் பாதா₃த்₄யாய ஸங்க்₂யா
பூர்வமீமாம்ஸா நிரூபணம்
பூர்வமீமாம்ஸா விஷயம்

- பக்கம் 4 தே₃வதா மீமாம்ஸாவிஷய நிரூபணம்
 ப்₃ர ஹ்ம மீமாம்ஸாவிஷய நிரூபணம்
 மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரம் ஒன்றே
 மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரத்தின் அர்த்தை₂க்யம்
 பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ர ப்ரத₃ர்ஸநம்
 ஆகாங்கைஷ்யம் தந்நிவ்ருத்தியும்
- பக்கம் 5 ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு அங்கா₃ங்கி₃பா₄வம்
 “வித்₃யாம் ச” ஸ்ருத்யர்த்த₂ம்
 “வித்₃யாம் ச” ச்ருதிக்கு அத்₃வைதி வ்யாக்₂யா
 ஏதத் க₂ண்ட₃நம்
- பக்கம் 6 வித்₃யாம்ச ச்ருதிக்கு யாத₃வப்ரகாசவ்யாக்₂யா
 உபாய உபேய த்₃வித்வம்
 பூர்வோத்தர க₂ண்டா₃ர்த்த₂ம்
 யாத₃வப்ரகாஸமத க₂ண்ட₃நம்
 ஜ்ஞாந கர்மங்களுக்கு அங்கா₃ங்கி₃ பா₄வம்
- பக்கம் 7 பா₄ஸ்கர ராமாநுஜ மதபே₄த₃ம்
 ஸாரீரகத்தில் த்₃விகபே₄த₃ நிரூபணம்
 ஜோட₃ஸபாதா₃ர்த்த₂ம்
- பக்கம் 8 மோக்ஷஸ்வரூபம்
 ஆழ்வானும் ஸ்ரீராமாநுசனும்
- பக்கம் 9 பதினாறு பாத₃ங்களில் அதி₄கரண ஸங்க்₂யா
 உபோத்₃கா₄தவிசாரம்
 மேக₄நாதா₃ரிஸூரி நிர்வாஹம்
 பூர்வோத்தரமீமாஸைகளின் ஐகருப்யம்
 பூர்வா₄ஷ்யகாராஸய வர்ணநம்
 பதம்பவாசாரய ஸம்மத நிர்வாஹம்
 முத்தஸ்த₄யாயத்தின் அர்த்த₂விபா₄க₃ நிரூபணம்
- பக்கம் 10 முத்தஸ்த₄யாயத்தின் பின்னடி₃தார்த்த₂ம்
 பாத₃ச தா₄யாயத்த₄ம்
 அந்ஸா₄வ்யாதிசோகங்கள்
 பாராசர்யமும் பூர்வா₄ந்ரானுமும்

- பக்கம் 11 ஜ்ஞாநவைராக்₃யங்களின் வாசி
முதலத்₃யாயத்தின் பேடிகாவிபா₄க₃ம்
அயோக₃ அந்யயோக₃ சப்தா₃ர்த்த₂ம்
அஸம்ப₄வ அதிவ்யாப்தி ஸங்காபரிஹாரங்கள்
- பக்கம் 12 ஸுத்ரஸைலீ நிருபணம்
பேடிகாவிபா₄காந்தரம்
- பக்கம் 13 ஏதந்நிருபணம்
"அஸ்பஷ்டதர ஜீவாதி₃லிங்க₃க" சப்த₃தா₃ர்த்த₂ம்
ப்ரத₂மாத்₄யாய ஸமாப்தி:
இரண்டாமத்₄யாயத்தின் பேரும் அதற்குக்காரணமும்
- பக்கம் 14 ஸ்ம்ருதிபாதா₃ர்த்த₂ம்

ஸ்ம்ருதிபாத₃ம் என்ற நாம ஹேதுவிசாரம்
கபிலஸ்ம்ருதிக்கு து₃ர்புலத்வம்
தர்க்கபாதா₃ர்த்த₂ம்
காரணவாத₃ பே₄த₃ம்
இரண்டாமத்₄யாயத்தில் முதலிரண்டு பாத₃ங்களின்
அர்த்த₂பே₄த₃ம்
- பக்கம் 15 இரண்டாம் பாத₃த்தின் பேடிகாவிபா₄க₃ம்
ஸாங்க்₂யமத ராமாநுஜமத பே₄த₃ நிருபணம்
ஸாங்க்₂யோக்த ப்ரமாணநிராஸே தாத்பர்யம்
தத்ராபி அநுமாநநிராஸ தாத்பர்யம்
- பக்கம் 16 ஸங்காபரிஹாரங்கள்
மும்மூர்த்திகள் பேச்சும் தூ₃ஷ்யம்
பாத₃ஸங்க₃தி விசாரம்
பாஞ்சராத்ரவைப₄வம்
- பக்கம் 17 பாஞ்சராத்ர ஸப்தா₃ர்த்த₄ம்
மதாந்தர விஷயங்களைக் கைக் கொள்ளுதல் முறை
மஹாபாரத நிஷ்கர்ஷம்

- பக்கம் 18 தர்க்கபாத₃த்தில் பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்ய கத₂ந
தாத்பர்யம்
மாத்₄வ மதம்
பாஞ்சராத்ரப்ராமாண்யே சங்கராபி₄ ப்ராயம்
,, ,, அத்₃வைதிகள் அபிப்ராயங்கள்
- பக்கம் 19 வியத்பாத₃ ப்ராண பாத₃ங்களின் அர்த்த₂ம்
தத்ததநுகு₃ண கார்யத்வ நிரூபணம்
வியத்பாத₃த்துக்கு முனனே தர்க்பாத₃நிவேஸ
தாத்பர்யம்
வியத்பாத₃ார்த்த₂ நிரூபணம்
- பக்கம் 20 ஸ்வரூப ஸ்வபா₄வாந்யதா₂பா₄வபே₄த₃ நிரூபணம்
- பக்கம் 21 பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்த நிரூபணத்தில் ஸுதிரகாரஸைலீ
ஸாஸ்தரயோநித்வாதி₄கரண ஆத்மாதிகரணங்
களுக்கு விரோத₄ சங்கா பரிஹாரங்கள்
இந்த அதி₄கரணங்களின் தாத்பர்யம்
- பக்கம் 22 ப்ரஹ்மமும் கார்யமே என்று நிரூபணம்
ப்ரஹ்ம ஸுதிரம் சாங்கர விருத்தம்
என்று ஸுதிரங்களைக்காட்டி நிரூபித்தல்
- பக்கம் 23 ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமே
வ்யாஸ ஸித்₃த₄ாந்தம்
- பக்கம் 24 த₄ர்ம த₄ர்மிஜ்ஞாநங்கள்
விசிஷ்டாத்₃வைத ஸாரம்
ஸ்ரீப₄ாஷ்யம் ப்ரணவாகாரம்
ப்ரணவார்த்த₂நிரூபண ஸமாப்தி:
உத்தர த்₃விகார்த்த₂ம்
- பக்கம் 25 நமஸ்ஸப்₃த₃ார்த்த₂ நிரூபணம்
அஹிர்ப்பு₃த்₃த₄ந்ய ஸம்ஹிதாவாக்ய நிரூபணம்
த்ருதீயாத்₄யாயார்த்த₂ம்
த்ருதீயாத்₄யாய பாத₃ நாமங்கள்
11₄ந்தி, உபாயம் வ்யாஜம்

பக்கம் 25 ப₄க்திக்கு உபயுக்தங்கள்
 விஷயாந்தரதே₃ாஷங்கள்
 ப₄க₃வத்₃ விஷய கு₃ணங்கள்
 மோக்ஷ ஸ்வரூபம்
 ஸாதி₃ அநந்தம் த்₄வம்ஸம்
 பரபக்ஷ ஸ்வபக்ஷ நிரூபணம்

பக்கம் 26 ப₄ாவாந்தரம் அப₄ாவம்
 ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸ்வாப₄ாவிகாகாரம்
 கர்மமும் க்ருபையும்
 ப₂லாத்₄யாயார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம்
 ப்₃ரஹம் வித்₃யாதி₄காரம்
 வைராக்₃ய பாத₄ம்
 ஸங்கா'ஸமாத₄ாநம்

பக்கம் 27 வைராக்₃ய த்₃வைவித்₄யம்
 ஸம்ஸார ஜிஹாஸையும் ப₄க₃வத் த்ருஷ்ணையும்
 ஸம்ஸார தே₃ாஷ நிரூபணம்

பக்கம் 28 ஸம்ஸாரி ஜீவதே₃ாஷங்கள்
 பஞ்சாக்₃ நிவித்₃யா ப்ரகரணம்
 பஞ்சாக்₃நி நிரூபணம்
 பஞ்ச ஹோதவ்ய நிரூபணம்
 பஞ்சஹோத்ரு நிரூபணம்
 பஞ்சமாஹு'த்யபேக்ஷா தத₃நபேக்ஷா நிரூபணம்
 த்₃ரௌபதீ த்₃ருஷ்ட த்₃யும்ந உத₃ாஹரணம்

பக்கம் 29 உத்ஸர்க்₃ாபவாத்₃ங்கள்
 சரீரோத்பத்தி நிரூபணம்
 ஜீவனுடைய த்₄ாந்ய ஸம்யோக₃ம்
 ஒளபாசாரிக ப்ரயோகம்
 புருஷகர்ப₄மும் ஸ்தரீ கர்ப₄மும்

பக்கம் 30 மதாந்தரஸ்த₂ர்க்கு வைராக்₃யபாத₃ம் அஸங்கதம்
 வ்யாஸ ஸித்₃த₄ாந்த மார்த்தாண்ட₃ம்

- பக்கம் 30 உப₄யலிங்க₃ பாத₃ம்
 உப₄யலிங்க₃ நிரூபணம்
 பகவானுடைய இதர வைலக்ஷணயம்
 ப்₃ருஹத்வ ப்₃ரும்ஹணத்வங்களும்
 உப₃யலிங்க₃ங்களும்
- பக்கம் 31 உபாயத்வமும் உபேயத்வமும்
 ஸாத₄நாத₄யாயத்தில் ப₄க₃வந் நிரூபண தாத்பர்யம்
 ஸங்காபரிஹாரங்கள்
 ஸாக்ஷாந் ஸாத₄நம் ப்₃ரஹ்மமே
 சேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்கள்
 பராதி₄கரண ப₂லாதி₄கரணப்ரமேயம்
 சாரீரகம் ஸ்ரீராமாநுஜமதாநு கு₃ணம்
 சாரீரகம் அத்₃வைத ப்ரதிகூலம்
- பக்கம் 32 மாயாவாதி₃களுக்கு உப₄யலிங்க₃பாத₃ம் அஸங்க₃தம்
 ,, ,, கு₃னோபஸம்ஹாரபாத₃ம் ,,
 ப்ரச்ச₂நந பெள₃த்₃த₄மதம்
 ஸகு₃ண நிர்கு₃ணவாக்யங்களுக்கு விரோத₄ப₄ாவம்
 ஆழ்வான் தி₃வ்யஸூக்தி
 ச்ருதி நிரூபித நிர்வாஹம்
 உத்ஸர்க₃பவாத₃ ந்யாயம்
 ஸாமாந்ய விசேஷ ந்யாயம்
- பக்கம் 33 “ய: காலகால்ய: கு₃ணீ” ஸ்ருத்யர்த்தம்
 ஆளவந்தாரும் ஸ்ரீவால்மீகி ப₄க₃வானும்
 ஸமபி₄வ்யாஹார சப்₃த₄ார்த்த₂ம்
 விரோத₄ாதி₄கரண ந்யாயம்
 உபக்ரமாதி₄கரண ந்யாயம்
 உபபச்சே₂த₃ ந்யாய விஷயவிசாரம்
- பக்கம் 34 ஸாத₄ஸவாக்ய ப்ராப்யல்யமே ந்யாயஸித்₃த₄ம்
 பெளத்₃த₄பக்ஷ விஜய ப்ரஸங்க₃ம்
 ஸாத₄ஸவாக்ய ஸித்₃த₄ாந்தம்
 கல்யாண (த₄ண வைப₄வம்
 ஆநந்த₃மோர்ஸா
 ஸாத₄ஸ நிர்(த₄ண வாக்யங்களுக்கு விஷயவிப₄ாக₃ம்

- பக்கம் 35 ஸகு₃ணத்வே ஸு₁த்ர நி₁ருபணம்
 ச்ருதியும் ஸு₁த்ரமும்
 ஸ்ரீப₄ய்யகாரர் திருவுள்ளம்
 ஸாஸ்த்ர வாத்ஸல்யம்
 ஸ்வரூபமும் கு₃ணமும்
 கு₃ண கு₃ணி பே₄த₃ம் ஸு₁த்ரஸித்₃த₄ம்
- பக்கம் 36 அபே₄த₃ நி₁ர்தே₃ஸுமும் பே₄த₃ நி₁ர்தே₃ஸுமும்
 அரு₁ணாதி₄கரண விரோத₄ நி₁ருபணம்
 அரு₁ணாதி₄கரண ந்யாய நி₁ருபணம்
 கு₃ணோபஸம்ஹார பாத₃ விரோதம்₄
 வித்₃யா பே₄த₃ கத₂ந விரோத₄ம்
 உப₄யலிங்க₃பாத₃ ஸாரம்
 ஸங்க₃தி நி₁ருபணம்
- பக்கம் 37 பரமாத்ம வைப₄வம்
 ஸ்ரீஸேநாபதி மிஸ்ரர் திருவுள்ளம்
 ச்ருதப்ரகாசிகா நிர்வாஹம்
 ஜீவஸ்வரூப நி₁ருபணம்
 ஈஸ்வரமஹிமை
- பக்கம் 38 ஸந்த்யாதி₄கரணமும் ஸங்கரராமாநுஜர்களும்
 மாயா ஸப்₃த₃ார்த்த₂ நி₁ருபணம்
 ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண ஸித்₃த₄ாந்தம்
 ஸு₁தி₃த ஸப்₃த₃ார்த்த₂ ஸ்வாரஸ்யம்
 மாயா ஸப்₃த₃ார்த்த₂த்தில் ஸ்ருதி நிர்வாஹம்
- பக்கம் 39 இந்த்₃ர ஜாலமும் மாயையும்
 மாயாஸப்₃த₃ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்
 ஸு₁ஷுப்திஸ்த₂ாந வி சாரம்
 ப்ராஸாத₃ க₂ட்வா பர்யங்க ந்யாயம்
 ஆண்டாளும் ஸ்ருதியும்
 ஸங்கா பரிஹாரம்.
 மோக்ஷமும் ஜீவனும்
 ஜீவனும் ஜைமிநியும்

- பக்கம் 40 ஜீவனும் வ்யாஸரும்
கல்பாந்தத்தில் கூறப்படும் ஐக்யம்
ஸுஷுப்தி மோக்ஷ பேத₃ம்
மூர்ச்ச₂ா விசாரம்
- பக்கம் 41 ஸுஷுப்தி மரண பி₄ந்ந மூர்ச்சா நிரூபணம்
நிமித்த வைரூப்யமும் ஆகார வைரூப்யமும்
பரமாத்மகுண நிரூபணம்
ஜீவதே₃ாஷங்களுமும் பரகு₃ணங்களுமும்
பேடிகாவிப₄ாக₃ம்
- பக்கம் 42 உப₄யலிங்க₃ நிரூபணம்
பாண்பெருமாள் பாடல்
பேடிகாவிப₄ாக₃ம்
ஸங்கிததே₃ாஷ நிராகரணம்
அநுபாஸ்யத்வ ஸங்காஹேது சதுஷ்டயம்
ஏதந் நிராகரணம்
- பக்கம் 43 ஜீவேஸு ஸ்வப₄ாவ கத₂நம்
பரமதமும் ஸ்வமதமும்
வேத₃ாந்தி நிஷ்கர்ஷம்
உப₄யலிங்க₃மும் உப₄ய விபூ₄தியும்
ப்ரச்ச₂ந்ந பெள₃த்₃த₄மதம்
ஜீவேச்வர ஸ்வபாவ உப₄யலிங்க₃த்வ ச்ருதிநிர்வாஹம்
ஸங்கோசமும் தத₃ப₄ாவமும்
- பக்கம் 44 அம்ருதத்வ நிஷ்கர்ஷம்
“அம்ருத” ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
ஸகல ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யம்
நேதிநேதி ஸ்ருத்யார்த்த₂ நிஷ்கர்ஷம்
ரூப நிஷேத₄மும் ரூபேயத்தா நிஷேத₄மும்
வஸ்துக்களை வேதாந்தம் கூறும் விதம்
- பக்கம் 45 குலத₄நமும் ஸ்வப்ந லப்₃த₄மும்
பராதி₄கரண ப்ரமேயம்
அஸைதி₃க நிப்ரதிபத்தி த்ரைவித்₄யம்
ஜீவந்தஸாபா₄ஸ சதுஷ்டய நிராஸம்

- பக்கம் 46 ஸுத்ர ஸப்தகார்த்த₂ம்
 ப்ராப்ய ப்ராபக ஐக்ய நிரூபணம்
 ஸ்ரீப₄ஷ்ய நிஷ்கர்ஷம்
- பக்கம் 47 ச்ருதப்ரகாஸிகா விவரணம்
 சரமச்சலோக டிப்பணீ நிஷ்கர்ஷம்
- பக்கம் 48 “நாயமாத்மா” ஸ்ருத்யுத₃ஹரண தாத்பர்யம்
 பாரதந்தர்ய த்₃வைவித்₄யம்
 ப்ரப₄லதுர்ப₄ல நிரூபணம்
 ஸ்ரீவசந பூ₄ஷண நிர்ணயம்
 நிமித்தோபாத₃நைக்யம்
 அவச்சே₂த₃கபே₄த₃ம்
 உபாயதாவச்சே₂த₃கமும் உபேயதாவச்சே₂த₃கமும்
- பக்கம் 49 ப்ராப்ய ப்ராபக ஸங்க்₃ரஹம்
 ப₂லாதி₄கரண ப்ரமேயம்
 பாத₃ த₃ஸ்கார்த்த₂ம்
 பரமௌதார்யம்
 ஹேய ராஹித்யமும் ஹேயநிவர்த்தகத்வமும்
 ப₂லத்வமும் ப₂லத₃த்வமும்
 மாயாவாத₃ க₂ண்ட₃நம்
 தார்க்கிகம்த க₂ண்ட₃நம்
 ஜைமிநியும் ஜைமிநிசிஷ்யர்களும்
 பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகள்
- பக்கம் 50 ப₂லப்ரத₃விசாரம்
 அபூர்வ க₂ண்ட₃நம்
 ஒளதா₃ர்யம் ப₂லப்ரத₃த்வம்
 “ப்ரபு₄ரேவ” ஏவகாரார்த்த₂ம்
 க்ரியா தச்சக்திர் வா ஸ்லோகம்

பக்கம் 81 மந்தோ₃தரீ நிஷ்கர்ஷம்
 முபராங்குச நிர்ணயம்
 பா₃த₃த₃சு₃க ஸங்க்ரஹம்
 நமஸ் ஸப்₃த₃ார்த்த₂ நிக₃மநம்
 ஸாத்₄ப நிரூபணம்
 ஸாத்யோபாயமும் ஸாத்யோபேயமும்

பக்கம் 82 கு₄வே₄ப ஸம்ஹாரபாத₃ம்
 உபஸம்ஹார விகல்ப ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
 பா₃த₃ார்த்த₂ நிர்ணயம்
 வேத்₃யாநு ரூப வித்₃யா நியமம்
 வேத்₃யபே₄த₃ ஹேது
 ப்ராஹ்மஜ்ஞாந வாத₃ அஸாங்க₃த்யம்

பக்கம் 83 க்ரமமுக்₂தி க₂ண்ட₃நம்
 வேதா₃ந்த நிஷ்கர்ஷம்
 ப்ராஹ்ம ஸகு₃ணத்வ ஸ்த்தி₂ரீ கரணம்
 த்ருதீயலக்ஷண த்ருதீய பாதா₃தி₄கரணப்ரமேயம்

பக்கம் 84 ஸ்வரூப நிரூபகத₄ர்ம நிரூபணம்
 ஸ்வரூப பதித்வம் சொல்லாமைக்கு ஹேது
 ஸத்யத்வாதி₃ பரிஷ்காரம்
 வாரணவாக்ய ஸோத₄க வாக்யங்கள்

பக்கம் 85 ப்ராஹ்மம் ஸ்வேதர விலக்ஷணம்
 ஜ்ஞாநத்வமும் ஜ்ஞாத்ருத்வமும்
 ஹி₃ந உபாயந ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
 மயங்காபரிஹாரம்
 அந்ய கர்மம் அந்யப₂லஹேது
 ப₄த₃வத்₃ய உபாயநம்

பக்கம் 86 க்ஷயிஷ்யாமியும் “க்ஷாந்த” மும்
 ஸங்கரமும் ஸ்ரீராமாநுஜமும்
 ஸாங்கரமதம்

பக்கம் 57 மோக்ஷமும் அர்ச்சிராதி₃க₃தியும்-சங்கரமதம்
 ஸாங்கரமத நிராகரணம்
 ஸுத்ரஸ்வாரஸ்ய விசாரம்
 "க₃தேரார்த்த₂வத்வம்" ஸுத்ரார்த்த₂ம்
 "உபபந்த" ஸுத்ரார்த்த₂ம்
 த்₃ருஷ்டாந்த தாத்பர்ய கத₂நம்
 ஸ்ரீப₄ஷ்ய ஸாரம்

பக்கம் 58 .அக்ஷரத்த₄ய தி₄க்ஷரணார்த்த₂ம்
 லிங்க₃ பூ₄யஸ்த்வாதி₄க்ஷரணார்த்த₂ம்
 தே₃வதானிபே₄ஷ நிர்ந்த₄ரணம்
 தே₃லிகணும் ப₄ட்டரும் ஆழ்வாரும்
 ஸப்₃த₃ாதி₃பே₄த₃ாதி₄க்ஷரணார்த்த₂ம்
 ஸாங்கர மதநிரஸநம்

பக்கம் 59 விநஸ்பா தி₄க்ஷரணார்த்த₂ம்
 த்₃ண்ட சக்ராதி₃ந்யாயம்
 த்₃ருணாரணி மணி ந்யாயம்
 ஸாங்கரமத க₂ண்ட₃நம்
 .அங்க₃பாத₃ம்
 ப்₃ரஹ்ம வித்₃யாங்க₃ நிருபணம்
 மீமாம்ஸா த்₃வயார்த்த₂ம்
 புராண ப்ரஸித்₃த₄ார்த்த₂ கத₂நம்

பக்கம் 60 ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸ ஹ்ருத₃யம்
 ப்ரதிஜ்ஞா சதுஷ்டயம்
 உபநிஷத்₃வாக்யத்ரய கத₂ந தாத்பர்யம்
 வ்யாஸரும் ஜைமினியும்
 கு₃ருசிஷ்ய க்₃ரந்த₂னிரோத₄ பரிஹாரம்
 ஜைமினி ஹ்ருத₃யம்

பக்கம் 61 ஸர்வாபேக்ஷாதி₄கரணார்த்த₂ம்
 “அஸிநா ஜிக₄ாம்ஸதி” வாச்யார்த்த₂ம்
 “அஸ்வேந ஜிக₃மிஷதி” வாச்யார்த்த₂ம்
 “யஜ்ஞேந விவிதி₃ஷந்தி” ஸ்ருத்யார்த்த₂ம்
 இச்ச₂ாஜநக விசாரம்
 சாங்கரமத க₂ண்ட₃ம்
 ஸஹகார்யந்தர வித்₄ய₄திகரணார்த்த₂ம்
 விதே₄ய விசாரம்
 பாண்டி₃த்ய ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்

பக்கம் 62 ப₃ால்ய நிருபணம்
 ஸம்மாநம் த்யாஜ்யம்
 “து₃க்₃த₄ா கௌ:” த்ருஷ்டாந்தம்
 மௌந நிருபணம்
 ப₄ாகவதாபசார க்ரௌர்யம்
 ப்ரமாண நிருபணம்
 ஸங்கர யாத₃வ மதங்கள்

பக்கம் 63 நிரீஸ்வரமீமாம்ஸக ஸாங்க₂யமதங்கள்
 வ்யாஸஸித்₃த₄ாந்தம்
 ப₂லாத₄யாயம்
 “நாராயணாய” ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
 பாத₃சதுஷ்டயார்த்த₂நிருபணம்
 பாத₃சதுஷ்டய நாம நிர்தே₃சம்
 வித்₃யையும் வித₃யாப₂லமும்

பக்கம் 6 ஸங்கா ஸமாத₄ாநம்
 ப₂லப₄க்தி நிர்வாஹம்
 ஆழ்வாரும் வ்யாஸரும்
 மோக்ஷஸாத₄ந ஜ்ஞாநவிசேஷ ப்ரமாணங்கள்
 ஸ்ரீபராசர நிஷ்கர்ஷம்

பக்கம் 65 ப்ராயஸ்சித்த விசாரம்

ப₄க்தி விஷயக நிர்வாஹ பே₄த₃ம்
 “அநுஸ்மரண” ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
 ஆத்மத்வோபாஸநாதி₄கரணார்த்த₂ம்
 பூர்வாத₄யாய த்ரயார்த்த₂ம்
 ஜீவபரபே₄த₃ நிஸுபணம்
 ஸங்காஸமாத₄நம்
 த்₃ருஷ்ட்யுபாஸநம் மோக்ஷ ப₂லகமன்று

பக்கம் 66 ஜீவபர ஐக்யஜ்ஞாநம் ப்₄ராந்தி

ஆத்மத்வோபாஸந நிஸுபணம்
 ஆக்ருத்த்யதி₄கரண ந்யாயம்
 ஜீவன் பரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரன்
 அத்₃வைத க₂ண்ட₃நம்
 அத்₃வைத ஸாத₄க ஸுதிரத்ரயம்
 ஸாங்கரப₄ாஷ்ய நிஸுபணம்

பக்கம் 67 ஆநந்த₃ கி₃ரி டிகா நிஸுபணம்

ரத்நப்ரப₄ா நிஸுபணம்
 ஸுதிரத்ரய பரமார்த்த₂ நிஸுபணம்
 ஸர்வ ஸாமஞ்ஜஸ்ய நிஸுபணம்
 தத₃தி₄க₃மாதி₄ கரணார்த்தம்
 ஸாஸ்த்ர வசந விரோத₄ பரிஹாரம்
 ஆழ்வாரும் வ்யாஸரும்

பக்கம் 68 கர்மங்களின் அவஸ்த்த₂ா சதுஷ்டயம்

இதராதி₄கரணார்த்த₂ம்
 புண்யமும் பாபமும் பாபமே
 ஸ்ரீப₄ாஷ்யகார ஹ்ருத₃யம்
 ஆழ்வாரும் வ்யாஸரும்

பக்கம் 69 உத்க்ராந்திபாத₃ம்

ழீராமாயணார்த்த₂ நிரூபணம்

உத்க்ராந்திபாத₃ார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்

பக்கம் 70 வித்வானுக்கும் மரணமுண்டு

மரண சிந்தா விஷயக சங்கா பரிஹாரங்கள்

ஸாங்க்₂ய சமாங்கர க₂ண்ட₃நம்

ஆபஸ்தம்ப₃ ஸித்₃த₄ாந்தம்

ப்ரத்யக்ஷ விரோத₄மும் சாஸ்த்ர விரோத₄மும்

பக்கம் 71 ஜீவந்முக்தி வாத₃ம் வேத₄ாந்த சிந்த₂ம்

ஜீவந்முக்தி நிராஸக ஸூத்ர ப்ரத₄ர்சனம்

நடாதூர் அம்மாள் நிஷ்கர்ஷம்

உத்க்ராந்தி நிரூபணம்

“அத்ரப்₃ரஹம் ஸமச்நுதே” ஸ்ருத்யார்த்த₂ம்

பக்கம் 72 ததே₃கோதி₄ரணார்த்த₂ம்

அம்மாள் நிர்வாஹம்

ழீபீ₄ஷ்ம மரண விசாரம்

த்ரௌபதீ₃ ந்யாயம்

கர்ணனும் வ்யாஸரும்

உத்தராயண ஸ்ரைஷ்ட்₂யம்

பீ₄ஷ்ம முக்தி விசாரம்

பக்கம் 73 நர பித்ரு தி₃விஷத்₃ ராத்ரி நிரூபணம்

அர்ச்சிராதி₃ க₃தி சிந்தநம்

யோக₃ யுக்த ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்

க்ருஷ்ண த்ரயம்

க₃தி பாத₃ம்

சதுர்த்த₂ாத₄யாய ப்ராத₂மிக பாத₃த்₃வயார்த்த₂ம்
உத்தர பாத₃த்₃வயார்த்த₂ம்
பேடிகா விப₄ாக₃ம்

பக்கம் 74 ஆதிவாஹிக க்ரம நிருபணம்
வாத்ஸ்யவரத₃ கு₃ருவும் தே₃சிகனும்

பக்கம் 75 ப்ராப்தி பாத₃ம்
பரிபூர்ண ப்₃ரஹ்மாநுப₄வ நிருபணம்
விபூ₄தி பே₄ாக₃யத்வ ஸமர்த்த₂நம்
பரமபத₃ ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்
தத்வ த்ரயமும் பரமபத₃ம்

பக்கம் 76 முக்தனுடைய லீலா விபூ₄த்யநுப₄வம்
சங்காஸமாத₄ாநங்கள்
திரும்ந்திரமும் த்₃வயமும்
ஜகத்₃வ்யாபார விசாரம்
முகதியில் ஜீவபரர்களுடைய ஆநந்த₃ஸாம்யம்
ஸாயுஜ்யரப₃த₃ாபார்த்த₃ா ஸாங்க₃த்யம்

பக்கம் 77 ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விரோதம்
ஸ்ரீராமாயணமும் உபநிஷத்தும்
முக்த ஸ்வாதந்தர்ய நிருபணம்
பரனுக்கு வ்யவஸ்த்தித₂ த₄ர்மங்கள்
ஜீவனுக்கு வ்யவஸ்த்தித₂த த₄ர்மங்கள்
பாராசர்யனும் ஸ்ரீ பராங்குசனும்
ப்ரத₂ம சரமாதி₄கரணங்கள்

பக்கம் 78 ஸ்ரீப₄ஷ்யகார ஹ்ருத₃யம்
ஸத்ஸம்ப்ரத₃ாய ஸாரார்த்த₂ம்

பக்கம் 78 ஸ்ரீராமாயண நிஷ்கர்ஷம்

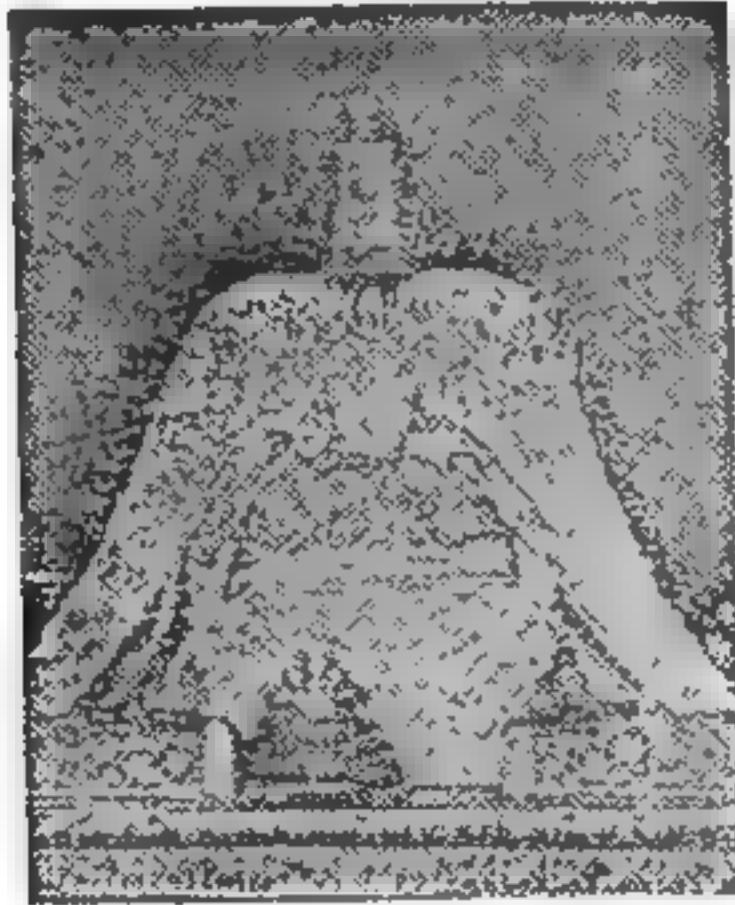
ஸுதிர க₂ண்ட₃ாப₄யாஸமும் ஸுதிராப₄யாஸமும்
மூலமந்திரார்த்த₂ நிக₃மநம்
வ்யாஸரும் விசிஷ்டாத்₃வைதமும்

பக்கம் 79 ஸாரீரக நிஷ்கர்ஷம்

பக்கம் 80 விசிஷ்டாத்₃வைதம் வ்யாஸஸம்மதம்

பக்கம் 81 மாயாவாத₃ம் வ்யாஸஸம்மதமன்று
“இதிஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்”

பக்கம் 82 நிக₃மநம்



“ஸ்ரீ ப₄ ரஷ்ய ஸாரம்”

[ஸ்ரீ உ. வே. ந்யாய வேத₃ ரந்த வித்வான்
K. வரத₃ ரசார்ய ஸ்வாமி]

पादुके यतिराजस्य कथयन्ति यदाख्यया ।
तस्य दाशरथेः पादौ शिरसा धारयाम्यहम् ॥

ஸ்ரீ வேத₃ வ்யாஸ ப₄ ருவான் அருளிச்செய்த ப்₃ ரஹ்ம ஸுத்ரங்களாகிற ஸாரீரகமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்துக்கு நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த விபுல வ்யாக்₂ யாந்மான ஸ்ரீ ப₄ ரஷ்யத்தின் ஸாரார்த்த₂ ங்களை ஸங்க்₃ ரஹ்மாக காண்டு நாம் அநுப₄ ணிப்போம்.

प्रपद्ये प्रणवाकारं माष्यं रङ्गमिवापरं ।
परस्य ब्रह्मणो यत्र शेषित्वं स्फुटमीक्ष्यते ॥

அதாவது:—அபர ஸ்ரீரங்க₃ விமாநம்போல் ப்ரணவாகாரமாக ப்ரகாசிக்கிற ஸ்ரீப₄ ரஷ்யத்தை ஸரணமாக வரிக்கிறேன்; எதில் ப்₃ ரம்மத்தின் ஸேஷித்வமானது ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படுகிறதோ—என்றபடி, ப்ரணவமாகிற ஓங்காரத்திலும் ஸ்ரீப₄ ரஷ்யத்திலும் ப்ரகாசிக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸேஷித்வம்—பிறரால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற அதிஸயத்தை (மேன்மையை)த் தாங்கியிருத்தல். ஸ்ரீரங்கத்தில் ப்ரகாசிக்கிற ஸேஷித்வம் ஸேஷஸாயித்வம் என்று கண்டு கொள்வது.

ஸகல வேத₃ ஸங்க்₃ ரஹ்மான திருமந்த்ரத்தில் பத₃ த்ரயத் தால் ஜீவாத்மாக்களுடைய அந்யார்ஹஸேஷத்வ அந்ய ப்₃ ரணத்வ அந்ய பே₄ ரக்யத்வரூப ஆகாரத்ரயம் ஸாப்₃ த₃ மாகப்

ப்ரதிபாதி₃தம். பரமாத்மானினுடைய ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ
ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயம் ஆர்த்த₂மாகக் கிடைக்கும்.
ப₄க₃வானுடைய ஆவேஸாவதாரமான ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் - அத்₄
யாய சதுஷ்டயாத்மகமான ஸாரீரகமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்திலே
முதல் இரண்டு அத்₄யாயங்களில் பரப்₃ரஹ்மத்தை ஜக₃தே₃க
காரணமாயும் சேதநாசேதநவிலக்ஷணமாயும் ஸர்வஸேஷிபாக
வும் அறுதியிட்டார். இதுவே ப்ரணவார்த்த₂ நிருபணம். மூன்று
வது அத்₄யாயத்தில் ப்₃ரஹ்மம் உபாயம் என அறுதியிட்டார்.
இதுவே நம: ஸப்₃த₃ார்த்த₂ நிருபணம். நான்காமத்₄யாயத்தில்
பரப்₃ரஹ்மம் ப்ராப்யம் என அறுதியிட்டார். இதுவே த்ருதீய
பத₃ார்த்த₂ நிருபணம். காரணத்வமும் அப₃ாத்₄யத்வமும் உபா
யத்வமும் உபேயத்வமுமிதே அத்₄யாய சதுஷ்டயார்த்த₂ம். இவ்
வார்த்த₂ங்களை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்
செய்துள்ளார். இதனை விவரிககிறேன்.

வேத₃ாந்தங்களில் - ஜக₃த்காரண வஸ்துவே த்₄யேயம் ஸரண்
யம் என்ற நியமம் காட்டப்பட்டுள்ளது ப₄க்தியாகவுமாம் ப்ரபத்
தியாசவுமாம் அவை ஜக₃த்காரணத்தினிடத்திலேயே அனுஷ்டிக்
கப்படவேண்டியவை என்றே வேத₃ாந்த ஸித₃த₄ாந்தம், ப்₃ரஹ்ம
கார்யமான ஸம்ஸாரி ஜீவாத்மா தன்னோடொத்த மற்றொரு ஸம்
ஸாரினைத் தஞ்சமாகப் பற்றுவது ஓட்டை ஓடத்தோடு ஒழுக
வேண்டாமெனத் தனை "தாபத்ரயாதுணா: அப்ருகத்வாய ஸ ஏவ
ஜிஞ்ஞாஸய:" என்கிறபடியே காரணப்₃ரஹ்மமே ஸம்ஸாரி
கருவோடு ஜிஞ்ஞாஸயம் உபாஸ்யம் ஸரண்யம் என்று ஸித₃த₄ாந்
திதம். "ஸரணந்த த்₄யேய:" [காரணவஸ்துவே தியானிககத்
கச்சு.] "தீயா ப்₃ரஹ்மாணா: ஸித₃த₄தி பூர்வம முழுகு"வை
ஸரண்யம்: ஹ்ம பரபத₃யே" [பிரபணைப் படைத்த காரணப்
பெயருகினை முகஷுவான யான ஸரண்மடைகிறேன்] என்றிறே
வேத₃ாந்த கே₄ாஷமிருகும்படி. இந்த வேத₃ாந்த ஸித₃த₄ாந்

தத்தை உலகில் ஸ்தாபிப்பதற்கென்றே ஸ்ரீவ்யாஸருடைய திருவவதாரம். இவ்விடத்திலே, "நாராயணனிடத்திலிருந்து உண்டான ஜ்ஞாநம் க்ருதயுகத்தில் நிகைபெற்றிருந்தது. த்ரேதாயுகத்தில் சிறிது மாருட்டம் அடைந்தது. த்ரவாபர யுகத்தில் சிதறிப்போயிற்று. நெளதமருடைய ஸாபத்தால் ஜ்ஞாநமானது அஜ்ஞாநபூரவததை அடையவே. தத்வநிஸ்சய மில்லாமையால் ஸுகோணபூத்தியுகதர்களான ப்ரஹ்மா சிவன முதலான தேவர்கள். ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தமனும் தேவாஷமற்றவனான நாராயணனை ஸரணமாகப்பற்றினார்கள். அப்போது ஆறு குணங்களை யுடையவனும் மஹாயோகியுமான புருஷோத்தமன் ஸ்ரீபராஶரனிடத்தினின்று ஸதயவதியினிடத்தில் அவதரித்தான். ப்ரஹ்மன் தானே வ்யாஸ ரூபியாய்த் தோன்றி சிதறிப்போன வேதங்களை உத்தரணம் செய்தான். அவற்றை நான்காக வகுத்தான். அவற்றின் அர்த்தங்களை அறுதியிட ப்ரஹ்ம ஸஹிதாங்களை அருளிச்செய்தான்" என்ற ஸ்காந்தேத்யாக்ஷரிதரம் அருஸகதேயம். இவர் அருளிச்செய்த ப்ரஹ்மஸஹிதர ப்ரபந்தம் "ஸௌதரீ ஸங்க்ரஹ ஸஹ்யஸீ: அதிக்குதிக்ஷணிகா நிகமயீ ப்ரஹ்மகாண்டே" (அதிகரண ஸாராவளி) என்கிறபடியே 545 ஸஹிதரங்களும் 156 அதிகரணங்களும் 15 பாதங்களும் 4 அத்யாயங்களும் கொண்டது என்று அறிபலாம். இந்த க்ருதயுகத்துக்கு அநேகபூர்ஷபங்கள் அமைந்திருந்தாலும், எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த பூர்ஷயமே "ஸ்ரீபூர்ஷயம்" எனப் போற்றப்படுகிறது. இத்தகைய ஸ்ரீபூர்ஷயத்தின் ஸாரத்தை அறுபதுபேராமாக.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸருடைய ப்ரபந்தமான ஜைமினி 16 அத்யாயங்கள் கொண்ட மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரத்தை அருளிச்செய்தார். அது பூர்வமீமாம்ஸை — கர்மமீமாம்ஸை எனப்படுகிறது முதற் கண் 12 அத்யாயங்களில் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிய கர்மங்களை

விசாரித்து. மேலே 4 அத்யாயங்களில் கர்மாராத்ய தேவதைகளை விசாரிக்கிறார் ஜைமினி. அவருடைய ஆசார்யரான ஸ்ரீவ்யாஸர் மேலே 4 அத்யாயங்களால் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்கிறார். இதுவே உத்தரமீமாம்ஸை—ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை எனப்படுகிறது. ஜைமினி 12 அத்யாயங்களில் எந்தக்கர்மங்களை விசாரித்தாரோ அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஆராத்யமாயும். 4 அத்யாயங்களில் எந்த தேவதைகளை விசாரித்தாரோ அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மபூதமாயும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை 4 அத்யாயங்களால் ஸ்ரீவ்யாஸர் விசாரித்து நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆக ஸர்வகர்மஸமாராத்யம் ஸர்வ தேவாந்தராத்மபூதம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்தவேத்யம் என்பதே ஸ்ரீவேத்யவ்யாஸ ஸித்தாந்தமாகிறது. ஆக மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் 20 அத்யாயங்கள் கொண்டது என்று தேறும். பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகள் இரண்டும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்திரம் என்பது நம் முன்னோர்கள் கண்டமுறை. “அர்த்ததைத்யந்த்வாத் ஏகம் வாக்யம் ஸாத்யமானந்தம் சேத்” என்கிற பூர்வமீமாம்ஸா ஸமஸ்தத்தின்படி ஏகார்த்தப்ரதிபாத்யமானவையாலே ஒரே சாஸ்திரம் எனப்படுகிறது. பூர்வகாண்டே தந்த கர்மங்கள் ஆராத்யமானவைகள் அவையாகவே ஆராத்யவந்து எது என்கிற ஆகாங்காங்காகவே ப்ரதிபாத்யகாண்டமாகிற உபநிஷத்துக்களாலே விளையும். உபநிஷத் ப்ரதிபாத்யமானவற்றில் ப்ரஹ்மம் ஆராத்யம். ஸித்தந்தத் திபூதாராத்யமானவது எது என்கிற ஆகாங்காங்காங்காகவே ப்ரதிபாத்யம் பூர்வகாண்டமாகிற வேதம். ஆக ஆராத்ய விஷயத் ஆராத்யம் பரப்ரஹ்ம ப்ரதிபாத்யமானவையாகவே காணப்படுகிறது. ஒரே அர்த்தம் பூர்வோத்தரமீமாம்ஸை த்ரிகாண்டவேதார்த்தமாகிறது. இந்த வேதவேதாந்தங்களாகிற வ்யாக்யேயங்களுக்கு (மூலத்துக்கு) வ்யாக்யானரூபங்களே மீமாம்ஸைகள். வ்யாக்யேயங்களுக்குண்டான பெளர்வாயமும் ஐக்யமும் வ்யாக்யானங்களுக்கும் அமைபும் என்பதே ஸ்ரீபுஷ்யஸாரமாகும். அங்ஙனன்றிக்கே

பூர்வகாண்டோக்த கர்மங்களாகிற அங்கங்களுக்கு அங்கி,
 எது என்கிற ஆகாங்கையைய உத்தரகாண்டமும், உத்தர
 காண்டோக்தமான ஜ்ஞாநமாகிற அங்கிக்கு அங்கம் எது
 என்கிற ஆகாங்கையையப் பூர்வகாண்டமும் ஸமநம் செய்வ
 தால் "கர்மாங்கம் ஜ்ஞாநம் உபாயம்" என்கிற ஒரே அர்த்
 தத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியால் ஒரே ஸாஸ்த்ரம் என்னவுமாம்.
 என்பர் ஐகஸாஸ்த்ரய வாதி₃களான நம் பூர்வர்கள். கர்மஜ்ஞா
 நங்களுக்கு அங்க₃ங்கி₃ ப₄வத்தாலே ஸமுச்சயத்தை எம்
 பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். இதுவே * "வித்யாம் ச
 அவித்யாம் ச" என்கிற உபநிஷத்₃ வாக்கியார்த்த₂ம் என்பது
 நம் ஸ்வாமி திருவுள்ளம். இவ்வாக்யத்துக்கு அத்வைதிகள்
 செய்யும் வ்யாக்யாநமிருக்கும்படி:—கர்மஜ்ஞாநங்கள் பரஸ்பர
 மிருத்த₃த₄ங்களாகும். கர்மம் பே₄த₃ாவலம்பி₃. ஜ்ஞாநம்
 அபே₄த₃ாவலம்பி. ஆகையால் இவற்றுககு அநுஷ்ட₂ாநத்திலே
 ஸாஸ்த்ரித்யம் (ஒருசேர இருக்கை) பொருந்தாது. ஆயினும்
 ஜ்ஞாநதவ்யத்வே ஸாஸ்த்ரித்யம் பொருந்தும். உபாதே₃யத்வேந
 ஜ்ஞாநதவ்யம் ஜ்ஞாநம். த்யாஜ்யத்வேந ஜ்ஞாநதவ்யம் கர்மம்
 (ஜ்ஞாநம் கொள்ளத்தகுந்தது என்றும் கர்மம் தள்ளத்தகுந்தது
 என்றும் அறியப்பட வேண்டியது) என்றே மேற்கூறிய வாக்க்யத்
 தின் திரண்ட பொருள்—என்று. இந்த வ்யாக்யாநம் அயுக்தம்
 என்பது ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர் திருவுள்ளம். அதாவது—கர்மங்கள்
 கர்த்தவ்யங்களாக வேத₃ாந்த விஹிதங்களாகையால் அவை
 த்யாஜ்யம் என்பது வேத₃ாந்தமிருத்த₃த₄ம். மேலும் இவ்வாக்யத்
 திலுள்ள "தீர்த்வா" என்ற பத₃த்துக்கு "அடைந்து" என்று
 பொருள் கூறுவது அப்ரஸித்த₃த₄ தே₃ாஷ பராஹதம். "மருத்யும்
 தீர்த்வா" என்கிறவிடத்தில் "ஸ்த்தி₂த: சேத்" என்கிற இரண்டு
 பத₃ங்களைச்சேர்த்து வ்யாக்யாநிக்கிறபடியால் அத்₄பாஹ₃ர

* "வித்யாம் ச அவித்யாம் ச யஸ்தத்வேத₃ உபாயம் ஸஹ"

அவித்யயா மருத்யும் தீர்த்வா வித்யயா அம்ருதம் அஸ்துதே

தே₂ாஷ ப்ரஸங்க₃மும் ஏற்படும். ஆகையால் அத்₄வைதி
வ்யாக்₂யாநம் அஸங்க₃தம் என்கை.

மேற்கூறிய வாக்கியத்துக்கு யாத்₃வப்ரகாஸன் செய்யும்
வ்யாக்₂யாநமிருக்கும்படி:—ஜ்ஞாநகர்மங்கள் ஸமப்ரத₄ானோ
பாயங்களாக ஜ்ஞாதவ்யங்கள். உபாயமும் இரண்டு—ஜ்ஞாந
மும் கர்மமும். இது பூர்வவாக்யார்த்த₂ம். உபேயமும் இரண்டு—
அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும். அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி
ரூப₂லத்துக்குக் கர்மம் உபாயம் என்றும். இஷ்டப்ராப்தி
ரூப₂லத்துக்கு ஜ்ஞாநம் உபாயம் என்றும்—இது உத்தரவாக்
யார்த்த₂ம். ஸாத்₄ஸாத்₄யத்₃வித்வாங்கீ₃ காரேண பூர்வோத்தர
வாக்யங்களுக்கு அர்த்த₂ம் கூறுவது யுக்கதம் என்று. இந்த
வ்யாக்₂யாநமும் அயுக்கதம் என்று ஸ்ரீபுரஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்.
அதாவது—உபாயம் ஜ்ஞாநமொன்றே. மற்றொரு உபாயம்
கிடையாது என்று. உபநிஷத்தில் “தமேவம் வித்₃வாந் அம்ருத
இஹ ப₄வதி நாந்ய: பந்த₂ா: அயநாய வித்₃யதே” என்கிற
வாக்யத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடியால், உபாயம் இரண்டு என்ற
கூற்று வேத₃ாந்த விபரீதம் “தமேவ விதி₃த்வா அதிம்ருத்ய
மேதி” என்கிற வாக்யத்தில், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ப₂லம்
என்றும். அது ஜ்ஞாந ஸாத்₄யம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ள
படியால். அநிஷ்டநிவ்ருத்தி கர்ம₂ப₂லம் என்பதும் ஏலாது.
அநிஷ்ட ரூபகர்மநிவ்ருத்தி ஏற்படுமானால் ஸேதுப₄ங்க₃ஸ்ரோத:
ப்ரஸ்ருதி ந்யாயத்தாலே இஷ்டப்ராப்தி தன்னடையே ஏற்படும்.
ஆகையால் ஸாத்₄ய (ப₂ல) த்₃வித்வம் சொல்லுவதும் வேதாந்த
நிவ்ருத்த₂த₄ம் என்று. ஆக, ஜ்ஞாந கர்மங்களுக்கு ஜ்ஞாதவ்யத்வ
மாத்ரத்தாலே ஸாஹித்யம் என்கிற மாயாவாதி₃பக்ஷமும், ஜ்ஞா
நகர்மங்களுக்கு ஸமப்ரத₄ாந்யம் என்கிற யாத்₃வப்ரகாஸபக்ஷ
மும் அநாத்₃ரணீயம். அங்க்₃ாங்கி₃ப₄ாவேந ஸாஹித்யம் என்ற
பக்ஷமே ஆத்₃ரணீயம் என்றதாயிற்று. அங்க்₃ாங்கி₃ப₄ாவத்தை

ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு புஸ்கரனும் அங்கீகரித்தானாயினும் அவன் கர்மத்தை ஜ்ஞானோத்பாத₃கத்வேந அங்க₃ம் என்று அங்கீகரியாமல் உத்பந்ந ஜ்ஞாநத்துக்கு அநுக்₃ராஹகம் என்றான். கர்மம் ஜ்ஞானோத்பாத₃கம் உத்பந்ந ஜ்ஞாந வர்த்த₄கம் என்பதே ஸ்ரீபுஷ்யகாரர் திருவுள்ளமாகும். இப்படி அங்க₃ாங்கி₃களைப் பூர்வோத்தரகாண்ட₃ங்கள் ப்ரதிபாதி₃க்கின்றனவாகையால் ஏகம் ஸாஸ்த்ரம் என்பது நம்முன்னோர் கண்டமுறையாகும்.

ஸாரீரக மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தில் நான்கு அத்யாயங்கள் உள்ளன. இவற்றை விஷயத்₃விகம் அல்லது ஸித்₃த₄த்₃விகம் என்றும். விஷயித்₃விகம் அல்லது ஸாத்ய₄த்₃விகம் என்றும் இருகூறுக நம் பெரியோர் பிரித்துள்ளார்கள். ப₄க₃வத்₃விஷயமான ஸித்₃த₄வஸ்துவைப்பற்றிய பூர்வத்₃விகமான முதல் இரண்டு அத்யாயங்களும் விஷயத்₃விகம் ஸித்₃த₄த்₃விகம் எனப்படும். முன்னுவது அத்யாயத்தில் ப்ரதிபாதி₃தமான புக்திரூபஜ்ஞாநமும். நான்காவது அத்யாயத்தில் ப்ரதிபாதி₃தமான பூர்வமோறுப₄வருபஜ்ஞாநமும் விஷயியாயும் சேதந யத்ந ஸாத்யயாயமுள்ளபடியால். உத்தரத்₃விகம் விஷயித்₃விகம் ஸாத்யத்₃விகம் எனப்படும். இந்த ஸாஸ்த்ரத்தில், ப்ரத்யத்₄யாயம் நான்கு பாசு₃ங்கள் உள்ளனவாகையால் பதினாறு பாத₃ங்கள் உள்ளன. பூரீ₃வத்₃வ்யாஸர் பதினாறு பாத₃ங்களில் பரமாத்மாவைப் பதினாறு நல்யாண குண₃ங்களோடு கூடியவனாக வர்ணிக்கிறார். அதாவது:—(1) ஸ்ரஷ்டா (2) தே₃ஹீ (3) ஸ்வங்ஷ்ட₂: (அநயாபா₄ஹி) (4) நிரவதி₄மஹிமா (5) அபாஸ்தப₃ாத₄: (6) ஸரிதாப்த: (பஞ்சகாலபராயணர்க்கு ஆப்தன்) (7) க₂ாத்மாதே₃: உசித ஜநகருத் (ஆகாஸ ஜீவர்களுக்கு ஸ்வரூபனிகார ஸ்வபூ₄வ₃வி காரரூப ஜநகர்த்தா) (8) இந்த்₃ரியாதே₃: உசித ஜநகருத (இந்த்₃ரியங்களை உண்டாக்குமவன்) (9) ஸம்ஸ்ருதௌ தந்த்ரவாஹீ (ஜாக்₃ரத₃ாத்யவஸ்தாநிர்வாஹகன்)

ஐறு பாத₂ங்களில் முறையே, 11, 6, 10, 8, 10, 8, 7, 8, 6, 8; 26, 15, 11, 11, 5, 6 அதிகரணங்களாக 156 அதிகரணங்களுள்ளன. இங்கே 'அக்ஷார்மி' என்கிற அதிகரணஸாராவளி ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். முதல் பாத₃த்தில் 11 அதிகரணங்களில் முதல் நான்கு அதிகரணங்கள் ஸாஸ்த்ர உபோத்₃க₄ாத் மென்றும், 'ஃரோளி₃ர₄த₄' தொடக்கமாக 'அநாவதி: ர₄த₄ர்' ஈருக உள்ள ப₄ாக₃ும் ஸாஸ்த்ரம் என்றும் பல மஹாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். இயம் வர்த்தநீ ப்ராத்தநீ. (இந்த நிர்வாஹம் ப்ரா₃நாமானது என்றபடி). சாஸ்த்ரமாயேக₃ விதயமித₃ பு₃ர₃ வ₃ர₃ ர₃த₃ர₃த₃ர₃ என்கிறபடியே. ஸ்ரீமேக₄நாத₃ாரிஸு₃ரி என்ற பெரியார். நயப்ரகா₃புகா என்கிற ஸ்ரீபுஷ்ய வ்யாக்₂யாநத்திலே 'பூர்வகாண்ட₃த்திலே அத₂ாதோ த₄ர்மஜிஜ்ஞாஸா' என்ற முதல் ஸுதிரம் மட்டுமே உபோத்₃க₄ாதமானுப் போலே ப்₃ர₃ஹ்மகாண்ட₃த்திலும் 'அத₂ாதோ ப்₃ர₃ஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' என்ற முதல் ஸுதிரம் கொண்ட முதலதி கரணமாத்ரம் உபோத்₃க₄ாதம். 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத: என்ற ஸுதிரம் தொடக்கமாக 'ஸாஸ்த்ரம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றுகிறார். ஸர்வத்ரப்ரஸித்₃க₄ய₄தி₄கரணவதாரிகா ப₄ுஷ்யத்தில் உள்ள 'சாரீரகமீமா₃சா₃வ₃ர்₃ அர₃மே₃த₃ ர₃த₃ர₃ சா₃ஸ்த்ர₃ம₃சி₃த₃யே' என்ற ஸ்ரீஸூக்தியை உற்றுநோக்குங்கால் நயப்ரகா₃புகாநிர்வாஹத்துக்கு அநுகூலம்போலே தோன்றும். ஆயினும் அவ்விடத்தில் ஸ்ருதப்ரகா₃பிகாப₄ட்டர் மூன்று நிர்வாஹங்களைக் காட்டி ஸுதிரசதுஷ்டயமும் ஸாஸ்த்ரோ₃போத்₃க₄ாதம் என்ற பக்ஷத்தை ஸ்த₂ாபித்துள்ளார்.

முதல் அத்₄யாயத்தில் 35 அதிகரணங்கள் உள்ளன. முதலதி₄கரணமான ஜிஜ்ஞாஸாதி₄கரணம் ப்₃ர₃ஹ்மவிசார₃த்தவ்யதாஸ்த₂ாபநமாத்ரபரம். 35வது அதி₄கரணமான ஸர்வவ்யாக்₂யாநாதி₄கரணம் பூ₃வோக்தந்யரயாதிதே₃ஸபரம். இடையே 20-ம் அதி₄கரணமான அப₃ஸு₃தித்₃ராதி₄ கரணம்

ப்ரஹ்ம வித்யாதி₄நாரவிசாரபரம் ஆக இம்முன்று அதி₂கரணங்
களையொழிந்த 32 அதிகரணங்களில் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் பரமாத்
மாவைச் சேதநாசேதநவிலக்ஷணனாயும். ஸர்வஜ்ஞனாயும்.
ஸர்வஸக்தனாயும். ஐக₃த்தான கார்யத்துக்கு அபி₄ந்நிமித்தீதோ
பாத₃நகாரணபூதனாயும் அறுதியிட்டுள்ளார்.

ஸர்வவ்யாக்₂யா நாதிகரணபாஷ்யவ்யாக்₂யாநா வஸரத்
தில் ஸ்ருதப்ரகாஸிகா ப₄ட்டர். முதல் அத்யாயத்தின் நான்கு
பாத₃ங்களின் அர்த்த₂ங்களையும் ஸங்க்₃ரஹித்தருளுகிறார்.
அதாவது—வ்யாஸர் முதல் பாத₃த்தில். ப்ரஹ்மம் சேதநா
சேதநவிலக்ஷணம் ஐக₃தே₃ககாரணம் விலக்ஷண புருஷ
விசேஷம் என்று அறுதியிட்டுள்ளார். ஈக்ஷத்யதி₄கரணத்தில்
அசேதநவைலக்ஷண்யமும் ஆநந்த₃மயாதி₄கரணத்தில் சேதந
வைலக்ஷண்யமும் ஸ்பஷ்டம்

இரண்டாம் பாத₃த்தில் பரமாத்மா ஐகச்ச₂ரீரன் என அறுதி
யிட்டார். இதினுடைய விவரணத்தை 6 அதி₄கரணங்களில்
காணலாம். மூன்றாம் பாத₃த்தில் ப₄குவான் ஸர்வாத்மா என
அறுதியிட்டார். இப்பாத₃த்தில் அவனுடைய ஸர்வாத்மத்வம்
ஸங்கிததே₃ரஷ நிராஸமுகே₂ந ஸம்யக் ஸ்த₂ரபிதம்: ஸர்வம்
ப்ரஹ்மகார்யம் ப்ரஹ்மஸரீரம் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்று 3 பாத₃ங்
களால் தேறிய பொருள். இப்படி அந்வயமுகே₂ந அறிவித்த
அர்த்த₂த்தை வ்யதிரேகமுகே₂ந அறுதியிடுகிறார் நான்காம்
பாத₃த்தில் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். அதாவது—அதற்கார்யமாய்
அதச்ச₂ரீரமாய் அதத₃ாத்மகமாய் ஓர் வஸ்துவும் கிடையாது
என்ற பொருளை நான்காவது பாத₃த்தின் அர்த்த₂ம். மூன்று
பாத₃ங்களில் ஜ்ஞாநாநு கு₃ணமாக அறுதியிட்ட அர்த்த₂த்தை
நான்காம் பாத₃த்தில் வயராக்₃யாநு கு₃ணமாக ஸ்த₃ரபிக் கிறார்
என்று படி. நமமாழ்வாரும் “நங்கண்ணன் கண்” என்றும்
“அல்லது இலகை ஓர் கண்ணே” என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே

“நங்கண்ணன் கண் என்று அந்வயத்தாலே பரத்வம் சொன்னார்.
“அல்லதில்கை” என்று வ்யதிரேகத்தாலே பரத்வம் சொன்னார்,
இத்தால் ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் வைராக்க்யத்துக்குண்டான ப்ரா
த்யாந்யம் சொல்லுகிறது. என்ற ஈட்டு திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள்
இங்கே அநுஸந்தேயங்கள்

முதலத்யாயத்தல் நான்கு பாத்யங்களின் பேடிகாவிபூக்ய
மிருக்கும்படியாவது:— முதல் பாத்யம் அயோக்ய வ்யவச்சேத்ய
பரம்: மேலே த்ரிபாதீ (பாத்யத்ரயம்) துந்யோக்யவ்யவச்சேத்ய
பரை என்று. அயோக்யவ்யவச்சேத்யமாவது—“ஸங்க்ய: பாண்
ட்யர ஏவ” (சங்கம் வெண்மைநிறம் உடையதே) என்றப்போலே
“ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமே” என்று நிருபிப்பது: இதுமுதல்
பாத்யத்திலேயேயாகும். அயோக்யம்—அஸம்பந்த்யம் ஜகத்கா
ரணத்வாஸம்பந்த்யம்: அதனைத் தவிர்த்தல்—வ்யவச்சேத்யம்:
ப்ரஹ்மத்துக்கு காரணத்வாஸம்பந்த்யம் இல்லை. காரணத்வ
ஸம்பந்த்யமே உள்ளது என்று நிருபித்தல் முதல் பாத்யத்திலே
யாகும். ஆகையால் இந்த முதற்பாத்யம் அயோக்யவ்யவச்சேத்ய
பரம். அந்யயோக்யவ்யவச்சேத்ய மாவது—பார்த்தீ ஏவ த்யுத்தீ:
(அர்ஜுனனே ஷிலஸாஸி) என்றப்போலே. ‘ப்ரஹ்மமே ஜகத்க
ாரணம்’ என்று நிருபிப்பது. இது பாத்யத்ரயத்திலேயாகும்.
காரணத்வத்துக்கு மற்றோரிடத்தில் ஸம்பந்த்யத்தைப் பறுத்தல்—
அந்யயோக்ய வ்யவச்சேத்யமாகும். ப்ரஹ்மபிந்நம் ஜகத்கா
ரணம் அல்ல என்று நிருபணம் என்றபடி. ப்ரஹ்மலக்ஷணமான
ஜகத்காரணத்வத்துக்கு அஸம்பவ ஸங்காபரிஹாரபரம் முதற்
பாத்யம். அபிவ்யாப்திஸங்காபரிஹாரபரம் பாத்யத்ரயம் என்றபடி.
‘ப்ரஹ்மமா கிறலக்ஷயமே இல்லை. ஆகையால் லக்ஷணம் எப்படிப்
பொருந்தும்’ என்று லக்ஷ்யாஸம்பவப்ரயுக்த லக்ஷணாஸம்பவ
ஸங்கை ஏற்பட. அதற்குப் பரிஹாரமாக—சேதநாசேதநி
லக்ஷணமாக ப்ரஹ்மமாகிற லக்ஷபத்தை முதல்பாத்யத்திலே

ஸ்த₃பித்து, காரணத்வமாகிற லக்ஷணத்துக்கு ப்₃ரஹ்மத்திலே ஸ்த₃பாவத்தை ஸ்த₂பிக்கிறார் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். 'ப்ரஹ்மமும் காரணமாகட்டும்—மற்றொன்றும் காரணமாக அமையட்டும்' என்று காரணத்வரூப லக்ஷணத்துக்கு அந்யத்ர—லக்ஷயமான ப்₃ரஹ்மத்திற்காட்டில் மற்றொன்றிலே—வ்யாப்தி என்று அதிவ்யாப்தி ஸங்கை ஏற்பட, ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர்—மேலே பாத₃த்ரயத்தில் 'ப்₃ரஹ்மபி₄ந்நம் காரணம் அல்ல' என்று ஸங்காபரிஹாரம் செய்கிறார். ஆகையால் முதற்பாத₃ம் அஸம்ப₄வ ஸங்காபரிஹாரபரம் அயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம் என்றும். மேல் பாத₃த்ரயம் அதிவ்யாப்தி ஸங்காபரிஹாரபரம் அந்யயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம் என்றும் பேடிகாவிப₄ாக₃ம் செய்கிறார்கள் பெரியோர்கள். முதற் பாத₃த்தில் உள்ள ஸுத்ரங்களில் 'நாஸப்₃த₃ம்' 'அந்ய.' இத்யாதி₃ ஸப்₃த₃ங்களும். மேலே பாத₃த்ரயத்திலும் உள்ள ஸுத்ரங்களில் 'ஸ:' 'ஸ:' 'ஆநுமானிகமபி' 'ப்ராஜ்ஞ:' இத்யாதி₃ ஸப்₃த₃ங்களும் இந்த நிர்வாஹத்துக்கு அநுகூலங்களாகும். ஆயினும் இந்த விப₄ாக₃ம் ப்ராயிகம். நான்காவது பாத₃த்தின் ஆரம்ப₄த்தில் 'அபி' ஸப்₃த₃ப்ரயோக₃த் தாலே பாத₃ாரம்ப₄ம் அந்யயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம். மேலே அயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம் என்று அறியலாகிறது. அதாவது. காரணத்வாதி₄கரணம் தொடக்கமாக மறுபடியும். ஈக்ஷத்யதி₄ கரண ஆநந்த₃மயாதி₄கரணங்களிற் போலே பூர்வபக்ஷ ஸித்₃த₄ந்தங்களாகிறபடியால், மேலே அயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம் என்று தெரிகிறது. ஆகையால் அயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம் முதற்பாத₃ம். மேலே பாத₃த்ரயம் அந்யயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம் என்ற விப₄ாக₃ம் ப்ராயிகம் (பெரும்பான்மையையிட்டுச் சொல்லப்படுவது).

‘अस्पष्टतरं अस्पष्टं स्पष्टं छायांनुसारि च ।

जीवप्रधानयोः आदौ वाक्यजातं विचारितम् ॥

(ந்யாயகலாப ஸங்க்ரஹம்) என்கிறபடியே அஸ்பஷ்டதர ஜீவாதி₃லிங்க₃க₃ வாக்க்யவிசாரம் முதற்பாத₃த்திலும், அஸ்பஷ்ட ஜீவாதி₃லிங்க₃க₃ வாக்க்யவிசாரம் இரண்டாம் பாத₃த்திலும். ஸ்பஷ்டஜீவாதி₃லிங்க₃க₃வாக்க்யவிசாரம் மூன்றாம் பாத₃த்திலும். ஸ்பஷ்டதர (ச₂ாயாநுஸாரி—பரமதச்ச₂ாயாநுஸாரி என்றபடி) ஜீவாதி₃லிங்க₃க₃வாக்க்யவிசாரம் நான்காம் பாத₃த்திலும் செய்கிறார் வ்யாஸர் என்கை ஸ்வரஸம் என்றபடி. ஜீவாதி₃களை ஜக₃த்காரணமாகச் சொல்லலாம்படியான லிங்க₃ம் (அடையாளம்) உள்ள உபநிஷத்₃ வாக்க்யங்களாகிற காரணவாக்க்யங்களை முதலத்₄பாயத்தில் வ்யாஸர் விசாரிக்கிறார்: சில வாக்க்யங்களில் அந்த லிங்க₃ம் அஸ்பஷ்டதரம். சில வாக்க்யங்களில் அஸ்பஷ்டம். சிலவற்றில் ஸ்பஷ்டம். மற்றும் சில வாக்க்யங்களில் ஸ்பஷ்டதரம் என்றபடி. இப்படிப்பட்ட காரணவாக்க்யங்களை ந்யாயமார்₃க₃த்தாலே விசாரித்து. 'சேதநாசேதநவிலக்ஷணம் ஜக₃தே₃ககாரணம் பரம் ப்₃ரஹ்ம' என்று அறுதியிடுகிறார் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். காரணவஸ்துவைத் தெரிவிக்கும் வாக்க்யங்களாகிற காரணவாக்க்யங்களுக்கு சேதநாசேதநவிலக்ஷண ப்₃ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸத்யக் அந்வயத்தை (ப்ரதிபாத₃ கத்வேந ஸம்பந்த₃த்தை) நிரூபிக்கிறபடியால் முதலத்₄பாயம் ஸமந்வயாத்₄பாயம் எனப்படுகிறது. இப்படி முதலத்₄பாயத்தின் பொருளைச் சுருக்கமாக அநுப₄வித்தோம்—இனி இரண்டாம் அத்₄பாயத்தை அநுப₃விப்போம்.

இரண்டாமத்₃பாயம் அவிரோத₄ாத்₄பாயமெனப்படுகிறது. ப்₃ரஹ்மத்துக்குண்டான காரணத்வத்திலும் ஜக₃த்தினுடைய கார்யத்வத்திலும் ஸங்கிதமான விரோதங்களைப்பரிஹரித்து ஜக₃த்₃ப்₃ரஹ்மங்களுக்கு உள்ள கார்யகாரண ப்₄ாவத்தை ஸத்தி₃ரமாக்குவது என்றபடி.

இரண்டாமத்யாயத்தில் முதல்பாதம் ஸ்ம்ருதிபாதம் எனப்படும். இப்பாதத்தில் வேதவ்யாஸர். முதலிரண்டு அதிசுரணங்களால் ஸாங்க்ய யோகஸ்ம்ருதிவிசாரம் பண்ணுகிறார். மற்ற அதிசுரணங்களில் யுக்திவிசாரம் செய்கிறார். ஆயினும் ஸ்ம்ருதிவிசார ப்ரதானமான இப்பாதம் ஸ்ம்ருதிபாதமெனவும். யுக்திவிசார ப்ரதானமான இரண்டாம் பாதம் தர்க்கபாதமெனவும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ம்ருதிபாதத்தில், பகவதவதாரமான ஸ்ரீகபிலமஹர்ஷிய ஸாங்க்யதந்தர ப்ரவர்த்தகர் ஆயினும் மந்வாதிஸ்ம்ருதிநிருத்தகபிலஸ்ம்ருதி அநாத்ரணீயை என்கிறார். ந்யாயநிருத்தஸ்ம்ருத்யநுக்ருஹீதஸ்ம்ருதியிற்காட்டிலும் ந்யாயாநிருத்தஸ்ம்ருத்யநுக்ருஹீதஸ்ம்ருதி ப்ரபுலை என்றும். ருஷிமாத்ர (கபில) ப்ரணீதஸ்ம்ருத்யநுக்ருஹீதஸ்ம்ருதியிற்காட்டிலும் ஆப்ததம (மநு) ப்ரணீதஸ்ம்ருத்யநுக்ருஹீதஸ்ம்ருதி ப்ரபுலை என்றும். ஏகஸ்ம்ருத்யநுக்ருஹீதஸ்ம்ருதியிற்காட்டிலும் அநேகஸ்ம்ருத்யநுக்ருஹீதஸ்ம்ருதி ப்ரபுலை என்றும் கருத்து. ஆக கபிலதந்தர ஸித்தமான ப்ரக்ருதிதத்வம் ஐகத்காரணமல்ல—மந்வாதிஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடியே சேதநாசேதநவிலக்ஷண ப்ரஹ்மமே ஐகத்காரணம் என்பது வேதாந்த விழுப்பொருள் என்கிறார் இரண்டாமத்யாயத்தில் முதல் பாதமான ஸ்ம்ருதிபாதத்தில் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர்.

இரண்டாமத்யாயத்தில் இரண்டாவது பாதம் தர்க்கபாதமாகும். இப்பாதத்தில் முதலதிசுரணத்தில் ப்ரதானதாரணவாதத்தையும் மேல் அதிசுரணங்களில் பரமானுகாரணவாதத்தையும் நிரூபித்து. ப்ரஹ்ம காரணவாதத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்.

இரண்டாமத்யாயத்தில் முதல்பாதம் ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபனமாகும். இரண்டாம் பாதம் பரபக்ஷப்ரதிசேஷபரம். ஸ்வபக்ஷத்தில் நிரூபிக்கும் தோஷங்களைப் பரிஹரித்து. ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபனம்

செய்தார் ஸ்ம்ருதி பாத₃த்தில்: பிற மதங்களுக்கு தே₃ஷங்களைக் காட்டி அவற்றைக் க₂ண்டி₃க்கிறார் தர்க்க பாத₃த்தில் வ்யாஸர் என்றபடி.

ஸாங்க₂யவைஷேஷிக பெ₃ளத்த₄ ஜைந சைவ மதங்களை தூஷிக்கிறார் தர்க்கபாத₃த்தில் 7 அதி₄கரணங்களாலே வ்யாஸர். 8-ம் அதி₄கரணமான இறுதியான அதி₄கரணத்தில் பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்யஸ்த₂ாபநம் செய்கிறார் ஸ்ரீமந் மஹா ப₄ாரத கர்த்தாவான வ்யாஸர். ஈக்ஷத்யதி₄கரணாதி₃களில் ஸாங்க₂ய மதப்ரஸ்தாவம் உள்ளதாயினும். ஸாக்ஷாத் தாக தந்மத க₂ண்ட₃ம் உள்ளது தர்க்கபாத₃த்திலேயே என்றருளிச் செய்கிறார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். ப்ரத₄ாநம் என்றும் மூலப்ரக்ருதி என்றும் அஸுப்₃த₃ம் என்றும் சொல்லப்படுகிற அசித்தத்வம் ஆநுமாநிகம், அப்₃ரஹ்மாத்மகம், குண₃த்ரயாத்மகம். ஜக₃த் காரணம் என்று ஸாங்க₂யமதம்: ப்ரத₄ாந காரணத்வ ஸாத₄கமாக அவன் கூறும் அநுமாநத்தை நிரஸித்து அதனடியாக ஸாங்க₂யமத நிராஸம் செய்கிறார் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் முதலதி₄கரணத்தில். இங்கே ஸாங்க₃யோக்தபக்ஷத்தை தூ₃ஷிக்கும் போது தது₃க்தப்ரமாணத்ரய தூ₅ஷணமும் கர்த்தவ்யமாகிறது. ப்ரத்யக்ஷ ஸித்₃த₄பத₃ார்த்த₂ங்களில் ஸாங்க₃யனோடு விவாத₃ம் அதி₄கமாகக் கிடையாது. த₄ர்மத₄ர்மிகளுக்கு அபே₄த₃மே: கார்யங்களுக்கு அ₄வ்யக்தி மாத்ரமே உள்ளது: அவஸ்த₂ாந்த ராபத்தி இல்லை—இத்யாதி₃விஷயங்களில் விவாத₃ம் உண்டு. ஆயினும் ப்ரத்யக்ஷஸித்₃த₄பத₃ார்த்தங்களில் நாதீவ விவாத₃:— என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம். ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷ நிராஸத்தை உபேக்ஷித்தார் வ்யாஸர். ஸாங்க₃யாக₃மம் பூர்வ கண்ட₃த்தில் முதலத்₄யாயமான ப்ரமாணாத்₄யாயத்தில் பெரும் பாலும் நிரஸ்தம். ஆகையால் ஆக₃மநிராஸம் உபேக்ஷிதம். ப்ரிஸேஷாத் ஸாங்க₂யோக்தாநுமாநத்தை இங்கே தூ₃ஷிக்கிறார்,

அப்₃ரஹ்மாத்மகம் ப்ரத₄ாநம் ஜக₃த்காரணம் எனும் தது₃க்தாநு
 மாநத்தை தூ₃ஷித்து ஸத₃நுமாநத்தாலே ப்ராஜ்ஞாதி₄ஷ்டி₂தமே
 ப்ரத₄ாநம் என்று ஸ்த₂ாபிக்கிறார் வ்யாஸர். இவ்விடத்தில் ஓர்
 ஸங்கை எழக்கூடும். எங்ஙனையென்னில், 'இவ்வதி₄கரணத்
 •தில் அநுமாநத்தாலே ஈஸ்வராதி₄ஷ்ட₂ாநத்தை ஸ்த₂ாபிக்கிற
 வ்யாஸர் முதல் முன்னமே ஸாஸ்த்ரயோநித்வாதி₄கரணத்தில்
 அநுமாநத்தாலே ஈஸ்வரனை ஸாதி₄க்க இயலாது என்பானேன்'
 என்று. இந்த ஸங்கைக்கு பரிஹாரமாவது:—ஸர்வ ஸ்ரஷ்டா
 வான பரமாத்மாவை அநுமாநத்தாலே ஸாதி₄க்க முடியாது
 என்பது ஸாஸ்த்ரயோநித்வாதி₄ கரணத்தின் ஸித்தாந்தம். பர
 மாத்மாவை அநுமாநத்தாலே ப₃ாதி₄க்கவும் இயலாது என்பது
 இவ்வதி₄கரணத்தின் ஸித்₃த₄ாந்தமாகும். எது எந்த ப்ரமாணத்
 தாலே ஸாதி₄க்கப்படுமோ அது அந்த ப்ரமாணத்தாலேயே
 ப₃ாதிக்கப்படும். அநுமாநாவிஷயமான பரப்₃ரஹ்மத்தை அநு
 மாநத்தாலே ஸாதி₄க்கவோ ப₃ாதி₄க்கவோ இயலாது என்று
 திரண்ட பொருள். தர்க்கபாத₃த்தில் கபிலப்ரோக்தமான
 ஸாங்க்₂யதந்த்ரத்தையும். ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄ப்ரணீதமான
 யோக₃தந்த்ரத்தையும். சிவப்ரோகதமான ஸைவ தந்த்ரத்
 தையும் வ்யாஸர் தூ₃ஷிக்கிறபடி யால் தேறிய பொருளாவது—
 மும்மூர்த்திகளாளுமும் வேத₃விருத்₃த₄மாக அவர்கள் பேசி
 னால் அது த்யாஜ்யமே. வேத₃ாநுகு₃ணமே உத்₃தே₃ஸ்யம்'
 என்று. ஸாங்க்₂யாதி₃மத தூ₃ஷண பரமான தர்க்கபாத₃த்தின்
 இறுதியில் பாஞ்சராத்ரபூ₄ஷணம் செய்வது பாத₃ஸங்க₃த
 மாகுமோ என்னில்—ஸங்க₃தமே. ஸங்க₃தியிருக்கும்படி:—
 தூ₃ஷணமோ பூ₄ஷணமோ பாத₃ார்த்த₂மல்ல. ஸாங்க்₁யாதி₃கள்
 வேத₃த்துக்கு எதிரியாகமாட்டா என்ற நிருபணமே பாத₃ார்த்த₂
 மாகும். ஸாங்க்₂யாதி₃ மதங்கள் குத்ஸிதயுக்திமூலகங்களா
 கையாலே தூ₃ர்ப₃லங்கள்-- ஆகையாலே வேத₃ங்களுக்கு எதிராக
 நிற்க இயலாது; பாஞ்சராத்ரம் வேத₃ாநு- கு₃ணமாகையால்

வேத₃விருத்₃த₃மல்ல; ஸாங்க்யாதி₃களுக்கு வேத₃ப்ரத்யர்த்தி₃த்வ நிராஸமே பாத₃ார்த்த₃ம் என்றபடி. ஆகையால் பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்யஸ்த₂ாபநம் பாதுஸங்க₃தமேயாகும் என்றபடி.

पञ्चेतराणि शास्त्राणि रात्रीयन्ते महान्त्यपि ।

तत्सन्निधौ समाख्याऽसौ तेन लोके प्रवर्तते ॥

என்ற பாதுமதந்த்ர வசநமும் இதனை வலியுறுத்தும். பாஞ்சராத்ர ஸங்கிதி₃யில் ஸாங்க்யாதி₃களான பஞ்சமதங்களும் ராத்ரியாகின்றன—ஒளியற்றுவிடுகின்றன என்கிற வ்யுத்பத்தி யையும் தர்க்க₃பாதத்தில் வ்யாஸர் செய்திருக்கும் ஸாங்க்ய ஹைஸுஷிக பெ₃ளத்₃த₃ ஜைந ஸைவ தூ₃ஷணத்தையும் பாஞ்சராத்ரபூ₃ஷணத்தையும் சேர்த்துக்கண்டவர்களுக்கு இது விளங்கும்.

மஹாபூரதத்தில் மோக்ஷத₃ர்மத்தில்

एवमेकं सांख्ययोगं वेदार्ण्यकमेव च ।

परस्पराङ्गान्येतानि पञ्चरात्रं तु कथ्यते ॥

என்று ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் அருளிச்செய்கிறார். ஸாங்க்யோக்தமான இருபத்தைந்து தத்வங்களையும், யோகே₃க்தமான யோ₃க்தத்தையும், வேதே₃க்தமான கர்மங்களையும் அங்கீ₃கரித்து தத்வங்கள் ப்ராஹ்மாத்மகங்கள் என்றும், யோக₃ம் ப்ராஹ்மோபாஸநம் என்றும், கர்மங்கள் ப்ராஹ்மாராத₃நங்கள் என்றும் கூறுகிறது ஆரண்யகம். இவ்விஷயத்தையே “பாஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸநஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்” என்று நாராயணன் பஞ்சராத்ரதந்த்ரத்தில் விஸ்தீ₃கரித்தான் என்ற-டி—என்பது ஸ்ரீபூஷ்யஸாரம். மஹாபூரதகர்த்தாவான வ்யாஸர் பூரதத்தில் பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்யத்தை ப₃ஹு₃முக₂மாக ஸாதித்தவர் ப்ராஹ்மஸூத்திரத்திலும் ஸ்த₂ாபிக்கிறார் என்பது சாஸ்ப்₃பாருந்தும்,

न वाचः प्रणिगोधो वा वेदमात्वतयोर्मियः ।

कुहो तद्भ्रमो वायः श्रुत्यां वि परिक्षकैः ॥

என்னுந் தந்தே வேதவாக்யங்களில் பரஸ்பர விரோத்யங்கா
பரிஹாரம் செய்யப்போகிறவராய். முதல் முன்னமே வேதஸாத்
வதங்களுக்கு விரோத்யங்காபரிஹாரம் செய்கிறார் என்றபடி.
ஆகாஸாத்யுத்தத்தினிஷயத்திலும் ஜீவாநுத்தத்தினிஷயத்திலும்
ஸ்ருதிவாக்யங்களில் காணப்படும் பரஸ்பர விரோத்யங்க
கைக்குப் பரிஹாரம் வியத்யதிகாரணம் தொடக்கமாகச் செய்யப்
போகிறார் வ்யாஸர். அதற்கு முன்னமே ஜீவாநுத்தத்தினிஷயத்
தில் பாஞ்சராத்ர விரோத்யங்கை ஏற்பட, அதற்குப் பரிஹாரம்
உரைத்து "பாஞ்சராத்ரம் பரமதம்" என்ற ப்ரமத்தை
நிரஸிக்கிறார் இங்கு. ஆகையாலிஹ இந்த அதிகாரணம்
பாதத்தின் முடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாதத்தில்
ரசநாநுத்தத்தியதிகாரணம் தொடக்கமாக ஸாங்க்யாத்யாகம
விசாரம் செய்யப்படுகிறது. ஆகஸம்யத்தைப்பற்றி பாஞ்ச
ராத்ராக்யமும் அப்ரமாணம் என்று ஸங்கை உதிகக, அதனை
நிரஸித்து பாஞ்சராத்ர ப்ரமாணயத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்
ஸ்ரீவேத்யவ்யாஸர்.

இவ்வதிகாரணம் ஸாக்தமதநிராஸபரம் என்றது மத்ய
பஞ்சயம். அது பிந்நவிஷயம். பாஞ்சராத்ரோக்த நாராயண
பரத்வமும் நாராயணாத்யவைப்யபவமும் ஸாங்க்ய ஸம்
மதமே. ததுக்ஷஜீவாதத்தினிஷயம் ஒன்றிலேயே மட்டுமே விஸம்
வாதம் காட்டினார்கள் பஞ்சயப்யமதிகாரணமான ஸாங்க்யவ்யாஸர்
பதிமிஸ்ரர். பாஞ்சராத்ரத்துக்கு ஜீவாதத்தினிஷயத்தில்
தாற்பர்யமில்லை என்று அந்த விஸயவாத்யதையும் உகாந்
தெரிந்தார் கல்பதருகாரான அமலாநந்தர். பாஞ்சராத்ர
தஜீவாதத்தி வசந்தத்துக்கு கௌணர்த்தத்தவம் கொண்டு

பாஞ்சராத்ர ப்ரரமாண்யத்தை கல்பதருகாரரே ஸ்தாபிக்கிறார். ராமாநுஜ ஸம்மதமான பாஞ்சராத்ர ப்ரரமாண்யம் மதாந்தர நிஷ்டைகடும் ஸம்மதமேயெனறதாயிற்று. இப்படி ஆறு பாத்தங்களால் ப்ரஹ்ம நிஷ்டைமான காரணத்வத்தை ஸோதித்தார்.

இனி இரண்டு பாத்தங்களால் ஜகந்நிஷ்டைமான கார்யத்வத்தை ஸோதிக்கிறார் வ்யாஸர்.

இரண்டாம் அத்யாயத்தில் முன்னுவது (விபத்) பாத்ததிலும் நான்காவது (ப்ராண) பாத்ததிலும் ஆகாஸ ஆத்ம இங்க்ரிபாதிக்களுக்கு தத்தத்வஸ்து ஸ்வரூபாநுகுணமாய் ஸ்வரூபவிகார ஸ்வபூதவ விகாரங்களை நிரூபித்தது அவற்றுக்கும் ப்ரஹ்மகார்யத்வம் உள்ளது என்று ஸ்தாபிக்கிறார்.

விபத்திக்காரணத்தில் ஆகாஸ நித்யத்வத்தை ஸங்கித்து ஆகாஸகார்யத்வம் ஸித்தகூடநிதம். ஆத்மாதிகாரணத்தில் ஆத்மகார்யத்வத்தை ஸங்கித்து ஆத்மஸ்வரூபநித்யத்வம் ஸித்தகூடநிதம். ஆகாஸபால சேதநாசேதநங்களில துல்யகார்ய தாநிரூபணம் இப்பாத்தத்திற்கு ப்ரமேயம் என்னவொண்ணாது. ஆகையாலிலே ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் கார்யதா ப்ரகாரவிஸேதகம் பாத்தார்த்தம் என்றருளிச்செய்தார்.

இரண்டாம் அத்யாயம் முதற் பாத்தத்தில் "ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணம்" என்ற விஷயத்தில் ப்ரஸமயி னால் உத்யுக்நிதங்களைத் தேதூஷணங்களைப் பரிஹரித்து ப்ரஹ்மகாரணத்வத்தை ஸ்தாபித்தார். முன்னுவது பாத்தத்தில், "ஜகது கார்யம்" என்ற விஷயத்தில் ப்ரோகததேதூஷணங்களைப் பரிஹரிக்கிறார் வ்யாஸர். ஆகையால் இவ்விருணமும ஸ்வபக்ஷஸதாபந பரமாகையால் முதற் பாத்தமும் முனரூப பாத்தமும் ஸங்குதமாகும். ஆகையே இரண்டாம் பாத்தத்தை வ்யாஸர் இடையிலே அமைக்கக்காரணம் என்னென்னில்:—காரண விஷயத்தில்

ப்ரோக்த தே₃ஷபரிஹாரபர்மான முதற்பாத₃மும். காரண விஷயத்தில் பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபபரமான இரண்டாவது பாத₃மும் காரணவிசாரபரமாகையால் அவ்விரண்டையும் பூர்வாபரமாக நிர்தே₃ஸித்து, கார்யவிசாரபரமான வியத்பாத₃ ப்ராண பாதங்களைப் பின்னே அமைத்தார் என்றபடி. •

ஆகாஸாதி₃களுக்கு ஸ்வரூபவிகாரரூப கார்யத்வம், ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸ்வபூவவிகாரரூப கார்யத்வமே என்று நியமிப்பார் ஆர் என்னில்:— உபநிஷத்தே நியாமகமாகிறது. எங்ஙனையென்னில்:— ஜீவாத்மாக்களை பே₄க்தாக்களாகவும். ப்ராக்ருதங்களை பே₄க்யங்களாகவும், ஈஸ்வரனை நியந்தா வாகவும் “பே₄க்தா பே₄க்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” என்று உபநிஷத்து தத்வத்ரய ஸ்வரூபகத₂யும் செய்திருக்கிறது. பே₄க்யபூ₄தமான ப்ரக்ருதி தத்வம் மஹா₃ஹங்கார பூ₄தபஞ்சக இந்த்₃ரியாதி₃ரூபேண ஸ்வரூப பரிணாமம் பெற்றாலொழிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு பே₄க்யமாகமாட்டாது. ஜீவாத்மா ஸ்வரூபத: விகாரமற்றவனாய் தன் ஸ்வபூவமான தூர்மபூ₄தஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தாலே ப்ராக்ருத பத₃ார்த்த₂ங்களை அநுப₄விக்கும் பே₄க்தாவாகையால், இவனுக்கு ஜ்ஞாநவிகாஸமே ஆவஸ்யகமாகிறது. ஆகையால் ப₄க₃வாந் ஆத்மகளுக்கு ஸ்வபூ₄வ விகாஸத்தைப் பிறப்பிக்க ப்ரக்ருதியை ப்ராக்ருதமாக ஸ்வரூபத்தாலே பரிணமிப்பிக்கிருன் என்றபடி.

ஆக ஸர்வம் ப்₃ரஹ்மகார்யம் என்றதாயிற்று.

வியத₃தி₄கரணம் தொடக்கமாக அசிது₃த்பத்தி ப்ரகாரம் சிந்திக்கப்பட்டது. ஆத்மாதி₄கரணம் தொடக்கமாக சிது₃த்பத்திப்ரகாரம் சிந்திக்கப்படுகிறது என்று கண்டுகொள்வது.

பூர்வோக்த வியத₃தி₄கரண ந்யாயத்தாலே ஜீவோத்பத்தி ஸ்ரங்கை ஸ்வத: ப்ராப்தையாகிறது. ஆகையால், ஜீவோத்பத்தி

வாத்₃மாகிற் பூர்வபக்ஷத்தை ஸுதிரகாரர் ஸுதிரத்தால்
நிர்தே₃யாமல் ஜீவாநுத்பத்திபரமான ஸித்₃தாந்தஸுதித்
ரத்தை மட்டும் அருளிச்செய்தார். ப்ராணோத்பத்தியதி₄கரணத்
தில் வியத₃தி₄கரண ந்யாயத்தால் ஸ்வத:ப்ராப்தமான ப்ராணோத்
பத்தி விஷயமான ஸித்₃தாந்தத்தை ஸுதிரகாரர் ஸுதித்
ரத்தால் நிர்தே₃யாமல் ப்ராணோநுத்பத்திஸங்காபரமான
பூர்வபக்ஷ ஸுதிரத்தை மட்டும் அருளிச்செய்தார். இவ்வதி
கரணத்தில் ஸுதிரகாரர் திருவுள்ளம் பற்றிய ஸித்₃தாந்தம்
இன்னது என்பதனை ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் நிர்தே₃யித்தருளுகிறார்
அபர₃திராதி₄கரணத்திற்போலே என்று கொள்வது.

ஆத்மாதிகரணத்தில் ஜீவாத்ம நித்யத்வத்தை வ்யாஸர் ஸ்தா
பிப்பதைக் கண்ட நமக்கு ஓர் ஸங்கை எழக்கூடும். அதாவது:—
ஸாஸ்த்ரயோநித்வாதி₄கரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத்
காரணத்வம் வேதாந்த ப்ரமாணகம் என்று கூறி. ஆத்மாதிக
கரணத்தில் அதே வேதாந்த வாக்யங்களால் ஆத்மா நித்யன்
என்று. அறுதியிட்டால் பரஸ்பர விரோதம் ஏற்படும்—என்று.
இதற்குப் பரிஹாரமாவது—ப்ரஹ்மம் ஸாஸ்த்ர ப்ரமாணகம்
என்ற விஷயமே ஸாஸ்த்ரயோநித்வாதி₄கரணவிஷயம், ஜகத்
காரணத்வம் ஸாஸ்த்ர ப்ரமாணகம் என்ற விஷயம் அவ்வதி₄
கரண விஷயமன்று. மேலும் ஆத்மாதிகரணத்தில் ஸ்ரீபூஷ்ய
காரராலே ஜீவநித்யத்வபரமாக உதாஹரிக்கப்பட்ட ச்ருதி
களுக்கு “அசித்வஸ்துவிலே ப்ரஸித்₃தா₄மான ஸ்வரூபாந்யதா
பூர்வரூபமான விகாரம் இல்லை ஆத்மாவுக்கு” என்ற விஷயத்
திலே நோக்காகவும், பரமாத்ம நித்யத்வ பரமாக உதாஹரிக்க
ப்பட்ட வசனங்களுக்கு “ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் ப்ரஸித்₃தா₄
மான ஸ்வரூபாந்யதாபூர்வ (ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ) ரூப
விகாரம் பரமாத்மாவுக்கு இல்லை” என்ற விஷயத்திலே
நோக்காகவும் கொள்ளவேண்டும். அசித்தென்ன சித்தென்ன

இவையிரண்டிலும் உள்ள ஸ்வரூபஸ்வபாவ விகாரங்களே அநிஷ்டங்கள். இவை பரமாதமாவுக்கு இல்லையாயினும் பரப்ராஹ்மத்தக்குண்டான காரணத்வத்தை நிர்வஹிக்க முன்னுந்து விகாரம் ஒன்று அந்தப் பானுக்கே கூடும். உபாய விகார விஸிஷ்டசேதநாசேதந விஸிஷ்டத்வமேயிறே அவ்வி காரம் என்றபடி. ஆகையால் பரப்ராஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்பது அக்ஷதம்.

ஆக, இரண்டு அத்யாயங்களால் ப்ரமேயத்வ வ்யாபக கார்யதா நிருபிதகாரணத்வம் ப்ராஹ்மலக்ஷணம் என்றதாயிற்று.

பூர்வத்₃நிகத்தில் ஸுத்ரகாரர் ப்ரக்ருத்யாத்ம பே₄த₃த் தையும், ஆத்மபரமாத்ம பே₄த₃த்தையும். ப்ராஹ்ம நிஷ்ட₂ஜ்ஞா நானந்த₃ாதி₃ கல்யாணகுணங்களையு₁, த₄ர்மி ஜ்ஞாந த₄ாமபூ₄த ஜ்ஞாந பே₄த₃த்தையும் ஸாப்₂த₃மாக அருளிச்செய்துள்ளார், ஈக்ஷத்யதி₄கரணத்தில் ப்ரக்ருதிருப அசித்₃ விலக்ஷணன் பர மாத்மா என்றும், ஆநந்த₃மயாதி₄கரணத்தில் ஜீவவிலக்ஷணன் பரமாத்மா என்றும் அந்தரதி₄கரணத்தில் ஜீவவிஸேஷ விலக்ஷ ணன் பரமாத்மா என்றும் வ்யாஸர் ஸ்த₂ாபித்தார். ஈக்ஷத்யதி₄ கரண பூர்வபக்ஷிபினுடைய அநுபாயியை காரணத்வாதி₄கரண த்திலும், ஆநந்த₃மயாதி₄கரண பூர்வபக்ஷிபினுடைய அநுபா யியை ஜக₃த₃வாசித்வாதி₄கரணத்திலும் நிரஸித்து சேதநாசேத நவிலக்ஷணன் பரமாத்மா என அறுதியிட்டார். நேதர: அநுப பத்தே: (1-1-17) பே₄த₃வ்யபதே₃ஸ₁ச்ச (1-1-18) பே₄த₃வ்யபதே₃ ஸாச்ச அந்ய: (1-1-22) கர்மகர்த்ருவ்யபதே₃ஸ₁ச்ச (1-2-4) உபாயேபி ஹி பே₄தே₃ந ஏநமதீ₄பதே (1-2-21) பே₄த₃வ்யபதே₃ ஸாத (1-3-4) ஸ்தி₂த்யத₃நாப்₄பாஞ்ச (1-3-6) ஸுஷுப்த்யுத் க்ரானத்பே₄தே₃ (1-3-43) பத்யாதி₃ஸப்₃தே₃ப்₄ய: (1-1-44) அதி₄கம் து பே₄த₃தி₄தே₃ஸ₁ர்த் (2-1-22) இத்தயாதி₃ ஸுத்ரங்களாலே ஜீவபரர்களுக்குண்டான பாரமார்த்தி₂கஸ்வ

ரூபபே₄ச₃த்தை வ்யாஸர் அருளிச்செய்கிறார். ஈக்ஷத்யதி₄ கரணம் தொடக்கமாக ஜ்ஞாநாநந்த₃ தி₃சு₃ணயோச₃த்தை ஹேதுவாகக்காட்டி சேதநாசேதந விஹக்ஷணம் ப்ராஹ்மம் என்கிற வ்யாஸ ஸுதிரங்கள் “ப்ராஹ்மம் ஸவி₃ஸுஷம்” என்ற பக்ஷத்துக்குப் பொருந்துமல்லது “ப்ராஹ்மம் நிர்விஸேஷம் அத்₃னிதீயம் கு₃ணதோ₃பி ஸத்₃னிதீயதாம் ந ஸஹதே” என்ற மாயாலாதி₃ பக்ஷத்துக்குப் பொருந்தாது. “सुखैरेतैः सुखायैः सविषयवचनैः निविरेषवाप्यो मुखेक्षायै. स्वयमेव इक्षतिपुरवत्. भेदवादः खण्ड्यात्” என்று ஸ்ரீமந்நிச₃மாந்தமஹாதே₃ஸிகன் அருளிச் செய்தாரிறே. ஜீவபரபே₄த₃மே ஸித₃ச₄ந்தம என்று கொண்ட ஸ்ரீவேச₃வ்யாஸர் ஜீவபர அபே₄ச₃தை அப்ரஸித்₃ச₄மும் விசாராநாஹமுமாகையால் விசாரவிஷயமாகக்கொள்ளாமல், உபநிஷத்₃ வாக்யங்களில் எங்கேனும் ஜீவபர அபே₄தஸங்கை அங்குரிக்குமேயானால் அவ்விடத்திலே மட்டுமே ஜீவபரபே₄த₃தை குணஸுதிரங்களாலே ஸ்த₂பிககிறார் என்று கண்டு கொள்வது. த₄மியும் த₄ர்மமும் ஜ்ஞாநம் என்பது ஜீவபர விஷயத்தில் அந₃கீ₃க்ருதம், அதாவது ஜீவனும் பரனும் இரு வருமே ஜ்ஞாநஸ்வரூபார்கள் ஜ்ஞாநகு₃ணங்கள் என்றபடி. “ஜ்ஞாத்ருத்யம் ஜ்ஞாநதா ச ஸருதிபி₄ரபி₄த₃தே₄ நாத்ரபக்ஷே பதாம:” என்றருளிச்செய்தார் தேசிகன். “யாவத₃ாத்மபா₄ வித்வாச்சநதே₃யாஷ: தத்₃த₃ர்ஸநாத்” (2-3-30) என்று நிதயனான ஆத்மா நிதயமான த₄ர்மபூ₄ஜ்ஞாந முடையவன் என்றருளிச் செய்கிறார் வியாஸர். த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநத்தையும் அதீனுடைய நித்யத்வத்தையும் வ்யாஸர் ஸ்த₂பிக்ருப் ஸுதிரம் இது, த₄ர்ம பூ₄ஜ்ஞாநம் அத்ரவ்யம் அநித்யம் ஆச₃ந்துகம் என்பர் நைபாயிகர். அது த்₃ரவ்யம் நித்யம் என்பது ராமானுஜமதம். ஜீவத₄ர்மபூ₄ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோசனிகாஸங்கள் உள்ளன. ஆனாலும் நிதயனான ஜீவாத்மாவைப் பற்றிக்கிடக்கிற த₄ர்ம பூ₄ஜ்ஞாநம் நித்யமே என்பர்- நம் பெரிபேயார்- ஆகையால்

ஸங்கோசனிகாஸ் ப்ரயுக்த ஜ்ஞாநவிநாஸாங்கைகக்கு அவகாஸம் இல்லை என்றபடி. “சான் ச ஈய நிரயஈ சுவாமிகவமீரவே நிரய” என்ற ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ஸ்ரீபூஷ்யவாக்யம் அத்ராநுஸந்தேயம். தூர்மம் ஸ்வாபூனிகமானாலும் தூர்மி அநித்யமானால் தூர்மமும் அநித்யமாகும். தூர்மி நித்யமானாலும் தூர்மம் ஸோபாதிகமானால் உபாதிக நிவ்ருத்தமாகும்போது ஒளபாதிகமும் நிவ்ருத்தமாகுமாகையால் தூர்மம் அநித்யமாகும். இங்கு தூர்மியான ஆத்மாவும் நித்யம்—தூர்மமான ஜ்ஞாநமும் ஒளபாதிகமல்ல—ஆகையால் தூர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யமே—என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் “நித்யஸ்ய ஸ்வாபூனிகதூர்மத்வேந” என்றருளிச்செய்திருப்பது உற்று நோக்கத்தக்கது. ஆகையால் ஸாரீரகமீமாம்ஸை விஸிஷ்டாத்யவைதஸித்தூர்த்தத்தையே நிலைநாட்டுவது என்று ஸ்ரீபூஷ்யத்திலிருந்து நாம் அறியும் ஸாரமாகும்.

ஆக இவ்வளவால் ப்ரணவார்த்தம் நிரூபிதமாகிற்று.

கீழே, அஸேஷசித்திவஸ்து ஸேஷிதவமாகிற ப்ரணவார்த்தம் முதலிரண்டத்யாயங்களின் அர்த்தமென நிரூபிக்கப்பட்டது. ப்ரணவாகாரமிதே பூஷ்யம். ஸ்ரீபூஷ்யம் “அநித்யவநஜநம்” என்று அகாரத்தை உபக்ரமத்திலும், “உக்தம்” (ஆநுமானிகாதிகரணரம்பும்) என்று இடைமயிலே உகாரத்தையும், “ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்” என்று இறுதியில் மகாரத்தையும் கொண்டு, ப்ரணவாகாரமாகவே தோற்றுவது ப்ரஸித்தம்.

முதலிரண்டத்யாயங்களால் ப்ரணவார்த்தம் நிரூபணம் செய்த ஸ்ரீஸேத்யாஸர், மேலிரண்டத்யாயங்களால் “நமோ நாராயணாய” என்ற மந்தரஸேஷத்தின் அர்த்தங்களை நிரூபிக்கிறார். மூன்றாமத்யாயம் நமஸ்கர்த்தார்த்தம் நிரூபணபரம் ஸாத்நாத்யாயம் எனப்படும். நான்காமத்யாயம் த்ருத்யபதார்த்தம் நிரூபணபரம், ப்ரஸாத்யாயமெனப்படும்.

நமஸ்சப்₃த₃ார்த்த₂ம் உபாயமிதே. “पन्था नकार उद्दिष्टः सः प्रधान उदीयते। विसर्गः परमेश्वरु तत्राथोऽयं निरूप्यते॥” என்கிற அஹிர் புத்₄ந்ய ஸம்ஹிதாவசநமத்ராநுஸந்தே₄யம். ஸர்வஜேஷியான நாராயணனே பரமோபாயம் என்றிதே ஸம்ப்ரத₃ாயநிஷ்கர்ஷ மிருக்கும்படி.

இனி உபாயபரமான மூன்றாமத்யாயத்தின் அர்த்த₂ங்களை ஸங்க₃ரஹமாகவநுப₄விப்போம்.

இவ்வத்யாயத்தின் நான்கு பாதங்களுக்கு முறையே வைராக்₃யபாத₃ம், உப₄யலிங்க₃பாத₃ம். கு₃ணோபஸம்ஹார பாத₃ம், அங்க₃பாத₃ம் என வ்யவஹாரம். ஸித்₃தோ₄பாயம் ப₄க₃வான் என்றும் ஸாத்₄யோபாயம் ப₄க்தி என்றும் பெரியோர் கூறுவர். ப₄க்திமுதலானவற்றை வ்யாஜம் என்றும் கூறுவர்.

பரமாத்மப₄க்தியை ஒருவன் அநுஷ்டி₂க்க இழிபவேணுமேயானால் அவனுக்குப் பரமாவஸ்யகமாக ப்ராப்யாந்தர வைராக்₃யமும் ப்ராப்ய த்ருஷ்ணையும் ஏற்படவேணும். அவ் பிரண்டும் ஸித்₃தி₄க்க வ்யாஸர் இரண்டு பாத₃ங்களை அருளிச் செய்யுமிருர். மூன்றாம் அத்₄யாயம் முதல்பாத₄த்தையநுப₃வித்தால் இதர விஷய வைராக்₃யமும். இரண்டாம் பாத₃த்தை அநுப₄ரித்தால் ப₄க₃வத்₃விஷயத்ருஷ்ணையும் பெறலாம் என்ற படி. இதர விஷயங்களின் தே₃ாஷங்களை முதல்பாத₃த்திலும் பரமாத்ம கல்யாண கு₃ணங்களை இரண்டாம் பாதத்திலும் மிரட்டிக்கிருர்.

ப்ராஹ்ம₁ாநுப₄வருபமுத்தியானது ஜ்ஞாநஸங்கோச நிவ்ருத்திரூபமானது. ஜ்ஞாநஸங்கோசத்₄வம்ஸமென்றபடி. த்₄வம்ஸரூபாபா₄வம் ஸாதி₃யானாலும் (உண்டாவதானாலும்) அநந்தமாகையாலே அழிவற்றது. இப்படிச்சொல்லுகிறது பரபக்ஷத்தையநுஸரித்தேயாகும். வஸ்துதஸ்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஸ்ரீபா—4

மதத்தில் ப₄ாவாந்தரம். அப₄ாவம் என்றங்கீ₃ரிக்கப்பட்டுள்ள தாகையால், ஜ்ஞாநஸங்கோசநிவ்ருத்தி என்கிற அப₄ாவம் ஜ்ஞாநவிகாஸரூப ப₄ாவமேயாகும். அது நித்யம் என்று 'ந ச புநராவர்த்ததே' இத்யாதி₃ஸ்ருதிஸித்த₃த₄ம். ஜ்ஞாநத்துக்கு விகாஸம் ஸ்வாப₄ாவிகம் என்பது வேத₃ாந்த ஸித்த₃த₄ாந்தம். அது கர்மமடியாக சுருக்கமடைந்துள்ளது. ஜ்ஞாநஸங்கோசமே ஸம்ஸாரம். ப₄க₃வத்₃நுக்₃ரஹ விஸேஷத்தால் கர்மமாகிற உபாதி₄க்கு நிவ்ருத்தி ஏற்பட ஸ்வாப₄ாவிகமான விகாஸமே அமைகிறது என்றபடி. (இவ்விஷயம் "ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே" என்கிற ஸ்ருதியாலே ஸ்பஷ்டம் உக்தம்.)

இப்படிப்பட்ட ப்₃ரஹ்மாநுப₄வரூப ப₂லத்தை நான்காம் அத்₄யாயத்தில் நிரூபிக்கப் போகிறவராய். தது₃பாயத்தை மூன்றாம் அத்₄யாயத்தில் நிரூபிக்கிறவராய். விஷயாந்தர வைராக்₃யம் விளைந்து. ப₄க₃வத்விஷய த்ருஷ்ணைவினைய, விஷயாந்தர தே₃ாஷங்கனையும் ப₄க₃வத்விஷய கு₃ணங்கனையும் முதலிரண்டு பாத₃ங்களாலே நிரூபிக்கிறார் என்றபடி.

விஷயாந்தர வைராக்₃யமும் ப₄க₃வத்₃விஷயராக₃முமிதே ப்₃ரஹ்மனித்யாதி₄காரம்.

வை ர ராக்₃ய பாத₃ம்

இங்கே ஓர் ஸங்கையெழுக்கூடும். அதாவது:—விரக்தனான வனிதே வேத₃ாந்த ஸ்ரவணத்துக்கு அதி₄காரி. ஆகையால் வேத₃ாந்த ஸ்ரவணகாலத்திலேயே வைராக்₃யம் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால், மறுபடியும் மூன்றாம் அத்₄யாயம் முதல் பாத₃த்தில் வைராக்₃யம் விளைவிக்கிறது ஏன்? என்று. இதற்கு ஸமாத₄ான மாவது:—வைராக்₃யம் இரு வகைப்படும். ஸாஸ்த்ர ஸ்ரவணம்

செய்வதற்கு உபயுக்தமான வைராக்க்யம் ஒன்று. உபாஸநா நுஷ்ட₂ானத்துக்கு உபயுக்தமான வைராக்க்யம் மற்றொன்று. முதல்கூறிய வைராக்க்யம் இவ்வதிகாரிக்கு ஏற்கெனவே ஸித்த₃த₄ மானாலும், இரண்டாவதாகக் கூறிய வைராக்க்யம் வினையவே வைராக்க்ய பா₃த்தையருளுகிறார் ஸ்ரீவ்யாஸர்—என்று.

ஸம்ஸாரத்தினுடைய தே₃ாஷங்களைக் காட்டுகிறவித்தால் பழகிப்போருகிற ஸம்ஸார யாத்ரையிலும் ஜு₃குப்பை (வெறுப்பு) நிறக்கும்படி. ப₄க₃வத்₃விஷயம் இனியது. கல்யாணகு₃ணுகரம். நிர்மலம் என்கிறவிதத்தால் அதனுடைய பே₄ாக்₃யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

க₃ர்ப₄த்திலே முடிதல். ஜ₃பியாபிற்கமுடிதல், பிறந்து முடிதல், நாலுநாள் இருந்து முடிதல், ப₃ால்யத்திலே முடிதல். செருக்கித்திரியும் யௌவனத்திலே முடிதல், ஜரையிலே முடிதலாய் ஜீவனுடைய மரணத்தை நிர்ணயிக்க அரிதாம்படியிறையிருப்பது. தன்னுடைய ஸ்ரிதாஸ்ரிதங்கள் ஜநியினுடைய பு₃த்₃த₄யதீ₃மா யிருக்கும் அத்யந்தமை₃மவமாகிற பேதைப்பருவம்; தீம்புகள் செய்தாறும் மொடி₃மொண்ணாது ப₃ாலப்பருவம்; பேதைப்பிராயமே நன்றென்னலாம்படியாய்த்து யௌவனத்திலே அறிவுகேடு; உள்ள அறிவு அக்ருத்யகரணத்துக்குடலாகையாலே அந்த யௌவனம் அறிவதற்கு முன்னே வ்யாதி₄ வந்து கைக்கொள்ளும். அத்தை ழரு₃படி பரிஹரித்தவுடன் பசி தலையெடுக்கும். பசியாவது ஸர்வேந்த்₃ரியங்களும் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக. இவ்வளவும் செல்லாநிற்க வந்து சேரும் ஜரை; ஜரையாகிறது சாலப்பொல்லாததொன்றிறே. பே₄ாக₃யோக்₃யதையின் நிக்₃கையிருக்கச் செய்தே சாபல்யம் அநுவர்த்திக்குமிறே. 'பண்டு காமரானவாறும்' [பெரிய திருமொழி 1.3.5] என்று வருத்த கீர்த்தனம் பண்ணியாகிலும் த₄ரிப்போம் என்று பார்க்கும். இவ்

வளவிலே இடிவிழுந்தாப்போலே மரணம்வந்து உபஸ்தி₂தமாம். இவ்வளவு அநர்த்த₂பரம்பரையுடைய ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம் என்றபடி.

லோகாந்தரத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற ஜீவனுடைய தே₃ாஷங்களை நிரூபிக்கிறார் வைராக்கியபாத₃த்தில் வ்யாஸர். இதனால் ஜாக்₃ரத₃ாத்₃யவஸ்த்த₂ாதே₃ாஷங்கள் ப₂லிதங்கள் என்றபடி. ச₂ாந் தே₃ாக்₃யோபநிஷத்தில் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாப்ரகரணத்தில் இது ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பஞ்சாக்₃நி வித்₃யோபந்யாஸமே வைராக்கியம் விளைவதற்காகவாகும். மாதாவினுடைய குகூழியானது மலமூத்ராதி₃பூர்ணம்: அதிலே கிடக்கிறுனிறே குழனியான ஜீவன். தாய் பு₄ஜித்த ரஸாநுருபமாக விருத்தி₄யடைகிறான். இவன் தன்னுடைய வீர்ய ப₃லஸுத்தி தேஜ: ப்ரஜ்ஞைகள் நிருத்₃த₄ங்களாகவிநே இருப்பது. அங்கே ப₃ஹு காலம் கிடந்து யோநித்₃வாரேண வெளிப்புறப் படுவதிலேதான் எவ்வளவு ஸ்ரமம் உள்ளது! கர்மாநுகு₃ணமாகச் சிலநாள் ஜீவித்திருப்பது, மறுபடி ஏற்றச்சால்போல ஆரோஹணமாயும் அபரோஹணமாயும் ப்₄ரமணமிநே உள்ளது. புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம் புநரபி ஜநநீஜட₂ரே ஸயநமிநே உள்ளது. "ஆத லால் பிராபி வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே" [திருமலை 3] என்ற வைராக்கியம் பிறக்கவிநே இவ்வுபந்யாஸம் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

(1) த்₃பெயள்: (2) பர்ஜந்ய: (3) ப்ருத்₃வீ (4) புருஷன் (5) யோஷித இவை ஐந்தும் அக்₃நிகள். (1) ஸ்ரத்₃த₄ா (2) ஸோமம் (3) வர்ஷம் (4) அநநம் (5) ரேதஸ்ஸு இவை ஐந்தும் வேதாநாயகங்கள். நித்ருதே₃ஹத₄ாரக மருத்துக்கள் வேதாநாயகங்கள் என்றபடி. பஞ்சமாஹு₃த்ய பேக்ஷாவசநம் ப்ரமயிகம் எனக்கொள்ளத்தக்கது. அதிஸயிதமான புண்யங்களை உடைய த்₃பெயர்த்₃ த்₄ருஷ்டத்₃புந்நாதி₃கள் பஞ்சமாஹு₃த்ய

பேசுஷயில்லாமலே பிறந்துள்ளார்கள். அதிசயிதமான பாப முடைய சிலவிடங்களிலும் இதற்கு அபவாதம் உண்டு. ஆகையால் அபவாதம் இல்லாதவிடங்களிலே பஞ்சமாஹுத்யபேசுஷாவசனம் ஸாவகாஸம் என்றபடி. ஸ்ரத்யதை முதலான ஐந்தில் முதலிலே சொல்லப்பட்ட ஸ்ரத்யதையென்கிற ஸஜீவபூத ஸூக்ஷ்மமானது ஸ்வர்க்ரூபமான அக்ஷியில் ஹுதமாய், ஸோமமென்கிற அம்ருததேஹமாய் பரிணமித்து பர்ஜந்ய ரூபாக்ஷியில் ஹுதமாகிறது. அந்த ஸோமமானது வர்ஷமாகப் பரிணமித்து ப்ருதிவீரூபாக்ஷியில் ஹுதமாகிறது. வர்ஷமானது அந்நமாகப் பரிணமித்து புருஷாக்ஷியில் ஹுதமாகிறது. அந்நமானது ரேதோரூபமாகப் பரிணமித்து யோஷிதக்ஷியில் ஹுதமாகிறது. இப்படி க்ரமமாக ரேத:பர்யந்தமாகப் பரிணாமான ஜீவஸஹித ஹோதவ்யவஸ்துக்களை ஹோதாக்களான தேஹதாரக மருத்துக்கள் ஹோமம் பண்ணுகிறார்கள். யோஷிதக்ஷியில் ஹுதமானதே புருஷன் என்று வழங்க தக்கதாகிறது என்றபடி. “तस्मिन् यावत्सम्पात्तं त्रिभिः अथैतमेवाद्यान् पुनः निर्वर्त्तयेद्यथेतमाकाशं आकाशाद्वायुं...सौदियवा जायन्ते” (சாந் 5-10-5) என்று இறங்கி வருகிற ஜீவர்களுக்கு வ்ரீஹ்யாதிபூாவம் ஓதப்பட்டுள்ளது. அந்த தூான்யத்தை ஸ்ரீரம் என்று அபிமானித்திருக்கும் ஜீவாத்மா வேறுபட்டவன். தூாமாதிமார்சுத்தாலே அவரோ ஹணம் செய்யும் இந்த ஜீவனுக்கு அந்த வ்ரீஹீயில் ஸம்ஸ்லேஷ மாத்ரமே கொள்ளத்தகும். அறுவடை காலத்தில் தூான்யததையறுக்கும்போதே அதனை ஸ்ரீரமாக அபிமானித்த ஜீவனுக்கு வியோகம். இவன் மட்டும் அறுக்கும் காலத்தோடு உரலிலே குத்தும் காலத்தோடு, புடைத்து பிசைந்து தளிகை பண்ணும் காலத்தோடு வாசியற ஒட்டிக்கொண்டே புருஷகூர்புத்தையடைகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும். ஆக, வ்ரீஹ்யாதிபூாவேந ஐநம் ஒளபசாரிகமென்றபடி. இப்படி ஸம்ஸாரிஜீவகூததேஹாஷங்களை வைராக்க்ய பாதத்தில் வ்யாஸர் நிரூபிக்கிறார்.

இந்த வைராக்₃யபாத்₃ம் ஸாங்க்₂யர்களுக்கும் மாயாவாதி₃களுக்கும் அஸங்க்₃தம் என்பர் நம் பெரியோர். ஸாங்க்₂யாதி₃கள்—‘ஆகாஸம் உலக்கையடியால் எப்படி ப்₃ாதி₄க்கப்படாதோ, அப்படியே தே₃ஹாதி₃களால் ஆத்மா ப்₃ாதி₄க்கப்படான்; இவனுக்கு ப்₂லபே₄க்த்ருத்வம் இல்லாதது போலே கர்த்ருத்வமும் இல்லை. ஆகையால் ப்₂லம் ஜீவோபாதி₄யான அஹங்காரத் துக்கே; மோக்ஷமும் ப்₂ரக்ருதிக்கே என்பர். வ்யாஸர் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரஸம்ப்₃ந்தத்தையும் தே₃ாஷ ஸாஹித்யத்தையும் சொல்லி அவர்கள் பக்ஷத்தை நிரஸித்தார். ஸாங்க்₂யன் “ப்₂ரக்ருதி ஸத்யபத்₃ார்த்த₂ம்; தத்ப்₂ரயுக்த ஸ^௨க₂து₃:க₂ாதி₃ தே₃ாஷங்கள் பொய்” என்றான். மாயாவாதி₃ மாயையும் பொய் என்றான். வ்யாஸர் பாரமாத்₂தி₄க ஸம்ஸார ஸம்ப்₃ந்த₄த்தை ஜீவனுக்குச்சொல்லி அங்ஙிரு பக்ஷங்களையும் நிரஸித்தார்—என்றபடி.

உ ப ய லி ங் க ப்₃ா த்₃ம்

ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் வைராக்₃யபாத்₃த்தில் ஸார்வரீயம் முதலான ப்₂ராப்யாந்தத்தில் அருசி பிறக்₂க, சேதநாசேதந தே₃ாஷங்களை நிரூபித்தார். இனி உபயலிங்கப்₃ா த்₃த்தில் ப்₄க₃வத்₃விஷயமான பரமப்ராயத்தில் த்ருஷ்ணை (ஆசை) விளைய, பரமாத்ம கல்யாணகு₃ணங்களை நிரூபிக்கிறார். பரமாத்மா உபயலிங்க₃ விஸிஷ்டன் என இப்பாத்₃த்தில் அறுதியிடுகிறார். அகி₂ல ஹோயப்ரத்யாகத்வமும் கல்யாண கு₃ணகதானத்வமுமிதே உபயலிங்க₃மாபது. இவைபிரண்டு லிங்க₃ங்களும் பரமாத்மாவுக்கு அஸாதாரணங்களானவை. இவற்றிலே ப்₄க₃வான் ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணன் என்பர் நம் பெரியோர். ப்₄ருஹதவ ப்₃மும்ஹணத்வங்களாகிய ப்₂ரஹ்ம ஸ ப்₃த்₃ார்த்த₂மும் இவ்வுபயலிங்க₃மெனக் கொள்ளலாம். உபாயத்வாநுகு₃ண

மான ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் உபேயத்வா நுகுணமான ஸமஸ்த கல்யாணகுணைகதாத்வமும் உபாயோபேயத்வ ஸ்வபாவமான ப்ராஹ்மத்துக்கு அஸாதாரணங்களிறே.

இவ்விடத்தில் ஓர் ஸங்கை எழும். அதாவது:—முதலி ரண்டு அத்யாயங்களிலே பரமாத்மத்வம்—சேதநாசேதந விலக்ஷணமாயும், ஸர்வஜ்ஞமாயும். ஸர்வஸக்தமாயும். ஜகதேககாரணமாயும், அத்யுத்தகாரணமாயும். யுக்த்யாப்யாஸங் களாலே அவிசால்யமாயும் நிருபிதமிறே. அந்தப்பரமாத்மாவை மறுபடியும் இந்த ஸாதநாத்யாயத்தில் நிருபிப்பான் என்? ஸாதநத்வையிறே இவ்வத்யாயத்தில் நிருபிக்க ப்ராப்தம் என்று. இதற்குப்பரிஹாரமிருக்கும்படி:—இவ்வத்யாயம் ஸாதநாத்யாயமாமையால். இதில் ஸாதநத்தையே நிருபணம் செய்வது யுக்தமென்று கூறுவது பொருத்தமே. ஆயினும் ப்ராஹ்மத்தை இவ்வத்யாயத்தில் நிருபிப்பதில் அநுபபத்திலேஸமுமில்லை. ஸாக்ஷாத்ஸாதநம் ப்ராஹ்மமேயிறே. ஸேஷியாயும். ப்ராப்யமாயு முள்ள ப்ராஹ்மமிறே உபாயமாகிறது. ஸேஷியாக ப்ரணவத் தாலே நிருபிதமாயும். ப்ராப்யமாக த்ருதீயபதத்தாலே நிருப யிஷ்யமாணமாயும் உள்ள ப்ராஹ்மமே உபாயம் என்று நமஸு ஸப்தமான ஹ்ருதயத்தாலே (மத்யமபதத்தாலே) கோஷிக் கப்படுகிறது—என்றிறே ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஹ்ருதயம். ஆகையால், இப்பாதத்திலே பரமாத்மாவை உபாயமாயும். உபேய மாயும் ஸகல ப₂ல ப்ரத₃னாகவும் அறுதியிடுகிறார் வ்யாஸர். இவ்விஷயங்களை பராதிகரணத்திலும் ப₂லாதிகரணத்திலும் காணலாம்.

இப்பாதத்தில் ப்ராஹ்மம் ஸகுணமென்றும் நிர்தேஜாஷம் என்றும் நிருபிக்கிறார். ஆகையால் இப்பாதம் ராமாநுஜ தீர்ஸநத்துக்கு அத்யந்தாநுகூலம் என்னத்தகும். “அஸேஷ விசேஷ ப்ரத்யநீக சிந்மாத்ரம் ப்ராஹ்மம்; அதற்குப் பாரமார்த்

தி₂க குணங்கள் கிடையாது. ப்₃ரஹ்மம் உண்மையாக நிர்
 கு₃ணமே” என்பார்க்கு இப்பாத₃மும் மேல்பாத₃மான கு₃ணை
 பஸம்ஹாரபாத₃மும் எல்லாப்படியாலும் அஸங்க₃மாகும்.
 ஸகு₃ணத்வத்தை ஸ்த₂ாபிக்கிற உப₄யலிங்க₃பாத₃மும் உபாஸ்ய
 கு₃ணபே₄க₃த்தாலே வித்₃யா பே₄க₃த்தை ஸ்த₂ாபிக்கிற கு₃ணை
 பஸம்ஹாரபர்த₃மும் எங்ஙனே நிர்கு₃ணவாத₃த்துக்குப் பொருந்
 தும்? கல்யாண் கு₃ணங்கள் பரமார்த்த₂மென்று கொள்ளில்
 ஸகு₃ணவாத₃ம் ப்ரஸங்கி₃க்கும். கு₃ணங்கள் அஸத்யங்கள்
 என்று சொல்லப்பார்க்கில் தாங்களே ப்₃ரஹ்மத்துக்கு ஒப்புக்
 கொண்டிருக்கிற ஸ்வயம்ப்ரகாஸ்த்வம் ஆநந்த₃த்வம் இவையும்
 இல்லையாய் விடும். இவையும் இல என்பரேல் பெ₃ளத்₃த₄ாதி₃
 மத ப்ரவேஸப்ரஸங்க₃ம் ஏற்படும். பெ₃ளத்₃த₄ாதி₄வைலக்ஷண
 யம் ஸித்₃தி₄யாது. சிஞ்ச, ஸகு₃ணநிர்கு₃ணவாக்யங்கள் பி₄ந்ந
 விஷயங்களாகையால் விரோத₄லேஸமும் அற்றவை என்று
 கொள்ளத்தகும். கல்யாணகு₃ணவிஸிஷ்டன் பரமாத்மா என்
 பது ஸகு₃ண வாக்யத்துக்கும், அபகு₃ண ரஹிதன் அவன் என்
 பது நிர்கு₃ணவாக்யத்துக்கும் விஷயமாகையால் விரோத₅லேஸ
 மில்லை என்றபடி. ‘दूरे गुणः तव तु सत्त्वाज्ञस्तन्मिति तेनैव प्रथयति त्वयि
 निर्गुणत्वं’ என்றிறே ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். “कल्याणैः
 भक्त्य योगः तदितरविरहोऽपि एकवाक्यश्रुती च” என்கிறபடியே இந்த
 விஷய விப₄ாக₃ம் ஸ்ருதி ஸித்₃த₄புமாகிறது. अपहृतपाप्मा...
 सत्यकामः सत्यसंकल्पः” என்றிறே உபநிஷத்₃வாக்யம் என்றபடி.
 “निर्गुणं” என்ற கு₃ணநிஷேத₄ம் “यः सर्वज्ञः सर्ववित्” இத்யாதி₃
 களாலே விதி₄க்கப்பட்ட கல்யாணகு₃ணங்களை யொழிந்த
 கு₃ணங்களிலேயாகக்கடவது என்று ஸங்கோசம் செய்து
 கொள்ளலாம். இது உத்ஸர்ச₃ாபவாத₃ந்யாயஸித்₃த₄ம். அன்
 றிக்கே. “निर्गुणं” என்ற கு₃ணஸாமாந்ய நிஷேத₄த்தை
 “अपहृतपाप्मा विजरः” இத்யாதி₃வாக்யா நுஸாரேண கு₃ணவிஸேஷ
 நிஷேத₄த்திலே நோக்காக ஸங்கோசம் செய்து கொள்ளலாம்.

இது ஸாமாந்யவிசேஷ ந்யாயஸித்₃த₄ம். “நிஜி” என்று கு₃ணஸாமாந்யநிஷேத₄ வசநம்போலே கு₃ணஸாமாந்ய வித₄யகவாக்யம் உபநிஷத்திலே காணப்படுமானால் விரோதஸங்கைக்கு அவகாஸம் உண்டு. அவ்வாறு கு₃ணஸாமாந்யவித₄நம் ஸ்ருதிகளில் இல்லையென்னலாம். “ய: காலகால: குணி சர்வவித:” இத்யாதி₃ஸ்த₂லங்களில் உள்ள “குணி” என்கிறபத₃மும் கு₃ணவிசேஷபரம் என்றே கொள்ள ப்ராப்தம். “வசி வதான்ய: குணவாந் து:” என்கிற ஆளவந்தார் திவ்யஸூக்தியிலும், “க: குணவாந் து விதவாந்” என்ற ஸ்ரீவால்மீகி வாக்யத்திலும் உள்ள “குணவாந்” என்ற பத₃த்திற்கு கு₃ணஸாமாந்யபரத்வம் கொள்ளாதே கு₃ணவிசேஷபரத்வம் கொள்வது ஸமபி₄வ்யாஹாரஸித்₃த₄ம். அவவோபாதி இவ்வுபநிஷத்திலும் “குணி” என்று கு₃ணவிசேஷபரமாகக் கொண்டார்கள் நம் பெரியோர். இப்படி உத்தரஸா₂பவாத₃ ஸாமாந்யவிசேஷ ந்யாயங்களாலே ஸகு₃ணநிர்கு₃ணவாக்யங்களுக்கு விரோத₄மே இல்லை என்ற நம் பெரியோர் - இவ்விருவாக்யங்களுக்கு விரோத₄மிருப்பதாகக் கொள்ளியுள், விரோத₄ாதி₄கரணந்யாயத்தாலே அல்லது உபக்ரமாதி₄கரணந்யாயத்தாலே ஸகு₃ணவாக்யம் ப்ரபு₃லம் என்னத்தற்கும் என்பர்.

இங்கே .அபச்சே₂த₃ ந்யாயத்தைக்கொண்டு நிர்கு₃ணவாக்யம் உத்தரஸா₂ஸ்த்ரம் ப்ரபு₃லம் என்பது ஸர்வாத்மநா அயுக்தம். .அபச்சே₂த₃ந்யாயம் அநியதவிரோத₄பௌர்வாபர்யவிஷயம். “பிரதிபதி விருவசு பூர்வாமாயமேவ ச। நியமாந் தி யதாசி ஸச்சேதாஸி மதி ॥” என்னச்சுடவதிறே. ஸகு₃ண நிர்கு₃ணவாக்யங்களு₂ய் விரோத₃மும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தம். விதி₄நிஷேத₄ரூபமாக உள்ளதாகையாலே பௌர்வாபர்யமும் நியதம். ஆகையாலே நியதவிரோத₄பௌர்வாபர்யமான ஸகு₃ணநிர்கு₃ணவாக்யஸ்த₂லத்திலே அபச்சே₂த₃ ந்யாயப்ரவ்ருத்திக்கு அவகாஸமே இல்லை. ஆகையாலே இது கொண்டு ஸகு₃ண

வாக்யம் து₃ர்ப₃லம், நிர்கு₃ண வாக்யம் ப்ரப₃லம் என்பது பொருந்தாது. ப்ரத்யுத, விரோத₄தி₄கரண உபக்ரமாதி₄கரண ந்யாயங்களாலே ஸகு₃ணவாக்யப்ராப₃ல்யமே ஸித்₃தி₄க்கும். கிஞ்ச, உத்தரம் ப்ரப₃லம் என்றே கொண்டு நிர்கு₃ணவாக்யம் ப்ரப₃லம் என்னப்பார்க்கில் “*ஐத சீத்*” என்ற வாக்யத்துக்கு உத்தரமாய் “*ஐத அசத்*” என்கிற பெ₃ளத்₃த₄வாக்யம் உள்ள தாகையால் பெ₃ளத்₃த₄பக்ஷமே சிரஜீயியாய் வைதி₃பக்ஷம் ப்ரதிஹதமாய்விடும். ஆகையால் ப்ரஹ்மம் கல்யாணகு₃ண வி₃ஷ்டமாகையால் ஸகு₃ணமென்றே கொள்ள ப்ராப்தம்.

கல்யாணகு₃ண ப்ரகரணங்களில் உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மத்துக்குக் கூறப்படும் கு₃ணங்களுக்கு ஓர் உபாதி₄ (ஹேது) கூறப்படவில்லை. ஆகையால் கல்யாணகு₃ணயோக₃ம் நிருபாதி₄கம் ஸ்வாப₄ரிகம் என்று தேறும். மேலும் “*ஈவாபாவி கி னவலகியா ச*” என்று கு₃ணங்கள் ஸ்வாப₄ரிகங்கள் என்று கண்ட₂ாவேண கூறப்பட்டும் உள்ளன. கிஞ்ச, “*நான்யோ ஹேது விதே ஈனாய*” என்று கு₃ணங்களுக்கு ஸோபாதி₄கத்வக₂ண்ட₃ நமும் உள்ளது. “*ஈஸநம்*” என்ற ஓர் கு₃ணத்துக்குச் செய்யப் பட்ட ஸோபாதி₄கத்வநிஷேத₄ம் உபலக்ஷணவித₄யா ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணங்களுக்கும் பொருந்தும். கிஞ்ச, உபாதி₄யான கர்மத்தைக் கழித்து ஸத்யகாமத்வாதி₃களை “*அபஹதபாசா ரதயகாம: சத்யசகல்ய:*” என்று ஸ்ருதி கூறிற்றிறே. மேலும், “*ஈ ரோ ரதயா: காமா:*” என்று ப்ரஹ்மஸ்வபநும்போலே கல்யாண கு₃ணங்களும் ஸத்யம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

கிஞ்ச : ஆநந்த₃மீமாம்ஸையில் “*தே யே ரத்*” என்று கு₃ணநகர்ஷமுள்ளதன்றி கு₃ணாபகர்ஷமில்லை என்பதும் உறுதியாகக் கூறக்கூடாது. கிஞ்ச ஸகு₃ணநிர்கு₃ணவாக்யம் (அ₃நந்த₃) விஷயபே₄க்யாத் விரோத₄யிலையென்றும், விரோதம் முகாண்டாலும் ந்யாயாந்தரங்களாலே ஸகு₃ணவாக்ய

ப்ராபுல்யம் ஸித்திக்கும் என்றும் கீழே கிருதிதம். ஸுதிரகாரரும் “அதோ஽நந்தேன ததாஹி லிஹம்” (3—2—25) “அதராந் அலோஃ” (3—3—39) இத்யாதி₃களாலே ப்ராஹ்ம ஸகுணத்வத்தை ஆதரிக்கிறார். ஸ்ருதிதானே “அநந்த் ப்ராணோ வித்யாந்” என்று ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் ப்ராஹ்ம குணத்தில் அத்யாத்மத்தைக் காட்டுகிறது என்பர் நம் பெரியோர். இங்ஙிடத்தில் “அநந்த் ப்ராணோ வித்யாந்—இதி ப்ராண: கல்யாணகுணாந் அரமாரேண ததஸிம் ஸுதி:” என்ற ஜிஜ்ஞாஸாதி₃கரண ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யமும், “அரமாரேணேதி—ப்ராணஸ்வரூபாதி₃ ததஸிம் ஸுதி:” “அநந்த் ப்ராணோ வித்யாந்” இதி ஹ ஸுதி: । ந ச ‘அநந்தாந்யத் ப்ராணா வித்யாந்’ இதி இதி மாத:” என்ற ஸ்ருதப்ரகாஸிகா வாக்யமும் அநுஸந்தேயம். “நஹி ப்ராணோ விசேஷதயா ப்ராணா- ந்தராபித்யத் சவ் தநிசேஷயதேன அபித்யாந பூய: ததேவ அநுமத: ப்ராணேதி என்ற உபாயலிங்காதி₃கரண ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யமும் “நவ மாதாபித்யததே- ஸ்யோ஽பி ததஸததே சாதத் ப்ராணவத் அரமாரித்யந் நிரசனித்யந் குணந் ப்ராணாந்தராபித்யததே அரமாரேண அபித்யாந, அபித்யாநாதித்யதேன பூதமேவ ப்ராண- மாதாந் பூதமேவ பூதமேவ ப்ராணமாதா” என்ற காமாத்யதி₃கரண ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யமும் ஸித்தி₃ய அநுஸந்தேயம். கிருத்த உபாஸந விதி₃ரஹிதவாக்யமாவது “ந: ப்ராண:” இத்யாதி₃வசநங்களில் ப்ராஹ்மஸ்வரூபம்₃பாஸி₃ (அ₃பாஸி₃வாக்யமும்) ப்ராதி₃வசநங்கள். ஆகையால், உபாஸநாதததம் (அ₃பாஸி₃வாக்யமும்) கல்பிதம் என்ன வெண்ணுள்ளது. உபாஸநாதததத (அ₃பாஸி₃வாக்யமும்) அபாஸநாதததி₃ கங்கள் என்னபவாக்கில் ப்ராஹ்மஸ்வரூபமும் உபாஸநாதததத கையால் அநுஸந்தாநி₃யிதம், ஆகையால் ப்ராதி₃வசநவாக்யமில் நாம் ப்ராஹ்மஸ்வரூபவாக்யமாவது (அ₃பாஸி₃வாக்யமும்) என்னேற கொள்வது உபிதம்.

கிருத்த “அபாஸநாததததததததத” (2—3—10) என்று குணகுணிகளுக்கு வேத்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யம் ஸ்ருதி₃ என்று கீழே கூறப்பட்டதாகையால் குணகுணிக்

பரமாத்ம மாஹாத்மய ப்ரதிபாத₃நமே ப₂லிக்கிறபடியால், இப் பாத₃த்திலே ஜீவ ஸ்வப்நாதி₃தே₃ஷாநிரூபணமும் ஸங்க₃தமே என்பர். இந்த முதல் நான்கு அதி₃கரணங்களை வைராக்ய பாத₃பேஷமாக ஸ்ரீஸைநாபதிமிஸ்ரர் ந்யாயகலாபஸங்க₃ரஹத் திலே கூறியுள்ளார்; ஆயினும் "परमात्मनः स्वाप्नविश्रित्यैव सुषुप्तस्थानत्वं च आकारद्वयं प्रतिपादितं भवतीति परमात्मगुणसिद्धेः अस्मिन् पादे तद्विरूपणम्" என்ற ஸ்ருதப்ரகாசிகா தி₃வ்யஸூக்திப்படியே எட்டு அதி₃கரணங்களுமே இப்பாத₃த்தில் ஸாக்ஷாத் ஸங்க₃த மென்று கொள்ளத்தகும்.

இனி அதி₄கரணர்த்த₂ங்களைச் சுருக்கமாக எண்டு அநுப₄ விப்போம்.

இந்தப்பாத₃த்தில், முதல் நான்கு அதி₄கரணங்களில் ஜீவதே₃ஷங்களை நிரூபிக்கிறார் ஸ்ரீ வேத₃வ்யாஸர்.

ப₄க₃வத₃ குணநிரூபண பரமான இந்தப்பாத₃த்தில் ஜீவ தே₃ஷங்களை நிரூபிக்கும்படி எங்ஙனே என்னில்:—ஸ்வப்நா வஸந்த₃யிற்₃பாலே ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும் ஜீவன் ப₄க₃வத₃த் யந்த பரதந்த்ர₃னே—ஸ்வதந்த்ர₃னுமல்லன்—பரமசேஷிபான பர மாத்மாவோடு ஏகீ₃பு₃தனுமல்லன் என்று அறிவிக்கவே இங்கே ஜீவ ஸ்வப்நாத்₃யவஸ்த₃ாநிரூபணம். முற்கூறியபடி ப₄ச₃வான் விசித்ர ஸ்வாப்நபத₃ார்த்த₂ங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அவன் ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வஸூக்தன் என்று ஈஸ்வரமஹிமைமைய அறிவிக்கவும் இங்கே இந்த நிரூபணம் என்று கொள்ளத்தகும். இதனால் விசித்ரபத₃ார்த்த₂ங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் தன்மை, ஸு₃ஷு₃ப்தி ஸ்த₃ாநமாபி₃ருக்தம் தன்மை ஆகிய இரண்டாகாரங்கள் பரனுக்கு மஹிமைமாக ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறது இந்தப் பாத₃த்தில் என்றபடி.

இப்பாத₃தில் முதலதி₄கரணமான ஸந்த₄யாதி₄கரணத்தில்
 “ஸந்த₄யே” என்று தொடங்கி இரண்டு ஸுத்ரங்களாலே
 “ஜீவனே ஸ்வாப்நபத₃ார்த்த₂ஸ்ரஷ்டா” என்ற பூர்வபக்ஷத்
 தைக்காட்டி ‘மாயாமாத்ரம்’ என்று தொடங்கி நான்கு ஸுத்
 ரங்களால் ‘பரமாத்மாவே ஸ்வாப்நவிசித்ர பத₃ார்த்த₂ஸ்ரஷ்டா’
 என்று ஸித்த₃த₄ாந்தீகரிக்கிறார் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் என்பது
 ஸ்ரீபூஷ்யஸாரம். இவ்வதி₄கரணத்தில் ‘ஸ்வாப்நபத₃ார்த்த₂ம்
 ஸத்யம் பாரமார்த்த₂கம்’ என்று பூர்வபக்ஷத்தையும் ‘ஸ்வாப்நம்
 அஸத்யம் அபாரமார்த்த₂கம்’ என்று ஸித்த₃த₄ாந்தத்தையும்
 பரஸமயிகள் நிரூபித்துள்ளார்கள். ‘மாயாமாத்ரோக்திலாப₄ாத்
 ஸ்ருதிமுக₂ஸ₃ுக₃தா: விஸ்வமித்த₂யாத்வமாஹ:’ என்கிற
 படியே இவர்கள் வாத₃த்திற்கு முக₂யாவஷ்டம்ப₄ம் ‘மாயா’
 ஸப்₃த₃மாகும். இது அயுக்தம்—மாயா ஸப்₃த₃ம் மித்₂யாவாசக
 மன்று—அப்படி மித்₂யாவாசகமாக நிக₄ண்டு இல்லை என்பது
 மட்டும் அல்ல—ப்ரத்யுத ‘மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்’ என்று மாயா
 ஸப்₃த₃ம் ஜ்ஞாநபரம் என்று நிக₄ண்டுவும் உள்ளது. ஸ்ரீபராஸ்ர
 ப₄க₃வான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமான புராணரத்னத்தில் ‘தேந
 மாயாஸஹஸ்ரம் தத்... ஸுதி₃தம்’ என்று மாயாதத்வத்தை
 ஸ்ரீஸு₃த₃ர்₃ந விநாஸிதமாகவன்றோ அருளிச்செய்தார். அபார
 மார்த்த₂கமாகில் ஜ்ஞாநவிநாஸ்யமாகும். இது ஸத்யமாகை
 யாலிறே ஆயுத₄விநாஸ்யமாக அருளிச்செய்தது என்றபடி.
 மேலும் ‘ஸுதி₃தம்’ என்று ப்ரத₄வம்ஸரூப நாசம் சொல்லப்
 பட்டது. பரமார்த்த₂ வஸ்துவுக்கே ப்ரத₄வம்ஸரூப நாஸம்
 கூடும் (ஆகையாலிறே ‘மாயாம்ருகே₃ா ஹத:’ என்று மாரீ
 சனாகிற மாயமானுக்கு த₄வம்ஸம் கூறப்பட்டது.) அபரமார்த்த₂
 மாகில் ‘ப₃ாதி₄தம்’ என்றன்றோ சொல்லவடுக்கும். மாயா
 ஸப்₃த₃த்தை ‘மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்₃யாத்’ என்று ப்ரக்ருதி
 ரூபஸத்ய பத₃ார்த்த₂பரமாக ஒதிற்று உபநிஷத்து. இந்த₃ரஜித்
 நாலே ப்ரயோகி₃க்கப்பட்ட மாயைகளில் மந்த்ரவிஸேஷங்

களாலே உண்டாக்கப்பட்ட பாரமார்த்திக ஸர்ப்பங்களுக்கே 'மாயா' என்ற வ்யவஹாரம் காணப்படுகிறது. அந்த மாயை பொய்யாகில் கருடனாலே அழிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லுமது பொருந்தாது. நீதிஸாஸ்த்ரங்களில் இந்த்ரஜால பிந்நமாக மாயை கூறப்பட்டுள்ளது. மந்த்ராதிகூக்தி விஸேஷங்களாலே உண்டான பாரமார்த்திக ஸர்ப்பம் மாயை என்றும். மந்த்ர விஸேஷங்களாலே உண்டான அபாரமார்த்திக ஸர்ப்பாதிகள் இந்த்ரஜாலம் என்றும் பேசும் காணத்தக்கது. ஆக 'மாயா' ஸத்யமே. ஆஸ்சர்யத்வமே மாயாஸப்தப்ரவ்ருத்திநிமித்தமாகக் கொள்ளவேணும், இதுவே ஸர்வப்ரயோகநுபுகமமாகும்:

இரண்டாவதான தத்புவாதிகரணத்தில் ஸுஷுப்தி ஸ்தானம் புகுவான் என்றறுதியிடுகிறார். உறங்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவர்களுக்கு, நாடிகள் மாலிகைஸ்தானத்திலும் 'புரீதத்' என்றும் நாடி கட்டில் ஸ்தானத்திலும் பரமாத்மா படுக்கை ஸ்தானத்திலுமாக அமைகின்றன என்கிறார் இவ்வதிகரணத்தில். இதுவே ப்ராஸாதிகூக்தவா பர்யங்க ந்யாயமாகும் இந்த மூன்றும் கூடியே ஸுஷுப்தி ஸ்தானம் என்றபடி. 'தூமணிமாடத்து—கோட்டுக்கால் கட்டில்—மெத்தென்றபஞ்சசயனம்' என்றும் போலே இங்கேயும் கொள்ளத்தகும்.

மூன்றாவது அதிகரணத்தில், ஆத்மநித்யத்வம் கூறப்படுகிறது. இங்கே ஓர் பயங்கை யெழக்கூடும். அதாவது:—ஜீவநித்யத்வம் 'நாத்மா ப்ருதே: நித்யத்வாச்ச தாப்ய:' என்று முன்னமே கூறப்பட்டுள்ளது. மோக்ஷகாலத்தில் ஜீவன் பாஷாண துல்யனாகிறான் என்ற பக்ஷத்தை 'ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி:' என்று வ்யாஸர் நிரஸிககப்போகிறார். ஆத்மநித்யத்வம், காலாந்தர லோகாந்தரங்களில் தேஹாந்தர பரிக்குற ஸ்வகமாக அநுபுவிக்கப்படும் ஸ்வர்குத்தையும் தத்ஸாத்நமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளையும் விசாரிக்கும் ஸ்வமீமாம்ஸை

யிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. உத்தரமீமாம்ஸையிலும் 'அநுஸ்ம்
ருதே:' (2-2-24) என்று கூணிகவிஜ்ஞாநவாத₃ப₄ங்க₃ ப்ரகர்
ணத்தில் ஆத்மநித்யத்வம் கூறப்பட்டுள்ளது. கல்பாந்தத்தில்
"ஏகமேவ" என்று ஒதப்படும் ஜக்யம் ஸ்வருபக்யமன்று —
நாமரூபப்ரஹ்மணமேயாகும் என்றும் ஸித்₃த₄ாந்திதம். ஆக
ஆத்ம நித்யத்வம் அநேகஸ்த₂லங்களில் ஸித்₃த₄மாயிருக்க,
இங்கே. புந: ஆத்மநித்யத்வ கத₂நம் வ்யர்த்த₂மாகும் — என்று
இதற்கு ஸமாத₄ாநமாவது: — ப்ரளய ஸமமான இந்த ஸுஷுப்தி
பரமஹேயம் என்று இதனுடைய தே₃ாஷத்தைக் காட்டவே
இந்த ப்ரஸங்கம்—வேறு ப்ரயோஜனத்துக்காக அன்று, ப்ரதிதி₃
நம் ப்ரளயதுல்யமாக த₄ர்ம பூ₄தஜ்ஞாநத்தின் அதிஸங்கோச
மான ஸுஷுப்தி ஏற்படுகிறதன்றோ. முன்னே கூறப்பட்ட
ஸ்வப்நத₃ாநயிலும் மேலே கூறப்படப்போகும் மூர்ச்ச₂ாத₃ஸை
யிலும் போலே இந்த ஸுஷுப்தியிலும் பல தே₃ாஷங்கள் உள்ளன;
இது பரமஹேயம்: த்யாஜ்யம் என்ற புத்₃தி₄யைப்பிறப்பிக்க இந்த
ப்ரஸங்கம் என்றபடி. ஸுஷுப்தியில் ஸர்வப்ரவ்ருத்தி ஸம்நி
யத்வமும் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநாத்யந்தஸங்கோசமும் அமையும்.
மோக்ஷத₃ாஸையில் ப₄க₃வத்கைங்கர்ய ரூப ப்ரவ்ருத்தியும் த₄ர்ம
பூ₄தஜ்ஞாநாத்யந்தவிகாஸமும் அமையும் என்று ஸுஷுப்தி
மோக்ஷங்களுக்கு பே₄த₃ம் என்றருளிச்செய்சிறார் இவ்வதிக₄ரண
ப₄ாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார்.

நான்காவது அதிகரணம் ஸம்ஸாரியுடைய மூர்ச்ச₂ாவஸ்த₂ா
விசாரபரம். பூர்வபாத₃த்தில் ஜாக்₃ாத₃வஸ்தை₂யும் மரணாவஸ்தை₂யும்
விசாரிக்கப்பட்டன இப்பாத₃த்தில் ஸ்வப்நாவஸ்தை₂யும்
ஸுஷுப்த்யவஸ்தை₂யும் விசாரிக்கப்பட்டன.
'மூர்ச்சை₂ ஸுஷுப்த்யாதி₃களில் ஒன்றே' என்ற பூர்வபக்ஷத்
தையும் 'அது ஸுஷுப்த்யாதி₃பி₄ந்நம்' என்ற ஸித்₃த₄ாந்தத்
தையும் கூறுவது இந்த நாலாவது அதி₄கரணம். இவ்வதி₄கர
ணம் ப₄க₃வத்கல்யாணகு₃ணாதிஸாய ஸ்த₂ாபகமன்று. ஆயினும்
ஜாக்₃ாத₃ாத்₃பவஸ்த₂ா விஸேஷஸோத₄நம் செய்த பிறகு

ஸுஷுப்தி துல்ய மூர்ச்சைவஸ்தாவிசாரம் இங்கே அவஸர
ப்ராப்தமாயிற்று. அவ்வளவே என்று கொள்க. மூர்ச்சை
ஸுஷுப்தியிலும் சேராது. மரணத்திலும் சேராது. நிமித்த
வைரூப்யத்தையும் ஆகாரவைரூப்யத்தையும் இதற்குக் காரண
மாக அருளிச்செய்கிறார் எம்பெருமானார். நிமித்தவைரூப்யத்
தாலும் ஆகாரவைரூப்யத்தாலும் ஸுஷுப்திவைலக்ஷணயமும்
மரணவைலக்ஷணயமும் என்றதாயிற்று. ஸுஷுப்திக்கு
நிமித்தம் இந்திரியஸ்ரமம். மூர்ச்சைக்கு நிமித்தம்—உலக்கை
முதலியவற்றால் அடிபடுதலாகும். ஸுஷுப்தியில் வெப்பமும்,
மூச்சு விடுதலும், மூச்சு இழுப்பதும் ஸ்பஷ்டமாயுள்ளது.
தெளிந்த முகமாயும் காணப்படுகிறது. கண்களும் மூடியிருக்
கின்றன—மூர்ச்சையில் வெப்பம் தேடப்படவேண்டும் நிலையில்
உள்ளது. உச்சைவாஸ நிர்வாஸங்களும் அஸ்பஷ்டங்கள்.
திரிந்த எண்ணாகவும் பாயங்கரமுகமாயும் உள்ளது. இது ஆகார
வைலம்யம். ஆகையால் ஸுஷுப்தியன்று மூர்ச்சை. அபிகா
தத்தாலே மூர்ச்சை, ஸிரஸ் சேதத்தாலே மரணம் என்று
நிமித்தபேதம். உச்சைவாஸ நிர்வாஸங்களேயில்லாமை
ஆகாரவைலம்யம். மேலும் மூர்ச்சையுள்ளவன் ப்ரபலகாரண
நிரோஷத்தினால் எழுந்திருக்கவும் கூடும். மரணமுற்றவன்
அப்படியல்லன். ஆகையால் மரணபிந்நமே மூர்ச்சை. மரண
கல்பம் என்று கொள்ளத்தகும் என்றபடி. ஆக நான்கு அதி
கரணங்களால் ஜீவதேவாஷங்களைச் சொல்லி அத்தாலே பரமாத்ம
குணங்களையும் விளக்கிறாராயிற்று. இனி பரமாத்ம கல்யாண
குணங்களை நேராக அருளிச்செய்கிறார் மேலே.

இந்தப் பாத்யத்தில் பூர்வபேடிகையான முதல் நான்கு அதி
கரணங்களாலே ஜீவதேவாஷங்களை நிரூபித்த வ்யாஸர், உத்தர
பேடிகையான மேல் நான்கு அதிகரணங்களாலே பரனுடைய
ஜீவதேவாஷத்வத்தையும், கல்யாணகுணாகரத்வத்தையும் நிரூ

பிக்கிரூர். அகி₂லஹையப்ரத்யநீகத்வமும் கல்யாணகு₃ணாகரத்வமுமிதே உப₄யலிங்க₃மாவது. 'அமலன்' 'ஆதி' என்றிதே இவ்விரண்டையும் பாண்பெருமாளருளிச்செய்தது. உத்தரபேடிகையும் இருகூறுகளோடுகூடியது. தே₃ரஷமுடைய வஸ்துவினுடைய ஸம்ஸர்க₃த்தாலே ஸங்கிக்கப்படும் தே₃ரஷங்களை ஸ்ருதியில் ஓதப்படும் பரனுடைய ஸ்வப₄ாவங்களைக் கூறி நிரஸிக்கிரூர் முதலதி₄கரணத்தில் வ்யாஸர். ஸ்ருதியிலே கூறப்படும் ஐக₃த₃ப்₃ரஹ்மைக்யமூலமாகக் கூறப்படும் தே₃ரஷங்களை பரப்₃ரஹ்மஸ்வப₄ாவ கத₂நமுக₂த்தாலே நிரஸிக்கிரூர் இரண்டாமதி₄கரணத்தால் வ்யாஸர். நிர்தே₃ரஷத்வஸ்ருதிபோலே கல்யாணகு₃ணாகரத்வஸ்ருதியும் தே₃ரஷஸங்கையை நிரஸிக்கும். கல்யாணகு₃ணங்களும் தே₃ரஷ விரோதி₄களிதே என்றபடி. இப்படி முதல் பேடிகை.

“இப்படி இரண்டு அதிகரணங்களாலே உப₄யலிங்க₃ விஸிஷ்டமாக அறுதியிடப்பட்ட ப்₃ரஹ்மம் உபாஸ்யமல்ல; பரத்வமில்லாமையாலே ஒளத₃ார்யமில்லாமையாலே” என்று ஸங்கை ஏற்பட, பராதி₄கரணத்தாலே பரத்வபூர்த்தியையும் ப₂லாதி₄கரணத்தாலே நிரதிஸ்யௌத₃ார்யத்தையும் உபபாதி₃த்து, உக்தஸங்காநிராஸம் செய்து “பரப்₃ரஹ்மம் உபாஸ்யமே” என்று அறுதியிடுகிரூர் மேலிரண்டு அதி₄கரணங்களாலே. இப்படி இரண்டாவது பேடிகை. இப்படி ப₄ாக₃த₃வய விஸிஷ்டம் இந்த அதி₄கரண சதுஷ்டயம் என்றதாய்த்து இங்கே.

“स्थानित्वात् अचिदेक्याच्च अवरत्वात् अफलदत्वाच्च ।

अनुपास्यं इति तु शङ्कां शकलयति स्मोत्तरैः चतुर्भिः ॥”

| ஹையஸ்தானத்தில் இருக்கிறபடியாலும். அசித்தோடு
றுக்யம் கூறப்படுகையாலும், தாழ்ந்ததாகையாலும், நற்பலம்

அளிக்கவல்லமையற்றதாகையாலும் ப்ராஹ்மம் உபாஸிக்கத் தக்கதல்ல என்ற ஸங்கையை இங்கு மேலே நாலு அதிகரணங்களால் நிரஸிக்கிறார்.] என்ற ஸ்லோகமநுஸந்தேயம்.

பரஸமயிகள் ஜீவேஸ்வபூவங்களை அழிக்கப்பார்க்கிறார்கள். அதாவது;—ஸம்ஸாரபூய தப்தத்வம் ஜ்ஞர்த்ருத்வம், ஸேஷத்வம், பாரதந்தர்யம், புகுவத்ப்ரஸாதபாத்ரத்வம் இவை தொடக்கமானவை ஜீவஸ்வபூவங்கள் ஆகும். ஐகதேககாரணத்வம், ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வஸக்தித்வம், அநந்தகுணவத்வம், அப்ராக்ருதவிசுராஹவத்த்வம் இவை தொடக்கமானவை பரமாத்மஸ்வபூவங்களாகும். இவையித்தனையையும் அழிக்கப்பார்க்கிறார்கள் பரஸமயிகள். இவர்கள் பக்ஷத்தை நிரஸிக்கவே 'ந ஸ்த்நாதோ஽பி' என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் அதிகரணாரம்பமும் செய்கிறார் என்பர் நம் பூர்வர்கள். 'தஸ்மாத் ப்ராஹ்ம த்வி லிங்கம் த்விவிதம் பிபூவம் இத்யேவ வேதாந்தபக்ஷ:' [ஆகையால் ப்ராஹ்மம் உபயுலிங்கமும் உபயுவிபூதியுமுடையது என்பதே வேதாந்தபக்ஷம்] என்றிறே நிக்மாந்த குருஸிம்ஹ கர்ஜம். உபயுலிங்கத்வம் 'ந ஸ்த்நாதோ஽பி' என்கிற ஸுத்ரத்தாலும், உபயுவிபூதித்வம் 'ப்ராக்ருதைதாவத்த்வம்' என்ற ஸுத்ரத்தாலும் அறுதியிடப்பட்டது என்று கண்டு கொள்வது. இறுவே வேதாந்தபக்ஷம் என்கையாலே ம்ருஷாவாதியமதம் பெயர்த்துமததுல்யம் என்றதாய்த்து.

உபயுலிங்கத்வம் ஜீவனுக்கும் ஸ்ருதியிலே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப்திரோதாநம் ஸ்ருதிஸித்தமானாகையால் ஜீவஸிஷ்யக உபயுலிங்கத்வ ஸ்ருதிக்கு ஸங்கோசம் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. பரமாத்மாவுக்குத் திரோதாந ஸ்ருதியில்லாமையால், பரஸிஷ்யக உபயுலிங்கம் ஸ்ருதிக்கு ஸங்கோசம் ஏற்கப்படவில்லை. 'ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்' 'ய ஆத்மநி திஷ்டந்' என்று தொடங்கும் ஸ்ருதியில், ப்ரதிபர்யாயம், 'ஸ்த

ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:’ என்று ‘அம்ருதத்வம்’ கூறப்பட்டுள்ளதாகையால். ‘அம்ருத’ ஸப்₃த₃ம் நித்யத்வ பரமன்று. அங்ஙனாயின் ஸக்ருத் ப்ரயோக₃மே அமையும். ஆகையால் தத்த₃வஸ்துக₃த தே₃ஷவிஸேஷ ஸம்ப₃ந்த₄மில்லாமையைக் குறிக்கும் என்றபடி. ஆகையால் ப்₃ரஹ்மம் ஸர்வத₃ா உப₄யலிங்க₃விஸிஷ்டம் என்றே ஸர்வம்ருதி ஸம்ருதிஸித்த₄ம் என்றதாயிற்று. இப்படி ‘ந ஸ்த₂ாநத:’ இத்யாதி₃யாலே உப₄யலிங்க₃ம் ப்₃ரஹ்மம் என்று அறுதியிட்ட வ்யாஸர் ‘ப்ரக்ருதைதாவத் த்வம்’ இத்யாதி₃யாலே ப்₃ரஹ்மம் உப₄யவிபூ₄தியுடையது என்று அறுதியிடுகிறார். ‘அத₂ாத ஆதே₃ஸோ நேதி நேதி’ (ப்₃ரு-உப 4-3-6) என்ற வாக்கியம் விபூ₄திநிஷேத₄பரமன்று. அவ்வாக்கியத்தில் நிஷேத₄ம் கூறப்பட்டுள்ளது. ப்₃ரஹ்மத்துக்கும் தத்₃ருபங்களுக்கும் நிஷேத₄ம் என்று முதல் பூர்வபக்ஷம். ப்₃ரஹ்மத்துக்கே , நிஷேத₄ம்: தத்₃ருபங்களுக்கல்ல—என்று பக்ஷாந்தரம். ரூபமாத்ர நிஷேத₄மே வாக்க்யார்த்த₂ம்; ப்₃ரஹ்ம நிஷேத₄மன்று என்று ஸித்த₄ாந்தம்—என்பர் பரஸமயிகள். ரூப நிஷேத₄பரம் இவ்வாக்கியம் என்று பூர்வபக்ஷம். ரூப நிஷேத₄பரமன்று; ரூப இயத்தாநிஷேத₄பரம் என்று ஸித்த₄ாந்தம்—என்பர் நம் பெரியோர். பரமாத்மாவுக்கு விஸேஷணமாக ப்ரமாணாத்ரங்களாலே அறியப்படாத பத₃ார்த்த₂ங்களை பரப்₃ரஹ்ம விஸேஷணமாக ஸ்ருதியே ஓதி, அந்த ஸ்ருதியே விசேஷண நிஷேத₄ம் செய்வதென்றால் அது பித்தன் பிதற்றலாகும். சில வஸ்துக்கள் ப்ரமாணாத்ரஸித்த₄ங்கள். ஆயினும் அவை ப்₃ரஹ்ம ப்ரகாரம் என்ற விஷயம் வேத₃ாந்தைகவேத₃யம். சில வஸ்துக்கள் ப்ரமாணாத்ரஸித்த₄ங்கள். அவற்றின் ஸ்வரூபமும், அவற்றின் ப்₃ரஹ்ம ப்ரகாரத்வமும் வேத₃ாந்த வேத₃யமாகும். ஆகையால் வேத₃ாந்தம் தானே விபூ₄திகளை பரப்₃ரஹ்ம விஸேஷணமாகக் கூறித் தானே நிஷேதி₄யாதென்றபடி. “நேதி நேதி” என்ற ஸ்ருதியின் தாற்பார்யம் இயத்தா நிஷேத₄ம் என்று

கருத்து. “निर्दिष्टवशकां पश्यस्यति वरे नेति नेतीति चोक्तिः” “நேதி நேதி” என்னும் வாक்யம், முன்சொல்லப்பட்ட அளவே உடையதோ ப்ரஹ்மம் என்னும் ஐயத்தைத் தவிர்க்கிறது.] என்றிறே ஸ்ரீமந்நிக்மாந்த தேசிகனருளிச்செய்தார். ஆக ப்ரபஞ்ச நிஷேதமாக “நேதி நேதி” என்ற வாக்யம் பரஸமயிகளால் குலதநமாக அபிமானிக்கப்பட்டது. ஆயினும் அது அவர்களுக்கு ஸ்வப்நலப்த ஸுவர்ணமாய்த்து என்றபடி. ஆக ப்ரஹ்மம் உபயவிபூதி யுக்தம் என்றதாயிற்று.

இனி பராதி₄கரணத்தின் ப்ரமேயத்தை அநுபவிப்போம். அவைதி₃கவிப்ரதிபத்தி மூன்று விதமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. அநாவது (1) ப்ரக்ருதி தத்வம் லோகத்திற்கு உபாத₃ாநகாரணம். ருத்₃ரன் நிமித்தகாரணம் என்று முதல் விப்ரதிபத்தி. நாராயணன் ஐக₃த்காரணபூ₄தன் என்று ஸ்ருதிகளாலே அறுதியிடப்பட்டதையறிந்தால், முதல் விப்ரதிபத்தியொழியும். (2) இனி நாராயணன் உபாத₃ாநகாரணபூ₄தன். ருத்₃ரன் நிமித்தகாரணம் என்று இரண்டாவது விப்ரதிபத்தி. நிமித்தோபாத₃ாநங்களுக்கு ஐக்யமே—பே₄த₃ம் இல்லை என்று ஸ்ருதிகளாலே அறுதியிடப்பட்டதையறியவே இந்த ஸங்கை நிரஸ்தையாம். (3) இனி, நிமித்தோபாத₃ாந காரணமாயும். முக்தித₃மாயும் உள்ள பரப்₃ரஹ்மம் நாராயணன் ஆயினும், முக்தர்களுக்கு ப்ராப்₄பூ₄தன் வேறொருவன் என்று மூன்றாவது விப்ரதிபத்தி. இந்த விப்ரதிபத்தியையொழித்து. பரமகாரணமான பரப்₃ரஹ்மமே பரமப்ராப்யம் என்று அறுதியிடுகிறார் பராதி₄கரணத்திலே வ்யாஸர். பூர்வபக்ஷஸங்காபரம் முதல் ஸுதிரம். மற்றவை ஸித்₃த₄ாந்த பரங்களாகும். நான்கு ஹேதுக்களைக் காட்டிப் பூர்வபக்ஷ ப்ரஹ்மபி₄ந்நம் ப்ராப்யம் பரம் தத்வம் என்று தன் பக்ஷத்தைக் கூறுவதாக முதல் ஸுதிரம் அமைந்துள்ளது. பூர்வபக்ஷி கூறிய ஹேத்வாப₄ாஸங்கள் நான்கையும் மேலே

நான்கு ஸுத்திரங்களாலே நிரஸித்து ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யம் பரம் தத்வம் என்று வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸ்தாபனம் செய்கிறார். “ஸ்தாநஸோஷாத்” (3-2-33) என்ற ஸுத்திரம் பூர்வஸுத்திர ஸோஷம். பூர்வஸுத்திரங்களாலே அதிகவஸ்து வாதத்தில் தூஷணத்தைக்கூறின வ்யாஸர். “அநேந ஸர்வகதத்வம்” என்ற அந்திம ஸுத்திரத்தாலே ஸ்வபக்ஷத்தில் ப்ரமாணப்ரதர்ஸநம் செய்கிறார். ஆக ஏழு ஸுத்திரங்களில் முதல் ஸுத்திரத்தாலே பூர்வபக்ஷாநுவாதம் பண்ணி, மேலே நான்கு ஸுத்திரங்களாலே பூர்வபக்ஷத்தை தூஷித்து, அந்திம ஸுத்திரத்தாலே ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபகப்ரமாணோபந்யாஸம் செய்தார். நடுவே “ஸ்தாநஸோஷாத்” என்றொரு ஸுத்திரம் பூர்வஸுத்திரஸோஷம் என்று கண்டு கொள்வது. பூர்வபக்ஷி கூறிய ஹேத்வாப்யாஸங்கள் நான்கிலே மூன்றாவது “ஸம்பந்தவ்யபதேஸம்” என்பது. “ப்ரஹ்மம் ஸேதுவாய்—ப்ராபகமாய், மற்றொன்று இந்தப் ப்ராபகத்தாலே அடையப்படும் ப்ராப்யம் என்று தேறுகிறது; “அப்ருதஸ்ய ஏஷ ஸேது:” என்றிறே ஸ்ருதி வாக்கியம்” என்ற பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார் “உபபத்தேஸ்ச” என்று. உபாயத்துக்கே உபேயத்வ ஸாதாநபரம் இந்த ஸுத்திரம் என்றபடி.

“प्रा यस्य परमपुरुषस्य स्वप्राप्तौ स्वस्यैवोपायत्वोपपत्तेः ।
'नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः न मेधया न बहुना श्रुतेन । यगोवै
वृणुते तेन लभ्यः तस्यैव आत्मा विवृणुते तन् सः ॥' इत्यनयो-
पायत्वश्रवणात् ”

[ப்ராப்யஞான பரமபுருஷன் தானே ப்ராப்திக்கு உபாயமாயிருப்பதும் பொருந்துகிறதாகையால் “இப்பரமாத்மா (கேவல) ஸ்வபக்ஷ வணமநந்தியாநங்களால். அடையத்தக்கவனல்லன்; எவனை இவன் வரிக்கிறானோ அவனுக்கே இவன் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறான்” என்று ஸ்ருதியில் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மமே

வரணம் முமுக்ஷுக்கள் அனைவர் விஷயத்திலுமல்லாமல். ஒரு சிலர் விஷயத்திலேயே எம்பெருமானால் செய்யப்படுகிறது. க்ருபையினாலுண்டான பாரதந்திரியத்தினால் செய்யப்படும் இரண்டாவது வகையான வரணமோவெனில். பரமஸத்வ நிஷ்ட₂ர்களான எல்லா முமுக்ஷுக்கள் விஷயத்திலும் பெரும் பாலும் காணப்படுகிறது. இந்த இருவகையான வரணமும். இந்த ச்ருதியில் இரண்டு யோஜனைகளாக ஆசார்யர்களால் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பராதிகரணத்தில் 'உபபத்தே:ச' என்னும் ஸூத்ரத்தில், நிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யத்தால் உண்டான பாரதந்தர்யத்தினால் செய்யப்படும் வரணத்தைக் கூறுவதாக இந்த ச்ருதி உத₃ாஹரிக்கப்பட்டது. (ஸ்ரீபாஷ்ய ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண) லகு₄ஸித்₃க₄ாந்த ப₄ாஷ்யத்தில், இரண்டாவது யோஜனையை ஏற்று, மோக்ஷோபாயமாய். வேத₃நம், த்₄யாநம், உபாஸநம் முதலான ஸப்₃த₃ங்களால் சொல்லப்படுவதான ப₄க்தியை நிர்த்த₄ாரணம் செய்வதாக இந்த ச்ருதி உத₄ாஹரிக்கப்பட்டது. இரண்டு யோஜனைக்கும் இருவிதமான பயன் உண்டு. கிருபையினால் உண்டாகும் பாரதந்தர்யத்தைக்காட்டிலும், ஸ்வாதந்தர்யத்தினால் உண்டாகும் பாரதந்தர்யம் ப்ரப₃லமானது. அதை வேத₃புருஷன் மிக விரும்பினானாகையால் முதல் யோஜனையின் பயனில் ப₄க₃வாளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எதற்கும் உபாயத்வம் அடியோடு இல்லை.) என்னும் சரமச்சிலோகடிப்பணி வாக்கியங்கள் அநுஸந்தே₄யங்கள். ஆக 'புல்லைக்காட்டி அழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே ப₂ல ஸாத₄நங்களுக்கு பே₄த₃யில்லை' என்றதாய்த்து. நிமித்தோபாத₃ாநைக்யம் போலே ப₂லஸாத₄நைக்யம் என்றபடி; சேதநா சேதந விஸிஷ்டம் ப்ரஹ்ம உபாத₃ாநம். ஸங்கல்பவிஸிஷ்டம் ப்ரஹ்ம நிமித்தம் என்று நிமித்ததாவச்சே₂த₃க உபாத₂ாந தாவச்சே₂த₃கங்களுக்கு பே₄த₃ம் உண்டானாப்போலே, இங்கும் 'ப்ரஸாத₃ விசிஷ்ட ப்ரஹ்மம் உபாயம், பே₄க்யதாவிசிஷ்ட

ப்ரஹ்மம் உபேயம் என்று உபேயதாவச்சே₂த₃க உபாயதாவச்
சே₂த₃கங்களுக்கு பே₄த₃ம் உண்டு. இது தன்னையே 'இரக்கம்
உபாயம்' இனிமை உபேயம் என்று பூர்வர்கள் ஸங்க்₃ரஹித்தார்.
கள். ஆக ப₄த₃வது₃பாயத்வ உபேயத்வங்கள் பராதிகரண
ஸித்த₃த₄ாந்திதங்களாய்த்து.

இனி ப₂லாதி₄கரணப்ரமேயத்தை அநுப₄நிப்போம். கர்ம
காண்டே₃ாக்த ஸர்வகர்மங்களுக்கும் ஆராத₄யமான ப்ரஹ்மம்,
தே₃வதாகாண்டே₃ாக்த ஸமஸ்ததே₃வதைகளுக்கும் ஆத்மபூ₄த
மான ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மகாண்ட₃த்தில் இவ்வளவாகப் பத்துப்
பாதுங்களாலே காரணத்வ ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ விசிஷ்டமாக
அறுதியிடப்பட்டது. இனி இப்பாதுத்தின் கடைசியதி₄கரண
மான ப₂லாதி₄ கரணத்தால் அந்த ப்ரஹ்மமே ஐஹிகாமுஷ்மிக
பே₄த₃மோக்ஷரூப ஸகலப₂ல ப்ரத₃ம் என்று நிரூபிக்கிறார் வ்யா
ஸர். இத்தால் பரமாத்மா பரமோத₃ாரன் என்றறுதியிடப்படு
கிறது. பூர்வம் 'ப்ரஹ்மம் ஹேயரஹிதம்' என்றார். இங்கே
'ப்ரஹ்மம் ஹேயநிவர்த்தகம்' என்கிறார். முன் அதி₃கரணத்
தில் ப₂லத்வம் உக்தம். இங்கு ப₂லத₃த்வம் சொல்லப்படுகிறது
என்றா₁₁டி. தத்வஜ்ஞாநம் மித்₂யாநிவர்த்தகமாகையால் மோக்ஷம்
ப்ரஹ்மா₄நமல்ல என்ற மாயாவாதி₃ மதத்தையும். பரமாத்மா
நுக்₃ரஹத்தை முன்னிடாதே, கேவலதத்வஜ்ஞாநத்தாலே
மோக்ஷம் என்ற தார்க்கிக மதத்தையும் நிரஸிக்கிறார் இவ்
வதிகரணத்தில் வ்யாஸர். வஸ்துத: ஐஜமிநி, வ்யாஸபக்ஷா
வலம்பி₄பாஸ தச்சி₂ஷ்யராகையால். ஐஜமிநிமதக₂ண்ட₃நம்
இங்கே ப்ரக்ருதமல்ல. அன்றிக்கே, ஐஜமிநிமதாநுயாயி
க₂ண்ட₃நமாகலாம். இந்த ந்யாயம் மேலே புருஷார்த்த₂ாதி₄கர
ணத்திலும் (3-4-1) ஓக்கும். 'பூர்வம்மாம்ஸையில் அபூர்வாதி₄
கரணத்தில் அபூர்வம் த்₃வாரம் எனப்பட்டது. அது தே₃வதாநு
க்₃ரஹம் என இங்கேயறுதியிடப்படுகிறது என்னவுமாம்.

கர்மமே காலாந்தரபூமி ப₂லத்தைக்கொடுக்கும் என்றொரு பக்ஷம். அது அயுத்தம், கர்மம் ப்ரத்யக்ஷமாக நசிக்கக்காண் கையால். அது காலாந்தரபூமி ப₂லப்ரத₃ம் ஆகாதென்றபடி. கர்மாதிரித்தமாய் அபூர்வம் என்பதொன்று ப₂லப்ரத₃ம் என் றொரு பக்ஷம். ச்ருதஹாந அச்ருதகல்பநா ப்ரஸங்க₃ம் (ச்ருதி யில் ஓதப்பட்டதை விடுதலும் ஓதப்படாததை ஏற்றலும்) ஏற் படுமாகையால் அதுவும் அயுத்தம். 'ஸ ஏநம் ப்ரீத: ப்ரீனாதி' (ப்ரீதியடைந்ததே₃வதையே இவனை உகப்பிக்கிறது) என்று தே₃வதைக்கன்றோ ப₂ல ப்ரத₃தவம் ச்ருதம். கர்மரூப ஆராத₄ நத்தாலே ப்ரீதமான தே₃வதாவிஸேஷமே ப₂லப்ரத₃ம் என்றொரு பக்ஷம். இதுவே யுத்தமானது என்கிறார் இவ்வதி₄கரணத்தில் வ்யாஸர். 'अहं हि सर्वज्ञानं भोक्ता च पशुर्वच' (எல்லா யஜ்ஞங் களிலும் ஆராதி₄க்கப்படுபவனும் ஆவற்றுக்குப் பலனை அளிப்ப வனும் நானன்றோ) என்றிறே மாயனன்றோதிய வாக்கு. ஒளத₃ார்யமில்லாதவனுக்கு ப்ரபு₄த்வம்—ஆகா ஸ த்தாமரை போலே, ஆமை மபிர் போலே, மனிதன் கொம்பு போலே—இல் லாதது. ஆகையால் ப்ரபு₄த்வம் ப₂லப்ரத₃த்வரூப ஒளத₃ார்யமே எனப்படாடி. பே₄க்தா — ஆராத₄யன். ப்ரபு₄ — ப₂லப்ரத₃ன் என்றபடி. இந்த₃ராத₄யாராத₄நத்தில் எப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப₂லப்ரத₃னோ அப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணராத₄நத்தில் மற்றொரு வன் ப₂லப்ரத₃ன் என்பதில்லை என்று ஏவகாரார்த்த₂ம் கண்டு கொள்ளலாது. இங்கே

“ निपातकृत्वा किमपि तदर्थं विप्र-
 मयादि वा यत्: कस्य इति श्लेष कृत्वा ।
 एवमपि कसमपि भवतीति जमिति
 यत्: इति सप्तविमपि भवतीति ॥ ” [ர-ஸ்த 2-20]

[ஸ்ரீமந்நாராயண ! பாக₃ம், த₃ானம், தவம் முதலிய கர்மமோ அல்லது அக்கர்மத்தின் ப₂க்தியோ, அல்லது அதனால் ஏற்

படும் ஏதோ ஓர் அபூர்வமோ, அல்லது பித்ருக்கள் தேவர்களின் அருளோ, அந்தந்தக்கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவனுக்குப் பலனளிக்கிறது என்று அறிவினிலிகள் கூறுகின்றனர். வைதி₃ முதறிஞர்களோவெனில், யாக₃ங்கள் முதலான இஷ்டங்களும், குளம் வெட்டுதல் முதலிய பூர்த்தங்களும் உமக்குத் திருவாராத₄னம் என்றும், இவற்றால் உண்டாகும் ப₂லனும் தேவரீருடைய உகப்பினால் உண்டாவது என்றும் அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்யச் சொல்லும் ஸாஸ்த்ர விதி₄கள் தேவரீருடைய கட்டளையென்றும் கூறுகின்றனர்.] என்று ஸ்ரீபராஹரபுட்டர் ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவத்தில் அருளியது அநுஸந்தி₄க்கத்தகது. ‘अथक्तेषु महायोगी परमात्मा’ (வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ₃ பரமாத்மா) ரா. யு. 114-15) (மஹாயோகியான இந்த ராமன் பரமாத்மா என்பது தெளிவு) என்று, ஸகல ப₂லப்ரத₃த்த்வத்தைப்பற்றி ஸ்ரீராமனைப் பரமாத்மா என்று, ராவண த₄ர்மபத்ரியான மந்தே₃ாத₃ரியும் அறுதியிட்டா னிறே. “வீடுமுதல் முழுதுமாய்” (2-2-1) “வீடுமுதலாம்” (2-8-1) என்று பாராஹர்யனைப்போலே ஸ்ரீபராங்கு₃ஸனும் அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் ப்ரஹ்மகாண்ட₃த்தில் இவ்வளவால் (பத்துப்பாத₃ங்களால்) பரப்ரஹ்மம் சேத₃ாசேத₃ந விலக்ஷணம். நிகி₂லஜக₃சே₃காரணம், ப்ராப்யம். ப்ராபகம் அகி₂ல ப₂லப்ரத₃ம் என்றறுதியிட்டாராய்த்து.

ஆக, ஸித்₃தே₄ாபாயோபேயாத்மகமான பர தத்வம் நிருபிதம் ஆக நமஸ்ஸுப்₃த₃ார்த்த₂ம் நிருபிதம் என்றபடி.

ஸாத்₄யநிருபணம்

இனி, ஆறுபாத₃ங்களால், வ்யாஸர், ஸாத்₄யமான பரமாத்மோபாஸனத்தையும், ஸாத்₄யமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுப₄வத்தையும் விவரித்தருளுகிறார்.

கு₃னோபஸம்ஹாரபாத₃ம்

மூன்றாம் அத்யாயத்தில் மூன்றாம் பாத₃ம் கு₃னோபஸம்ஹாரபாத₃ம் எனப்படும். அனேக ஸாக₂க₃களில் வைஸ்வாநராத்வித்யை ஒதப்படுகிறது. இவற்றுக்கு அபே₄த₃மாபே₄த₃மா என்ற விசாரம் இப்பாத₃த்தில் செய்யப்படுகிறது. அனேக சாக₂க₃தங்களான வித்யைகளுக்கு அபே₄த₃மானால் கு₃னோபஸம்ஹாரம். பே₄த₃மானால் விகல்பம் என நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஸாக₂நந்தரக₃தங்களை உபயோக₃த்துக்காக ஸ்வீகரிப்பது உபஸம்ஹாரம் எனப்படும். ஆங்காங்கே உக்தங்களுக்கு ஆங்காங்கேயே உபயோக₃ம் விகல்பம் எனப்படும். வித்யாபே₄த₃மாபே₄த₃ங்களில் அபே₄த₃மே பாத₃ார்த்த₂ம், பே₄த₃ம் அபவாத₃மாக (விதிவிலக்காக) நிரூபிக்கப்படுகிறது எனக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையாலேயே கு₃னோபஸம்ஹாரபாத₃ம் எனப்படுகிறது இப்பாத₃ம். அனேக ஸாக₂க₃தங்களான வைஸ்வாநரவித்யாத்வித்யைகளுக்கு அபே₄த₃மும், தைத்திரீய ச₂நந்தே₃க்யக₃தங்களான புருஷவித்யைகளுக்கு பே₄த₃மும் நிரூபிக்கப்படுகிறது. வேத்யம் பி₄ந்நமானால் வித்யை பி₄ந்நையாம். வேத்யம் அபி₄ந்நமானால் வித்யை அபி₄ந்நையாம். ஆக வேத்யாநுரூபமாக வித்யாநியமம் என்றதாய்த்து. வேத்யபே₄த₃மும் கு₃ணபே₄த₃த்தால் ல்லது ப்₃ரஹ்மபே₄த₃த்தால் ல்ல. ஆகையாலே கு₃னோபஸம்ஹாரபாத₃ம் எனப்படுகிறது இப்பாத₃ம்.

இப்பாத₃ம் ப்₃ரஹ்மஜ்ஞாநபக்ஷத்தில் மிகவும் அஸங்க₃தமாகும். எங்ஙனையெனில்:—ஸாஸ்த்ரத்துக்கு நிர்விஸேஷவஸ்துவைத் தெரிவிப்பதிலே தாத்பர்யம் என்று சொல்லுமவர்களுக்கு கு₃னோபஸம்ஹாரபாத₃ம் அஸங்க₃தம் மட்டுமல்ல-விருத்த₄முமாகும். கு₃ணங்கள் அதாத்விகங்கள். அதாத்விககு₃ண ப்ரதிபாத₃கமான இப்பாத₃ம் ஸங்க₃தமே என்னில். ஆகையினாலேயே அஸங்க₃தமாம். தத்வ ப்ரதிபாத₃கமான

ஸாஸ்த்ரத்துக்கு அதாத்விக குணப்ரதிபாதந பரத்வம் சொல்லுவது அயுத்தமாகும். க்ரமமுக்திக்கு உபாயமாகையால் ஸங்குதமேயென்னில். க்ரமமுக்தியாவது யாது? ஸகுணப்ரஹ்ம ப்ராப்திபூர்வகமாக நிர்குணப்ரஹ்மப்ராப்தி க்ரமமுக்தியாகும் என்ன வெண்ணுது. இப்படிச் சொல்லும் ப்ரமாணமே யில்கை. குணவிஸிஷ்ட ப்ரஹ்மோபாஸநமான த்ஹரவித்யையினால் பரஜ்யோதி:ப்ராப்தியும், பரஜ்யோதிஸ்ஸான பரப்ரஹ்மத்தையடைந்தவனுக்கு நிரங்குஸ ஐஸ்வர்ய ப்ராப்தியுமன்றோ ஸ்ருதி ஒதிற்று. பரஜ்யோதி:ப்ராப்திக்கு மேற்பட்ட மற்றொரு மோக்ஷமில்லையே. ஆகையால் க்ரமமுக்திநிருபணம் அயுத்தம். ஸகுணோபாஸநத்தாலே நிர்குணவித்யாப்ராப்தி. நிர்குண வித்யாப்ராப்தியால் மோக்ஷப்ராப்தி, இஃதே க்ரமமுக்தியாகும் என்னவும் ஒண்ணுது. "ஆநந்தாத்ய: ப்ரதாநஸ்ய" (ப்ரஹ்ம ஸுத்திரம் 3-3-11) என்று பரவித்யா ஸாமான்யத்துக்கு ஸகுண விஷயகத்வத்தை ஸ்ரீவேத்ய்வாஸர் அறுதியிட்டுள்ளாராகையாலே நிர்குணவித்யை என்பதொன்றே கிடையாது. 'வேதமேத புஷ்பம் மஹாந்தம்—தமேவம் வித்யவான் அம்ருத இஹ பவதி' என்று, ஸகுணவித்யையைப் பரப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு அவ்யவஹிதோபாயமாக விதே ஸ்ருதி ஒதிற்று. மேலும் ஸகுணநிர்குண வித்யையகருக்கு விரோதமும் உண்டாகையால், ஐந்யஜநக பாவ கதநமும் அயுத்தமாம். ஆகையால் க்ரமமுக்தி நிருபணம் அஸங்குதமாகையால், இப்பாதமே ப்ரஹ்மா ஜ்ஞாநபக்ஷத்தில் அஸங்குதமாம் என்றபடி.

இப்பாதத்தில் இருபத்தாறு அதிகரணங்கள் உள்ளன. சில அதிகரணங்கள் வித்யாபேதாத்யாபேதவிசாரபரங்கள். சில அதிகரணங்கள் பரவித்யைக்கு அநுபந்திகளான அர்த்தங்களை விசாரிக்கின்றன. மற்றும் பல அதிகரணங்கள் த்ருஷ்ட்யுபாஸநபரங்கள். பத்தொன்பதாம் அதிகரணமான லிங்கபூ

யஸ்த்வாதி₄கரணம் ஸகல பரவித்யோபாஸ்யம் ஸ்ரீமந் நாராயண
 னான தே₃வதானிஸூஷம் என்றறுதியிடுமது. இப்படி இப்பா
 த₃த்தின் ப்ரமேயமாகும். பரவித்யாஸாமாந்யத்தில் ப₄க₃வத்
 ஸ்வரூபநிரூபகத₄ர்மங்கள் உபாஸ்யங்கள் என்று ஆநந்த₃ாத்
 யதி₄கரணத்திலும், த₄ர்மியான பரப்₃ரஹ்மமான நாராயணத்த
 வம் ஸகல பரவித்யோபாஸ்யம் என்று லிங்க₃பூ₄யஸ்த்வாதி₄
 கரணத்திலும் நிரூபித்தருளுகிறார் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர். ஆநந்த₃ாத்₃
 யதி₄கரணத்தில் ஸத்யத்வாதி₃களான ஸ்வரூபநிரூபகங்களை
 அறிவித்த வ்யாஸர், ஸ்ரீய:பதித்வமான ப்ரத₄ரநநிரூபகத்தை
 அருளிச்செய்யாதொழிவான் என் என்னில்:- அதிரஹஸ்யமா
 கையாலும் ஆகலாம். அதிப்ரஸித்ய₃த₄மாகையாலும் ஆகலாம்.
 வஸ்துத: புருஷஸூக்த லக்ஷ்மீதந்த்ராத்₃வசந்தாலேயே அவ
 ச₂தமாகையால் ப்ரமாணந்த்ராதே₃பைக்ஷயில்லையே.

பரமாத்மஸ்வரூபநிரூபகங்களாவன — ஸத்யத்வ ஜ்ஞாந
 த்வாநந்தத்வாநந்த₃த்வாமலத்வ ஸ்ரீய:பதித்வங்களிறே. ஸத்
 யத்வமாவது—நிர்விகாரத்வம். ஜ்ஞாநத்வமாவது—ஜ்ஞாந
 ஸ்வரூபத்வமும் ஜ்ஞாநகு₃ணகத்வமும், அநந்தத்வமாவது—
 தே₃சபரிச்சே₂த₃ரஹித்யம். க₄டபடாதி₃களுக்கு
 ஏறாறு பரிச்சே₂த₃ங்களும் உள. ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கால
 பரிச்சே₂த₃மில்லை நித்யமாகையால்; ஆயினும். தே₃சவஸ்து
 பரிச்சே₂த₃ங்கள் உள. காலம் விபுவாகையாலும் நித்யமாகை
 யாலும் தே₃சகாலபரிச்சி₂ந்நமல்ல. ஆயினும் காலத்துக்கு
 வஸ்து பரிச்சே₂த₃முண்டு. காலம் ஸர்வாந்தர்யாமியல்லவிறே.
 பரமாத்மததவம் விபுவாகையால் தே₃சபரிச்சே₂த₃ரஹிதம்.
 நித்யமாகையால் காலபரிச்சே₂த₃ரஹிதம். ஸர்வவஸ்து ஸாமா
 நானி₄கரணமாய்₃ஹ்மமாய். ஸர்வாந்தர்யாமியாகையால் வஸ்து
 பரிச்சே₂த₃ரஹிதம். ஆக பரமாத்மததவம் அநந்தம் என்ற
 நாயத்து. 'யதோ வா இயமாமி' என்ற வாக்கியம் காரணவாக்கியம்
 எனவும், 'ஸத்யம் த்ருதாநம்' என்ற வாக்கியம் கோத₄கவாக்கியம்

என்றும் பெரியோர் கூறுவர். 'காரணத்வ மங்கித தே₃ாஷபரி
ஹாரார்த்த₂ம் ஸத்யத்வாதிகள்' என்பது ஸ்ரீபாஷ்யஸாரம்.
லோகஸித்₃த₄ங்களான காரணவஸ்துக்களின் தே₃ாஷங்கள்
ஐக₃த்காரணமான சேதநாசேதநவிலக்ஷணமான பரமாத்மாவுக்கு
இல்லை என்றபடி. அசித்துக்குள்ள ஸ்வரூபவிகாரமும் ஸம்ஸாரி
சேதநர்க்குண்டான ஸ்வப₄ாவ விகாரமும், முக்தர்க்குண்டான
காத₃ாசித்தஜ்ஞாநஸங்கோசமும், நித்யர்க்குண்டான அநீச்
வரத்வாதிகளும், பரவஸ்துவுக்கு இல்லை என்றதாயித்து.
'ज्ञानं ब्रह्मा वा सत्यं बहुधा एव प्रकाशयते' (ஜ்ஞாநத்வம் ஜ்ஞாத்ருப₄
வாத் ஸ்வரப₃ஹுளதயா ஸ்வப்ரகாஸத்வதஸ்ச) என்று ஜ்ஞாந
ஸப்த₃ம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வ ஜ்ஞாநகுணகத்வ விசிஷ்டபர
மாஸூப்போலே ஆநந்த₃ஸப்த₃மும் ஆநந்த₃ஸ்வரூபத்வ ஆநந்த₃
குணகத்வவிசிஷ்டபரம் என்றபடி.

ஹாந்யதி₄கரணம் தொடக்கமான மூன்று அதி₄கரணங்கள்
வித்யைக்கு அங்க₃மான சிந்தநவிஸேஷ விசாரபரங்களாகும்.
இவற்றுள் முதலாவதான ஹாந்யதி₄கரணத்தில் ஹாநிசிந்தந
மும் உபாயநசிந்தநமும் கூறப்படுகின்றன. ஹாநமாவது—கர்ம
விமோசனம். உபாயநமாவது—அந்யத்ர ப்ரவேஸம். (கர்மா
தி₃கள் மற்றொரிடத்தில் ஸம்ப₃ந்தி₄ப்பது); ஹாநோபாயநாதி₃
சிந்தநம் அங்க₃மாயினும், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகையால் வித்யா
துல்யமாக இங்கே விசாரிக்கப்படுகிறது. ஆகையாலேயே
க்ரியாஸ்வரூபங்களான அங்க₃ங்களை விசாரிக்கும் நான்காம்
பாத₃மான அங்க₃பாத₃த்தில் இது விசாரிக்கப்படவில்லை.
அமூர்த்தங்களான புண்ய பாபங்களுக்கு ஹாநமும் உபாயநமும்
கூடுமா? மற்றொருவருடைய கர்மம் மற்றொருவருடைய ப₄லத்
துக்கு ஹேதுவாகுமா? என்னில்—கூடும்:—ப்ரஹ்ம நித்யா
நிஷ்ட₂னுடைய புண்யபாபங்களை நபிப்பிக்காத திருவுள்ளம்
பற்றிய ஸர்வேஸ்வரன், வித்யாநிஷ்ட₂னிடத்தில் உள்ள ப்ரீதி
யாலே, வித்யாநிஷ்ட₂னுடைய அநுகூலனிடத்தில் உள்ள

வித்யாநிஷ்ட₂விஷயக ஸௌஹார்த்த₃த்துக்கும், வித்யாநிஷ்ட₂ப்ரதிகூலனிடத்தில் உள்ள வித்யாநிஷ்ட₂ விஷயக அஸௌஹார்த்த₃த்துக்கும், அநுகூணமாக, வித்யவத்புண்யா புண்யப₂லதுல்ய ப₂லத்தைக் கொடுக்கிறான் என்றபடி.

ஸாம்பராயாதிகரணத்தில் தே₃ஹம் பிரிந்தபின்னை கர்மக்ஷயம் என்னப்படுகிறது. தத₃தி₄க₃மாதிகரண (4-1-13)த்தில் தே₃ஹம் இருக்கும் காலத்தில் கர்மக்ஷயம் கூறப்படுகிறது. இவையிரண்டும் எங்ஙனே பொருந்தும் என்னில்—பொருந்தும்:—உபாஸநாரம்ப₄காலத்தில் கூறப்படும் கர்மக்ஷயமாவது 'க்ஷமிஷ்யாமி' (பொறுப்பேன்) என்ற ப₄க₃வத்ஸங்கல்பம் என்றும், தே₃ஹவியோக₃ காலத்தில் கூறப்படும் கர்மக்ஷயம் 'க்ஷாந்தம்' [பொறுத்தேன்] என்ற ப₄க₃வத்ஸங்கல்பம் என்றுமிதே ஸ்ருதப்ரகாஸிகா நிஷ்கர்ஷம். ஸாம்பராயாதிகரணத்தில் தே₃ஹவியோக₃ காலத்திலேயே நிர்ஸேஷகர்மக்ஷயம் ஸித்த₄தார்த்தம். இவ்வதிகரணத்தில் முதலிரண்டு ஸுத்திரங்களாலே ஸித்த₄தார்த்தம் காட்டப்பட்டது. மேல் ஒரு ஸுத்திரத்தாலே பூர்வபக்ஷாநுவாத₃ம் செய்து, மேல் ஸுத்திரத்தாலே ஸித்த₄தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் வ்யாஸர் என்பது ஸ்ரீபாஷ்யஸாரம்.

'க₃தேரார்த்த₂வத்த்வம்' 'உபபந்த:' என்னும் இவ்விரண்டு ஸுத்திரங்களும் ஸித்த₄தார்த்தபரம் என்பது ஸாங்கர ப₄ாஷ்யஸாரம். சிலவித்யைகளுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியுண்டு. சில வித்யைகளுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தி இல்லை—என்றிங்ஙனே இரண்டுவிதமாக விப₄ாக₃ம் கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனே கொள்ளில். ஸகூ₃னோபாஸநத்துக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியும். நிர்கூ₃ணப்₃ரஹ்ம வித்யாப₂லத்துக்கு தே₃ஸாந்தரக₃மநம் விருத்த₄மாகையால் நிர்கூ₃னோபாஸநத்துக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியின்மையும் என்றுதேறும். இதுவே உபபந்தமாகும்: இதற்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார். 'லோகவத்' என்று. அதாவது-க்₃ராமாந்தர ப்ராப்திக்கு

மார்க்க₃பேகைபுண்டாயினும், ஆரோக்₃பப்ராப்திக்கு மார்க்க₃பேகை தேவையில்லையிறே. அவ்வோபாதி ஸகுணப்ராஹ்மப்ராப்திக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தி ஆவஸ்யகமாயினும், நிர்குணப்ராஹ்மப்ராப்திக்கு அது ஆவஸ்யகமல்ல—என்று ஸாங்கராபி₄ப்ராயம்.

இது அஸங்க₃தம் (பொருந்தாது); நிர்குணப்ராஹ்மவித்யை அப்ராமாணிகை என்று கீழே நிருபிதம். இங்ஙனே நிர்வாஹத்தில் ஸுதிராக்ஷர ஸ்வாரஸ்யமும் இல்லை. ஆகையால் ஸ்ரீபுராஷ்யப்ரத₃ர்ஸித நிர்வாஹமே யுக்தமரகும். அதாவது புண்யபாபங்களில் ஏகதே₃ஸம் தே₃ஹனியோக₃ காலத்தில் ஹாநியடையும். ஸிஷ்டாம்ஸம் பிறகு கழியும். என்றிங்ஙனே விப₄ாக₃ம் கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் அர்ச்சிராதி₃க₃திப்ருதிக்கு அர்த்த₂ம் இல்லையாம். தே₃ஹனியோக₃ காலத்திலே₃ப ஸர்வகர்மக்ஷயமானால், ஸுக்ஷ்மஸரீரமும் கழியும். அங்ஙனாகில் ஸரீரஹிதனான ஆத்மாவுக்கு க₃மநம் அநுபபந்நமாம் என்ற பூர்வபக்ஷத்தை “க₃தேர்த்த₂வத்த்வம்” என்ற ஸுதிரத்தாலே அநுவதி₃ககிருர் என்றபடி ‘உபபந்ந:’ என்ற ஸுதிரத்தாலே சித்₃த₄ாந்தம் காட்டியருளுகிறா ஸ்ரீவ்யாஸர். அதாவது, தே₃ஹாத் உத்க்ராந்தி காலத்திலேயே ஸர்வகர்மக்ஷயமாம். இது உபபந்நமே, ஸர்வகர்மநாஸம் ஏற்பட்ட பிறகு, க₃மநாநுகுண ஸுக்ஷ்மஸரீரஸ்தி₂தி எங்ஙனெயென்னில், இங்ஙனையாம். வித்யபாமாஹாதம்யத்தாலே ஸுக்ஷ்மஸரீரஸ்தி₂தி உபபந்நையாம். இவ்விஷயத்தில் த₃நுஷ்டாந்தமிருக்கும்படி:—பயிர் வருத்த₃தி₄யடையத் தடாகம் ஏற்பட்டபோதிலும், சாகுபடி முடிவடைந்தபிறகு ஸ்நானபாநத்துக்காக அதே தடாகம் உபயுக்தமாம். அவ்வோபாதி நிஸ்₃ஸஷ கர்மக்ஷயம் ஆனபிறகும், ஸுக்ஷ்மஸரீரஸ்தி₂தி வித்யா மாஹாதம்யத்தாலே யுக்தமாம் என்றபடி. இப்படியிறே ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர் நிஷ்கர்ஷம் இருக்கும்படி.

அக்ஷரத்₄யதிகரணத்தில் அமலத்வம் ஸர்வ பரவித்₃யோ பாஸ்ய கு₃ணமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. அமலத்வம் நித்ய ஸூரி வ்யாவர்த்தகம் என்றபடி.

•

லிங்க₃பூ₄யஸ்த்வாதி₄கரணத்தில் ஸகல பரவித்₃யோ பாஸ்யம் நாராயணதத்வம் என்று அறுதியிடப்படுகிறது. பரவித்₃யா ப்ரகரணங்களில், அக்ஷர சிவ ஸம்பு₄ பரப்₃ரஹ்ம பரஜ்யோதி: பரதத்வ பரமாத்மஸப்₃த₃ங்களாலே கூறப்படும் தத்வம் நாராயணனான தே₃வதாவிஸேஷமே என்றதாய்த்து. இவ்விடத்திலே “आत्मैवै देवैक्यं त्रिसमधिगता तुल्यता ऐक्यं त्रयणं अन्यत्र ऐक्यं इत्याद्य-निपुणफलितीरुद्वियन्ते न सन्तः। त्रयन्तैरेककण्ठैः तदनुगुणमनुव्यासमुद्योक्ति-मिश्र श्रीमान्नारायणो नः पतिः अखिलतनुः मुक्तिदः मुक्तमोक्षः॥” (ஆத்மைக் க்யம் தே₃வதைக்யம் த்ரிக ஸமதி₄ க₃தா துல்யதா ஐக்யம் த்ரயா ணாம் அந்யத்ர ஐஸ்வர்யம் இத்யாத்₃யநிபுணப₂ணிதீராத்₃ரியந்தே ந ஸந்த:। த்ரய்யந்தை: ஏக கண்டை₂: தத₃நுகு₃ண மநு வ்யாஸ முக்₂யோக்திபி₄ஸ்ச ஸ்ரீமாந் நாராயணோ ந: பதி: அகி₂லதநு: முக்தித₃: முக்த பே₄க்ய:। என்ற தேசிகன் திருவாக்கும், த்ரயோதே₃வா: துல்யா: த்ரிதயம் இத₃ம் அத்₃வைதம் அதி₄கம் த்ரிதாத் அஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விக₄டயந், விபே₄ர் நாபீ₄ பத்₃ர: விதி₄சிவ நித₃ாநம் ப₄க₃வத: தத₃ந்யத் ப்₄ருப₄ங்கீ₃ பரவதி₃தி ஸித்₃க₄ந்தயதி ந:॥ என்ற ப₄ட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும். “முதலாம் திருவுருவம் முன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் முன்றுக்குமென்பர். முதல்வா! நிகரிலகு காருருவா நின்னகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரையின் பூ” என்ற ஆழ்வார் தி₄வ்யஸூக்தியும் அநுஸந்தே₄யங்கள். ஸப்₃த₃தி₃ பே₄த₃தி₄ கரணத்தில். ஸத்₃வித்₃யா த₃ஹர வித்₃யாதி₃களுக்கு பே₄த₃ம் ஸமர்த்தி₂க்கப்படுகிறது. இவ்வதி₄கரணத்தாலும் நிர்விஸேஷ பூரணவாழி₄நிரஸநம் செய்கிறார் ஸ்ரீவ்யாஸர் என்று ஸ்ருத ஸாரா₄நோக்தம். விகல்பாதி₄ கரணத்தில், ஸகலபரவித்₃யை

களுக்கும் மோக்ஷரூப ஏகப₂லம் என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது:—த₃ண்ட₃ சக்ராத்₃ந்யாயத்தாலே (த₃ண்டமும் சக்ரமும் ஜலமும் முதலியன கூடியே க₄டோத்பத்திக்குக் காரணம் என்பது போல்) ஸகலபரவித்₃யைகளும் கூடியே மோக்ஷஹேதுவா? த்ருணூரணி மணி ந்யாயத்தாலே (நெருப்புக்குப் புல்லும் அரணிக் கட்டையும் முதலியன தனித்தனியே காரணம் என்பதுபோல்) ஸகலபரவித்₃யைகளும் தனித்தனியே (கூடாமலே) மோக்ஷ ஹேதுவா? என்று ஸம்ஸ்யம் ஏற்பட. “கூடியே மோக்ஷஹேது வாம்” என்று பூர்வபக்ஷம் சொல்லி, “தனித்தனியே மோக்ஷ ஹேதுவாம்” என்று பித்த₃தாந்தீகரிக்கிறார் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். உபாயம் பலவிதம் என்றும், அவற்றுக்கு விகல்பம் என்றும் அறுதியிடும் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர், அத்₃வைத ஜ்ஞானத்தாலே மோக்ஷம் என்று வாதி₃க்ருமவர்களுடைய ஜக₃ந்மித்₃யாத்வத் தையும் ஏகஸத்யத்வத்தையும் நிரஸித்தாராயிற்று.

ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர்ஹாரபாத₃ம் ஸமாப்தம்.

அங்க₃பாத₃ம்

மூன்றாம் அத்₃யாயத்தில் நான்காவது பாத₃ம் அங்க₃பாத₃ம் எனப்படும்: (க்₃க்ரு₃பஸம்ஹாரபாத₃த்தில் வித்₃யா விசாரம் செய்த ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். இப்பாத₃த்தில் வித்₃யாங்க₃மான கர்மாதி₃களை விசாரிக்கிறார். அவை வர்ணஸ்ரம த₄ர்மம், ஸமத₃மாதி₃கள், பாண்டி₃த்யம், ப₃ரால்யம், மௌனம் எனப் பல வகைப்படும். பூர்வீகமாய்ஸையில் விசாரிதமான ஸ்வர்க்க₃ாதி₃ ஸாத₃நமான கர்மம் இங்கே ப்₃ரஹ்மவித்₃யாங்க₃மாக நிரூபிக்கப் படுகிறது. இவ்வாறு கூறுவது விநியோக₃பே₄த₃ந்யாயத்தாலே யாகும். அன்றிக்கே, ஸ்வர்க்க₃ாதி₃ஸாத₃நமல்லாத த்₄யா நார்ச்சநப்ரணாமாதி₃கள், புராண ப்ரஸித்₃த₄ங்கள், இங்கே அங்கமாகக் கூறப்படுகின்றன. இங்கே ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் திரு

வுள்ளம் பற்றும் ப்ரதிஜ்ஞா விலேஷங்கள் நான்காகும். அவை (1) ஜ்ஞாநமாத்ரம் உபாயமல்ல. அது உபாஸநாத்மகம் என்றும் (2) அது ப₄க்திரூபம் என்றும் (3) அது நாராயணவிஷயகம் என்றும் (4) அதுவும் கர்மாங்க₃கம் என்றும் ஆகும். புருஷார்த்த₂லாப₄ம் வித்₃யையினாலே என்பது ஸ்ரீவ்யாஸஸித்த₄ாந்தம், ஒளபநிஷத்₃ுப்₃ு₃ங்கள் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகும் என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் மூன்று உபநிஷத்₃ வாக்யங்கள் உத்யாஹரிககப்பட்டுள்ளன. "ப்₃ரஹ்மவித்₃ாப்நோதி பரம்" என்ற முதல் வாக்யத்திலே, ப்₃ரஹ்மவித்₃யையினால் புருஷார்த்த₂ப்ராப்தி சொல்லப்பட்டது. 'வேதா஽ஹம்' என்ற இரண்டாவது வாக்யத்தில், ப்ரதிப₃ந்த₄கநிவ்ருத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. ப்₃ரஹ்மத்துக்கு தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹயோகமும் உபாயாந்தரநிஷேத₄மும் அவ்வாக்யத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. 'யத்₂ா நத்₃ய' என்ற மூன்றாவது வாக்யத்தில், வித்₃யையினால் 'ப்ராப்யலாப₄ம்' 'ப்ரதிப₃ந்த₄க நிவ்ருத்தி' என்ற இரண்டர்த்த₂மும் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாத₃த்திலே பதினைந்து அதி₄கரணங்கள், அவற்றில் முதலதி₄கரணத்தில் முதல் ஸுத்ரத்தாலே, வித்₃யையினாலே ப்ராப்யலாப₄ம் என்று ஸித்₃த₄ாந்தம் காட்டி, மேலே ஆறு ஸுத்ரங்களாலே பூர்வபக்ஷம் காட்டி, மேலே பல ஸுத்ரங்களால் ஸித்₃த₄ாந்தம் கூறுகிறார் வ்யாஸர். ஜைமினி மஹர்ஷி பூர்வபக்ஷ என்றும் வ்யாஸர் ஸித்₃த₄ாந்தி என்றும் ஸுத்ரத்திலே ஸ்பஷ்டம். ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸருடைய சிஷ்யராய் பரப்ரஹ்மாங்கீ₃காரம் செய்திருக்குமவர் ஜைமிநியாவார். இவ்விஷயம் 'ஸரக்ஷாத₃ப்யவிரோத₄ம் ஜைமிநி:' 'பரம் ஜைமிநிர் முக்₂யத்வாத்' இத்யாதி₃ ஸுத்ரங்களினிலே ஸ்பஷ்டம். அவர் வ்யாஸமத விபரீதமாகப் பூர்வபக்ஷியாவாரே என்னில்:—வ்யாஸரை ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னமே உபநிஷத்துக்களுக்கு அவர் செய்திருக்கும் நிர்வாஹம் இங்கே பூர்வபக்ஷமாயிருக்கத்தகும். இப்படியாகில் 'அத்யயநமாத்ரவத:'

என்ற ஸுத்திரமும், 'அதி₄கோபதே₃யாத்து' என்ற ஸுத்திரமும்
 ஸு₁ஸங்க₃தமாகும். ஸர்வாபேக்ஷாதி₄கரணத்தில். வித்₃யைக்
 குக் கர்மம் அங்க₃ம் என்னும் விஷயத்தில். 'அச்வவத்' என்று
 த்₃ருஷ்டாந்தம் காட்டப்படுகிறது. 'அஸிநாஜிக₄யாம்ஸதி'
 என்னுமிடத்தில், கத்தி ஹநஸாத₄நமல்லது ஹநேச்ச₂ா
 ஸாத₄நமல்ல. அவ்வோபாதி 'யஜ்ஞோந விவிதி₃ஷந்தி' என்ற
 ச்ருதியில் கூறப்பட்ட. யஜ்ஞாதி₃கள் வேத₃நஸாத₄நமல்லது.
 வேத₃நேச்ச₂ாஸாத₄நம் அல்ல என்று ஸித்₃த₄ந்திதம். மேலும்
 ஜ்ஞாநேச்ச₂ைச்ச₂க்குக் கர்மம் காரணம் என்னவும் ஒண்ணுது.
 கர்மம் இச்சை₂யை உண்டாக்காதிதே. விஷயவைலக்ஷணய
 ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கும் என்னவும் ஒண்ணுது. ஜ்ஞாநத்துக்
 காகக் கர்மம் என்னுமது பரஸமயிகளுக்கு அபஸித்₃த₄ந்தமிதே.
 இச்ச₂ாஸாத₄நம் கர்மம் என்று கூறும் ஸ்வவசநத்துக்கு
 நிருத்₃த₄மும் ஆகும். க₃மநஸாத₄நபூ₄தமான குதிரை பரிகரங்
 களை அபேக்ஷிக்குமாப்போலே, மோக்ஷஸாத₄நமான ப்₃ரஹம
 வித்₃யையும் கர்மங்களை அபேக்ஷித்திருக்கும் என்றபடி. பிலோத்
 பத்தியிலே கர்மாபேக்ஷையின்றிக்கேயொழிந்தாலும். ப்₃ரஹம
 வித்₃யோத்பத்தியிலே கர்மாபேக்ஷையுண்டு என்பதனை 'ஸர்வா
 பேக்ஷா' என்று ஸுத்திரகாரர் கூறியுள்ளார். ஆகையால் ஸர்வா
 பேக்ஷையை ஸர்வோபேக்ஷையாகக்கூறும் பரவ்யாக்₂யாநம்
 அஸங்க₃தமாம்.

முன்னமே யஜ்ஞாதி₃களையும் ஸமாதி₃களையும் வித்₃யாங்க₃
 மாக நிருபித்த வ்யாஸர் ஸஹகார்யந்தரவித்₄யதி₄கரணத்தில்
 பாண்டி₃த்யபூ₃ல்யமௌநங்களை வித்₃யாங்க₃மாக நிருபிக்கிறார்.
 பாண்டி₃த்யாதி₃த்ரயம் வித்₃யாங்க₃மாக விதே₄யம் என்பர்
 பெரியோர். பூ₃ல்யம் மட்டும் விதே₄யம் என்று பூர்வபக்ஷியின்
 அபி₄ப்ராயம். முன்றும் விதே₄யம் என்பது ஸித்₃த₄ந்தம். ச்ரவண
 மநந லப்த₄ ஜ்ஞாந விலக்ஷணம் ஜ்ஞாநம் பாண்டி₃த்யமாம்.

வேதாந்திகள் தங்கள் பெருமைகளை மறைத்துக்கொண்டிருப்பர். இதுவே புரால்யம். இப்படியிருப்பதும் உலகத்தார் செய்யும் ஸம்மாந்ததை இல்லையென்கைக்காகவாகும். பரமஜ்ஞாநிகளுக்கு ஸம்மாநம் தயாஜ்யம். 'அஸம்மாநாத் தபோவ்ருத்தி₄: ஸம்மாநாத்து தப.க்ஷய:| அர்ச்சித: பூஜித: விப்ர: து₃க்₃த₄ கெ₃ளரிவ க₃ச்ச₂தி||' [உலகர் பழிக்கில் தவம் வளரும்; புகழில் தவம் தேயும்; புகழ்ந்து பூஜிக்கப்பட்ட அந்தணன் பால் கறக்கப் பெற்ற பக்மாட்டைப்போல் செல்கிறான்.] என்றிறே ஸம்ருதி வசநம். மௌநமாவது ஸுபுராசரய சிந்தனமாகும். இப்படி வித்யாங்கங்களை விசாரித்த வ்யாஸர். வித்யாநிஷ்பத்திக்குத் தடையைத் தெரிவிக்கிறார் அந்திமாதிகரணத்தாலே. ப்ரதிபுந்த₄கா புவமும் ஸாமக்₃ர்யந்தர்பூ₄தமாகையாலே. ப₄ாக₃வதாப சாரமாகிற ப்ரதிபுந்த₄கம் இல்லையாகில் வித்யாநிஷ்பத்தியாம் என்றபடி. 'அஸ்தி மத்ஸ்ய: திமிர்நாம ஸதயோஜநமாயத: திமிங்கி₃லகி₃லோ₅ப்யஸ்தி தத்₃கி₃லோ₅ப்யஸ்தி ஸாக₃ரே||' என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ராஹ்மவித்துகளுக்கும் ப₄ாக₃வதாப சாரமான தடை வித்யாநிஷ்பத்தியை நிரோதி₄க்கும் என்றபடி. 'நாமரூபங்களையுடையராய், ப₄ாக₃வத விரோத₄ம் பண்ணிப் போருமவர்கள் த₃க்₃த₄படம் போலே. மடிப்(மடித்த)புடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவும் ஒத்துக்கிடக்கும். காற்றடித்த வாறே பறந்துபோம். 'நச்வரன் அவதரித்துப்பண்ணின ஆனந்ததொழில்களெல்லாம் ப₄ாக₃வதாபசாரம் பொருமை' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். 'அவமானக்ரியா'.ப₄ாக₃வதாப சாரந்தான் அநேக வித₄ம். ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ானங்களையொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்புந்த₄மே அமைகிறுப் போலே அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள் பக்கல் அபசாரமே அமையும்' இத்யாதி₃ ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸுத்ரங்கள் இங்கே அநுஸந்தே₄யங்களாம். வாக்யார்த்த₂ ஜ்ஞாநமாத்ரம் பாயம் என்பர் ம்ருஷாவாதி₃கள். கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயம் என்பர் யாத்ருவர்கள். கர்மப்ராத₄ந்யவாதி₃கள். நிரீச்வர

மீமாம்ஸகர்கள். ஜீவன் நித்யமுக்தஞகையால் 'முக்தி—
ஸாத்யையல்ல என்பர் ஸாங்க்யர். இந்த நான்கு பக்ஷங்
களையும் க₂ண்டித்து, கர்மாங்குகமான உபாஸநம் மோக்ஷ
ஹேது என்று இவ்வளவால் ஸ்ரீவேத்யவாஸர் ஸித்த்யாந்தீ
கரித்தாராயிற்று.

அங்குபாதம் ஸமாப்தம்
மூன்றாம் அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

புலாத்யாயம்

ஸாரீரகமீமாம்ஸா ப்ராஸ்தரத்தில் நான்காம் அத்தியாயம்
புலாத்யாயம் எனப்படும். ப்ராஹ்மஸித்த்யாபுலம் இவ்வத்தியா
யத்திலே பரக்க நிரூபிக்கப்படுகிறது நான்கு பாதங்களால்.
இதிறே மூலமந்தரத்தில் த்ருத்யபதமான 'நாராயணய' என்ற
பதத்தின் அர்த்தம்.

இவ்வத்தியாயத்தில் கர்மநிவ்ருத்தி என்ற ப₂லத்தை முதல்
பாதத்திலும், ஸ்தூலதேஹநிவ்ருத்தி என்ற ப₂லத்தை இரண்
டாம் பாதத்திலும், ஸுக்ஷ்மதேஹ நிவ்ருத்தி என்ற ப₂லத்தை
மூன்றாம் பாதத்திலும், ப்ராஹ்மபிராப்தி ஸ்வஸ்வரூபசுபிர்
பாவம் அபுநராவ்ருத்தி இத்தியாதிபாண ப₂லத்தை நான்காம்
பாதத்திலும் ஸ்ரீவேத்யவாஸர் நிரூபித்துள்ளார்.

இவ்வத்தியாயத்தில் நான்கு பாதங்களாகவும் முறையே
ஆவ்ருத்திபாதம் உத்தராவ்ருத்திபாதம் க₂திபாதம் ப்ராப்தி
பாதம் என்று வ்யவகாயாரம்.

புலாத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில் பதினெட்டு அதிசுர
ணங்கள் உள். முதற்கண் ஆறு அதிசுரணங்களாகளாலே
வித்யாஸ்வரூபஸிசாரம்செய்து, மேல் ஐந்து அதிசுரணங்
களாலே வித்யாபுலஸிசாரம் செய்கிறார்.

முதல்முன்னமே வித்யாஸ்வரூபவிசாரம் ஸங்கதமோ
என்னில்:—அதாவது ஸாத₄நபூ₄த வித்யாவிஸேஷத்தை ஸாத₄
நாத₄யாயத்தில் விசாரியாதே, ப₂லாத₄யாயத்தில் விசாரிப்பது
யுக்தமோ என்னில் என்றபடி. இதற்குப் பரிஹாரம் பலவித
மாகக் கூறப்படுகிறது. உபாஸநமும் கர்மயோக₃த்துக்கு ஸாத₄
யமாகையாலே ஸாத்யபரமான இவ்வத்யாயத்தில் உபாஸந
விசாரம் யுக்தமே. ப₄க₃வத்₃ப₄க்தியே ப₂லமாகையாலே ப₂லாத₄
யாயத்தில் விசாரிக்க ப்ராப்தமே. ஆழ்வாரும், 'புல்கு
பற்றற்றே' என்று, ப₄க்தியை அங்க₃நாபரிஷ்வங்க₃ம்போலே
ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவன்றோ அருளிச்செய்தார்.

'ஆவ்ருத்தி: அஸக்ருத் உபதே₃ஸாத்' (4-1-1) என்று
ஸுதிரகாரராலே மோக்ஷஸாத₄நமான ஜ்ஞாநம் அஸக்ருத்
ஆவ்ருத்தம் (புந: புந: சிந்தநம்) என்றருளிச்செய்யப்பட்டதா
யினும், ஸுதிரகாரருடைய திருவுள்ளத்தை ஆராய்ந்தால், மேன்
மேலென எவ்வளவு விசேஷங்கள் ச்ருதங்களோ. அவ்வளவு
விஸேஷங்களையும் ஸாமான்ய விஸேஷந்யாயத்தாலே கொளல்
வேண்டும் எனத் தேறுகிறது. (1) 'ப்₃ரஹ்மவித்யாப்நோதிபரம்'
என்ற ஸ்ருதி 'வேத₃நம் ஸ்ம்ருதி ரூபம்' என்றும். 'ஆத்மநமேவ
லோகம் உபாஸீத' என்ற ச்ருதி 'அது ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபம்'
என்றும் 'த₄ருவா ஸ்ம்ருதி: நிதி₃த₄யாஸிதவ்ய:' என்ற ச்ருதி.
'அது தைலத₄ாரைபோல அவிச்சி₂ந்நஸ்ம்ருதிரூபம்' என்றும்.
நிசாய்யதம் என்ற ச்ருதி. 'அது ஸாக்ஷாத்காரரூபம்' என்றும்
'நாயமாத்மா' என்ற ச்ருதி, 'அது ப்ரீதி ரூபாபந்நம்' என்றும்
கூறுகிறது. 'ப₄க்த்யா த்வந்யயா ஸக்ய:' என்ற ஸ்ம்ருதி இவ்
வர்த்த₂த்துக்கு ஸம்வாதி₃ ப்ரமாணமாகும். ஸ்ரீபராஸ்ரப₄க₃
வானும் 'ப்ராயஸ்சித்தாந்யசேஷாணி தப:கர்மாத்மகாநி வை.
யாநி தேஷாம் அஸேஷாணாம் க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம்'
[தவமாகவும் கர்மமாகவுமுள்ள ப்ராயச்சித்தங்கள் அனைத்து]

திலும், கண்ணனை நினைப்பது மேலான ப்ராயச்சித்தம்] என்றருளிச்செய்தார். ப்ராயச்சித்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதிபிதி₄ ப₄க₃வத்₃ப₄க்தி என்று ஓர் நிர்வாஹம். ஸகலப்ராயச்சித்தங்களுக்கும் ப₄க₃வத்₃ப₄க்தி ஸஹகாரிகாரணமாகும் என்று மற்றோர் நிர்வாஹம். இப்படி ஸ்ரீபராஸரர் அருளிச்செய்ய. ஸ்ரீபாராஸர்யரான வ்யாஸர் ப₄க₃வத்₃ப₄க்தியே ப்ராயச்சித்தம் ஆகும் என்றருளிச்செய்கிறார். 'க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம்' என்ற விடத்தில் 'அநுஸ்மரண' ஸப்₃க₃க்துக்கு. 'அநுஸ்மரணம்—அநு: நிஹீநே. ஸேஷத்வாநுஸந்த₄நம்' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தரான எங்களாழ்வான் வ்யாக்₂யாநம் அருளிச்செய்தார்.

இப்பாத₃த்தில் இரண்டாவது அதி₄கரணம் ஆத்மத்வோபாஸநாதி₄கரணம். இவ்வதி₄கரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிங்கவேண்டிய முறை கூறப்படுகிறது. 'ப்ரஹ்மம் நானே' என உபாஸிக்கவேண்டும் எனப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஓர் ஸங்கை எழும்—அதாவது—கீழ் மூன்று அத்யாயங்களாலே ஜீவபரபே₄க₃மே ஸித்₃க₄ந்திதம். ஜிஜ்ஞாஸ்யமாய், ஜக₃க் காரணமாய் ப்ரப₃லப்ரமாணக₃ம்பமாய். ஸகலபரவிச்₃யோபாஸ்யமாயிறே ப்ரஹ்மம் நிரூபிதம். தன்னுடைய ஸரீரபூ₃கனான உபாஸகனான ஜீவாத்மாத்மாவைக்காட்டிலும் உபாஸ்யனான பரமாத்மா, இருளைக் காட்டிலும் தேஜஸ்ஸு₃போலே, பாபத்தைக் காட்டிலும் புண்யம்போலே, சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மபோலே, ஒளியைக்காட்டிலும் ரத்னம்போலே. க₄டத்வாதி₃ஜாதி யைக்காட்டிலும் க₄டாதி₃ வ்யக்திபோலே, அத்யந்தபி₄ந்நனிறே. ஆக ஆத்மத்வோபாஸநம் என்பது பொருந்துமா என்னில் என்றபடி, இங்ஙனையிறே பரிஹாரம். இங்கே அப்₃ரஹ்மத்தை ப்ரஹ்மமாக உபாஸிப்பது அர்த்த₂மல்ல. த்₃ருஷ்ட்யுபாஸநத்துக்கு மோக்ஷம் ப₂லமாகாதி₃றே. ஜீவபரர்களுக்கு ஸ்வரூபையமே சொல்லப்படுகிறது என்னவும் ஒண்ணுது. ஸ்ரீபா—9

ஜீவபரஐக்யஜ்ஞாநம் ப்ராந்தியாகையால் மோக்ஷஜேதுவாகாது ஆகையால் இவையிரண்டும் ஆத்மத்வோபாஸநம் அல்ல— உபாஸகன் தனக்கு ஆத்மாவாக (அந்தராத்மாவாக) உபாஸிப்பதே ஆத்மத்வோபாஸநம் ஆகும். இஃது கீழே உக்தமான ஜீவபரஸ்வரூபபேதத்துக்கு அளிகூர்த்துமிதே. இஃதே அஹம் க்ரஹ உபாஸநம் எனப்படுகிறது தேஹவாசியான தேவாதி, ஸப்ஸ்தம் தேஹாதி, க்ஷடாதாவான ஆத்மாவை முக்யமாக வசிக்கும். அவ்வேவாபாதி, ஜீவவாசியான அஹம்ஸப்ஸ்தம் தத்வாத்மாவான பரமாத்மாவெனில் முக்யம் என்பது ஆக்ருத்யாதி, கரணம்பாயா எயித்தாமிதே. இங்ஙனேயநுஸந்தாநம் செய்வதின் ப்ரமோஜநமாகாது ஸப்ஸ்தம்மத்துக்குத் தான் ஆத்மந்தாரதந்தான் என்ற ஜ்ஞாநஸாப்தமேயாகும்.

“அஹம் க்ரஹோபாஸநம் ஜீவபர ஆத்மவைதஜ்ஞாநம்” என்பார் நஞஷாநாதி, கன். அது அபுத்தம், ஆத்மவைத ஸப்ஸ்தத்துக்குத், வைதனிகோதி, த், வைதாந்யம் த், வைதாபாவம் என்று எப்படி அர்த்தம் கூறினாலும் த், வைதம் எயித்தித்தே தீரும். த், வைதாநிஸ்யாது கோகூலம். ஆத்மவைதம் இல்லை என்பர் பராஸ்த்ரகாரர்கள். வைதாந் ததாநி ஸ்ராயாஸங்களான ப்ரஹ்ம ஸஸ்த்ரங்கள் ஜீவப்ஸ்தம் ஸ்வரூபமே, தத்தையே தெரிவிக்கின்றன. ஜீவாஸாயக்ய ப்ரதிபாதி, கஸந்தம் ஒன்றுகூட இல்லை. ஆத்மவைதிகூறல்கூட ‘பராஸ்த்ர த், ஸ்ஷட்யா’ ‘ஆத்மேதி து’ ‘அபிபூகே, க’ என்ற ஸஸ்த்ரதரபாதையே ஜீவபர அபேத ப்ரதிபாதகமாகக் கூறுகின்றனர். அந்த ஸஸ்த்ரதரபாதமும் ஜீவ பரமே, தத்தையே ப்ரதிபாதி, ககின்றன என்பது பேதவாதி, கவின் கொள்கை. ‘பராஸ்த்ர த், ஸ்ஷட்யா’ என்ற ஸஸ்த்ர ஸயாக், யானமான ப்ரதிபாதி, கம் ஒன்றுகூட ஆத்மை கூறாமே த், ஸ்யாதி ‘பராஸ்த்ர த், ஸ்ஷட்யா இதி’ என்ற ப்ரதிபாதி, கத்தையுள், ‘ஜீவபர ஸ்வரூபமே, த’ ஐக்யம் நக்வாதி

ஸுத்ரகார: முக₂த: வத₃தி. கிந்து ஸர்வத்ர பே₄க₃மேவ,
அத: நைக்யம் இஷ்டம். தத்ராஹ 'ப்ரதிபாத்யம் த்விதி' என்ற
ஆந்த₃கி₃ரி டிகையையும், "ஸுத்ரேஷு அபே₄க₃: நோக்த;
இதி ப்₄ராந்திம் நிவாரயதி ப்ரதிபாத்யம்த்விதி" என்ற ரத்ந
ப்ரபு₄வாக்யத்தையும் காண்போர்க்கு இ:து ஸபு₂டமிறே. இந்த
ஸுத்ரத்ரயத்திலும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் ஸாராத்மபு₄வத்தாலே
வந்த ஜீவபரதாத₃ாத்மயத்தையே ஆக்ருதிந்யாயத்தாலே திரு
வுள்ளம் பற்றுகிறார் என்று கொள்ளும்போது பே₄த₃ஸ்ருதிக்கும்.
அபே₄த₃ஸ்ருதிக்கும். பே₄த₃பே₄த₃ஸ்ருதிக்கும் விரோத₄ம்
இன்றிககே ஸர்வஸாமஞ்ஜஸ்யம் கூடும். 'இதி ஸர்வம்
ஸமஞ்ஜஸம்' என்றிறே ஸ்ரீபு₄ஷ்யஸமாப்தி. இப்படி வித₃யா
ஸ்வரூபவிஸோத₄நம் செய்து, ஸ்ரீவேதவ்யாஸர், 'தத₃தி₄க₃மாதி₄
கரணம்' தொடக்கமாக ஐந்து அதி₄கரணங்களால் வித₃யா
ப₂லத்தை நிரூபிக்கிறார் என்பது ஸ்ரீ பு₄ஷ்யஸாரம்.

'தத₃தி₄க₃மே'—ஸாக்ஷாத்காரத₃ஸாபந்நப்₃ரஹ்ம வித₃யாப்
ராப்தி ஏற்படும்போது, 'உத்தர பூர்வாக₄யோ:—மேலில் பாபங்
களுக்கும், கழிந்த பாபங்களுக்கும், 'அஸ்லேஷ விநாஸௌ"—
ஒட்டாமையும் அழிவும் என்று ஸுத்ரார்த்த₂ம். 'நாபு₄தம்
க்ஷீயதே கர்ம' என்ற வசநம் கர்மங்களினுடைய ப₂லஐநந
ஸக்தி ப₂லாநுப₄வபர்யந்தம் நிலை நிற்கும் என்ற அர்த்த₂த்தைக்
காட்டுகிறது. ப்₃ரஹ்மவித₃யையினால் பூர்வோத்தரபாபங்களுக்கு
அஸ்லேஷவிநாஸங்களும் ஸாஸ்த்ர ஸித₃த₄ங்கள். இவ்வசநத்
துக்குக் கருத்தாவது—கர்மங்களினுடைய ப₂லஐநந ஸக்தியை
ப்₃ரஹ்மவித₃யை அழிக்கும். ப்₃ரஹ்மவித₃யை கர்மங்களுக்கு
ப₂லஐநந ஸக்தியே உண்டாகாமல் தடுத்துவிடும் என்று கருத்
தாகும். 'அக்₃நி கொளுத்துகிறது' என்ற வசநத்துக்கும்,
'ஜலம் அதனை ஸாந்தமாக்குகிறது' என்ற வசநத்துக்கும்
விரோத₄ம் இல்லாதாப்போலே, இங்கும் கொள்ள ப்ராப்தம்,
ஆழ்வாரும் 'மாதவனென்றென்று ஓதவல்லீரேல் தீதொன்றும்
அடையா ஏதம் சாராவே' (10-5-7) என்றருளிச்செய்தாரிறே.

புரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுடைய கர்மங்களுக்கு நான்கு அவஸ்தாவிஸேஷங்கள் ஸ்ருதி ஸித்திங்கள். அவையாவன—விநாஸம், அஸ்லேஷம், தூநம், உபாயநம் என்பவை. க்ரியா ஸாமாந்யம் அழிவடைவதை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறோம். ஆகையாலே, விநாஸ அஸ்லேஷ தூந ஸங்க்ரமணங்களை கர்மங்களான க்ரியைகளுக்குக் கூறாமல் க்ரியா ஸக்திக்குக் கூறுவது பொருந்தும். அந்த ஸக்தியும் புகுவத் ப்ரீத்யப்ரீ திருபையாம். ஆக, வித்யை—பூர்வபாபநாஸத்திலும், உத்தர பாபாஸ்லேஷத்திலும், வித்யாநிஷ்டனுடைய அநுகூலப்ரதி கூலாதிக்காரிகளிடத்தில் ஸஜாதீயாத்ருஷ்டஜநத்திலும் ஸமர த்தை₂ என்று தேறியது. முமுக்ஷுக்களுக்கு பாபம்போல புண்யமும் மோக்ஷவிரோதி₄யாகையால், புண்யங்களுக்கும் அஸ்லேஷவிநாஸங்கள் என்பதனை வ்யாஸர் 'இதராதி₄கரணத் தில் ஸ்தாபிக்கிறார். 'காராக₃ரோபருத்₃தே₄ நிக₃ல யுக₃லத: ஸார்வபெ₄ளமஸ்ய ப்ருத்யே ஹைமம் கார்ஷ்ணயஸம் ச ப்ரஸத₃ந ஸமயே ப₄ஞ்ஜநீயம் ஸஹைவ' என்று தேசிகன் அதி₄ கரண ஸாராவளியிலே, புண்யம் பொன்விலங்கு, பாபம் இரும்பு விலங்கு. இரண்டுமே இஷ்டவிரோதி₄—கழிக்கப்பட வேண்டியவையே என நிரூபித்துள்ளார். 'உத்தரபூர்வாக₄யோ:' என்ற (4-1-13) ஸுத்திரம் பாபபரம், 'இதரஸ்யாபி' (4-1-14) என்ற ஸுத்திரம் புண்யபரம், 'அநாரப்₃த₄கார்யே' (4-1-15) என்ற ஸுத்திரம் புண்யபாபபரம் என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமாகும். உபாஸகன் ப்ராரப்₃த₄கர்மங்களின் ப₂லத்தை அநுப₄ வித்தேதீரவேணும். பிறகே இஷ்டப்ராப்தியாகும். ஆழ்வார் 'ஒடுங்க அவன் கண் ஒடுங்கலும் எல்லாம் விடும்' என்றருளிச் செய்தார். 'ஒடுங்க அவன் கண்'—ப்ரகாரபூ₄தரான நீங்கள் ப்ரகாரியான அவன் பக்கலிலே சென்றுசேர. 'ஒடுங்கலும் எல்லாம் விடும்' ப்ராப்தத்தைச்செய்யவே அப்ராப்தம் எல்லாம் விடும். ஸ்வரூபாநுரூபத்தைச்செய்யவே ஸ்வரூபவிரோதி₄கள் அடங்க விட்டுப்போம். 'ஒடுங்க' என்று வித்யையும், 'விடும்' என்று வித்யாப₂லமும் கூறப்பட்டதிறே.

உ த் க் ர ன் தி ப ா த் த ம்

கீழ்ப்பாத₃த்திலே, ப்₃ரஹ்ம வித்₃யா நிஷ்ட₂னுக்கு தே₃ஹம் இருக்கும் காலத்தில், வித்₃யாமாஹாத்ம்யத்தாலே விளையும் ப₂லம் கூறப்பட்டது. அதாவது—வித்₃யாரம்ப₄த்துக்கு முன்னமே அநாதி₃காலமாக இவனால் செய்யப்பட்ட, ப்ராரப்₃த₄பி₄ந் நங்களான புண்யபாபங்களுக்கு நிஃஸேஷவிநாஸம் ஆகும். நெருப்புப்பட்ட பஞ்சபோல நசிக்கும் என்றபடி. வித்₃யாரம்ப₄த்துக்குமேல் செய்யப்படுகிற ப்ராமாதிக₃ங்களான து₃ஷ்கர்மங்களுக்கு ப₂லாஸ்லேஷம் ஆகும். தாமரையிலைத்தண்ணீர் போலே ஓட்டாமை என்றபடி. அவித்₃யாஸ்த₂ாநீயையான தாடகை அழிவுபட அவித்₃யாகார்ய கர்மஸ்த₂ாநீயரான மாரீசசுப₃ாஹுக் களிலே ஒருவனான ஸுப₃ாஹுவுக்கு நாஸமும், மற்றொருவனான மாரீசனுக்கு அஸ்லேஷமும் இஹே வேதே₃ாபப்₃ரும்ஹணமான பூரீராமாயணத்திலே உபப்₃ரும்ஹிதம். வித்₃யா நிஷ்ட₂னுடைய புண்யம் தத₃நுகூலனிடத்தும். பாபம் தத்ப்ரதிகூலனிடத்தும் ஸங்க்ரமிக்கும். இப்படியிஹே வித்₃யாமாஹாத்ம்யம். புண்ய பாபங்களுக்கு நாசமாவது—இவற்றின் ப₂லனை இவனுக்குத் தருவதில்லே என்ற ப₄க₃வத் ஸங்கல்பம். புண்யாபுண்ய ஸங்க்ரமணமாவது—இவற்றின் ப₂லனை மற்றொருவரிடத்தில் கொடுப்பதற்கனுகு₃ணமான ப₄க₄வத்ஸங்கல்பம்.

இனி நான்காம் அத்₄யாயத்தில் இரண்டாவதான உத்க் ராந்தி பாத₃த்தின் அர்த்த₂ங்களை அநுப₄விப்போம். இப்பா₃தத்திலே ஸ்தூ₂லதே₃ஹநிவ்ருத்தி வித்₃யாப₂லமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.

இரண்டாவது அத்₄யாயத்தில் ஜீவதத்வம் நித்யமாய், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாநகு₃ணகமாய், அணுவாய், ப₄க₃வத₃ம் ஸமாய் நிரூபிதம். ஜாக்₃ரத₃ாத்₃யவஸ்தை₂களில் ஸம்ஸாரி ஜீவன் படும்பாடு நிரூபிக்கப்பட்டது முன்றும் அத்₄யாயத்தில்,

ஸம்ஸாரிஜீவாத்மா வித்₃யாநிஷ்ட₂னாநால், அவனுக்கு ஏற்படும் வித்₃யாப₂லம் நிரூபிதம் கீழே. இனி வித்₃வானுக்கும் மரணம் உண்டு என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஜீவனுடைய ஜாக்₃ரத₃ாத்₃ய வஸ்தை₂களை முன்னும் அத்₃யாயத்தில் நிரூபித்த ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர், அருஹுடைய மரணத்தையும் அங்கே நிரூபியாதே. ப₂லாத்₃யாயத்தில் நிரூபிப்பானென்? என்னில்:- ப்₃ரஹ்மனித்துக் கரு₂கரு மரணம் ஸ₂க₂ருபமாகையாலும், ப்₃ரஹ்மனித்துக்கள் மறபா நுப₂யா வர்களைகையால், அவர்களுக்கு மரணமே இல்லை என்று ப்₃ராந்தியைப் போக்குகை ப்ரயோஜனம் ஆகையாலும், மரணசிறதை செய்கிறார் இங்கே ஸ்ரீ வேத₃வ்யாஸர். ப்ராரப்₃த₃ா வஸ்தாநத்தில் ப்₃ரஹ்மனித்₃யாநிஷ்ட₂னான உபாஸகனுக்கு மரணம் என்று நிரூபிக்கிறார்.

இந்த உ. த்₃க்₃ராந்திபாத்₃ம் ஜீவந்முக்திவாதி₃களான வானாக₂யார்க்கும் ம்ருஷாவாதி₃களுக்கும் அஸங்க₃தமாகும்:— வானாக₂யார்க்கு: ஜீவந்முக்தனாவான்—ஜீவித்துக்கொண்டே முக்தனானவனாகிறேன். இது 'என்னுடைய தாயார் மலடி' என்றுப் போலே வாயாழ்வாதப₂யாஷணமாகும். 'ஜீவித்துக்கொண்டு' என்று வானாக₂யார்க்கு, 'முக்தன்' என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியும் வானாக₂யார்க்கு உறுவது அஸங்க₃தமிதே. ஜீவந்முக்தர்களாகக் கருதப்படுவர்களுக்கு தே₃ஹாநுப₂ந்தி₄யான பசி, த₃யாழமா, கோபம் இவற்றால் விகாயும் து₃க்க₂ம் இவற்றைக் காண்கிறோமிறேன். து₃க்க₂மில்லாமையன்றோ மோக₃தம். ஆனாகையால் ஜீவந்முக்திவாத₃ம் அஸங்க₃தம். பு₃த்₃தே₄ சேத₃மபராபணம். த₃யாஸத₃த₃ாபிப்ப₃தி₃தி₃த₃ம். பு₃த்₃தே₄ சேத₃மபராபணம் இவையாவும் து₃க்க₂முபலபேத₃ என்று ஆபஸ்தம்ப₂யர் ஜீவந்முக்திவாத₃ததை₃ க₂ண்டி₃த்துள்ளார். ப்ரத்யக்ஷவிரோத₃த்துக்கருமேலே சாஸ்த்ரவிரோத₃மும் உண்டு. வேத₃ாந்நா₂கன் உபாஸகத்தை விதி₃த்துள்ளபடியாலும், ப்ராணப்ரயாணம் வானாக₂யார்க்கு விராத்தி க₂ற்பட்டுள்ளதாகையாலும்.

ஸ்ரீரத்திலிருந்து ஜீவனுடைய உத்க்ரமணம் ஸ்ருதிஸித்த₃க₄மாகையாலும். அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃க₃மநம் ஸ்ருதிஸித்த₃த₄மாகையாலும், தே₈ஸநிஸேஷமான தெளிவிசம்பு திருநாட்டையடைந்த வனுக்கே ஸர்வப₃ந்த₄ விமோக்ஷம் ஸ்ருதிஸித்த₃த₄மாகையாலும், ஜீவந் முக்திவாத₃ம் வேத₃ாந்தவிருத்த₃த₄மென்றபடி. ஜீவந்முக்திவாத₃த்தை ஸாக்ஷாத்தாக நிரஸிக்கும் ஸுத்திரம் 'நோபமந்தே₃நாத:' (4-2-10) என்பதாகும். இங்கே 'ஜீவந்முக்தி மதம் ந ஜீவதி யத: ஸஸ்த்ரேண ஸாஸ்த்ராத்மநா லூநம் லோகவிருத்த₃த₄ஸித்த₃தி₄ ச யதஸ்தேநேத₃மாத₃ாவபி। ஆபஸ்தம்ப₃நிரஸ்தமௌபநிஷத₃ப்ரஸ்த₂ாநமாதஸ்து₂ஷாம் ஆசார்யோ₅பி நிராசகார க₂லுதத் த₃வைபாயநாக்₂யோ முநி:!!' என்ற ஸ்ரீவாத்ஸயவரத₃கு₃ருவான நடாதூர் அம்மாளருளிச்செய்த தத்வஸாரஸ்லோகம் அநுஸந்தே₄யம். ஆக ச்ரீராத் உத்க்ராந்தனுக்கு மோக்ஷம் என்று உத்க்ராந்திபாத₃ம் அமைந்திருக்கிறபடியால் இப்பாத₃ம் ஸாங்க்₂யப்ருஷாவாதி₃களுக்கு அஸங்க₃தம் என்றதாயிற்று.

'அத்ர ப்₃ரஹ்ம ஸமஸ்நுதே' என்று ஸ்ருதியில் வித்த₃யாநிஷ்ட₂னுக்கு இங்கேயே ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் ஒதப்பட்டிருக்கிறபடியால், வித்த₃வான்களுக்கு உத்க்ராந்தி இல்லை என்ற பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார்—'ஆஸ்ருத்யதி₄கரணத்தில்' ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர், கடே₂ாபநிஷத்தில் மூர்த்த₄ந்யநாடி வழியாக வித்வான்களுக்கு க₃தி கூறப்பட்டுள்ளபடியால் உத்க்ராந்தி இல்லை என்ன ஒண்ணுது. நாடி₃விஸேஷமான மூர்த்த₄ந்ய நாடி₃ப்ரவேஸத்துக்கு முன்னமே, உத்க்ராந்தியிலே விஸேஷம் கூறப்படவில்லை யாகையால், வித்த₃வான் அவித்த₃வான் என்ற வாசியின்றிக்கே ஸர்வர்க்கும் உத்க்ராந்தி ஸமாநை என்றபடி. 'அத்ர ப்₃ரஹ்ம ஸமஸ்நுதே' என்ற ஸ்ருதிக்கு அர்த்த₂த்தை வ்யாஸர் 'அம்ருதத்வம் ச அநு போஷ்ய' (4-2-7) என்று அருளிச்செய்கிறார். 'அநுபோஷ்ய ஏவ அம்ருதத்வம்' என்றபடி அதாவது—உபாஸக ஸ்ரீரம் கொளுத்தப்படாமல் இருக்கச்

செய்தேயே, உபாஸந காலத்தில் உள்ளதொரு ப்ரஹ்மாநு புவத்தைச் சொன்னபடியல்லது, விதேஹ துஸாப்ராப்யத்தை (தேஹம் கழிந்த பிறகு கிடைக்கும் ப்ரஹ்மாநுபுவத்தை)ச் சொன்னபடியன்று. நாடிவிசேஷப்ராப்தி பர்யந்தம் உள்ள உத்க்ராந்தி வித்வதவித்வத் ஸாதாரணை என்று கீழே கூறிய வ்யாஸர். மேலே, ததேஹகோ஽தி கரணத்தில். ப்ரஹ்ம வித்யா நிஷ்டனுக்கு அஸாதாரணமான நாடிவிசேஷப்ராப்தியாகிற விசேஷத்தைக் கூறுகிறார். அந்த நாடிவிசேஷம் வித்வானுக்கு துர்விவேசமாயினும், ஹ்ருதய குஹாவர்த்தியான புருஷோத் தமன் ப்ரஸந்நாய ப்ரகாஸிப்பிக்கிறான் என்றும் கூறுகிறார். 'ஹார்த்நாக்ரஹ லப்தமத்யத்யநித்வாரா ப்ரஹிர்நிர்குத:' என்றருளிச் செய்தாரிறே நடாதூர் அம்மாள்.

'ஸ்ரீபீஷ்மாசார்யர் உத்தராயணத்தை சதிர்பார்த்திருந்தார். ஆகையாலே துக்ஷிணாயனத்தில் மரித்தவனுக்கு மோக்ஷப்ராப்தி யில்லை' என்ற பக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார் வ்யாஸர்—துக்ஷிணாய நாதி கரணத்தில். இவ்விடத்தில் ஸித்ததாந்தஸாரமிருக்கும் படி—ஒருவனிடத்தில் அஸாதாரணமாக உள்ளதொரு தர்மத் தைக்கொண்டு, எவ்விடத்திலும் அதனைக்கொள்ளப் பார்ப்பது அயுத்தம். பாண்டவர்கள் ஐவருக்கும் துரௌபதீ ஒருத்தியே தர்மபத்ரி என்ற ந்யாயத்தை நாம் எல்லாவிடத்திலும் கொள்ள இயலாது. கர்ணனும் வ்யாஸரும் கந்யகாஸுதர் என்ற ந்யாயத்தை ப்ரதிநியதமாகவே கொள்ள ப்ராப்தம். அவ்வோபாதி பீஷ்மருடைய சரித்ரத்தை எல்லா வித்வான்களுக்கும் அதி தேஹம் பண்ண இயலாது. அவர் உத்தராயண ப்ரதீக்ஷணம் செய்தது—உத்தராயண காலத்தின் மேன்மையை உலகுக்குக் காட்டுவதற்காகவும் ஆகலாம். வஸ்துதா, பீஷ்மர் ஸாக்ஷாந் ரக்தி பெறவும் இல்லை. ஆகையால் அவருடைய சரித்ரமே ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் அப்ரக்ருதமிறே. ஆகையால் நர பித்ரு

தி₃விஷத்₃ராத்ரியில் மரித்தவராயினும் வித்₃வான்கள் பர
ப்₃ரஹ்மப்ராப்தி உள்ளவரே என்றதாயிற்று. நரராத்ரி—இரவு.
பித்ருராத்ரி—க்ருஷ்ணபக்ஷம். தே₃வராத்ரி—த₃க்ஷிணயுநம்
என்றபடி. 'நைதே ஸ்ருதீ பார்த்த₂ ஜாந் யோகீ₃ முஹ்யதி
கர்ச்சந | தஸ்மாத் ஸர்வேஷு^௨ காலேஷு^௨ யோக₃யுக்தோ ப₄வார்
ஜு^௩ || (கீ₃தை 8-27) என்று மார்க்க₃சிந்தநம் கீ₃தம். வழி
திகைத்து அலமராமல் செல்ல, மார்க்க₃சிந்தநம் ஆவஸ்யக
மிதே. 'யோக₃யுக்த:' என்றவிடத்தில் 'யோக₃ம்' ப₄க்தியோக₃
மல்ல—மார்க்க₃சிந்தநமே என்பதனை 'தஸ்மாத் அஹரஹ:
அர்ச்சிராதி₃க₃திசிந்தநாக்₂ய யோக₃யுக்தோ ப₄வ' என்று கீ₃தா
ப₄ஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். நம்மாழ்வாரும்
'பின்னும் ஆக்கை விடும்பொழுது எண்ணே' என்றருளிச்
செய்தார்.

உத்க்ராந்திபாத₃ம் முற்றிற்று.

க₃ தி பாத₃ம்

கீழே முமுக்ஷு^௨வான வித்₃வானுக்கு ஸ்தூ₂லதே₃ஹம்
இருக்கும் காலத்தில் உண்டாகும் ப₂லத்தை, உத்தரபூர்வாக₄
ஆஸ்வேஷவிநாஸுமாகவும், எக்காலத்திலே மரணம் அடைந்
தாலும் ப்₃ரஹ்மவித்₃யர்நிஷ்ட₂னுக்கு ப்ராரப்₃த₄ கர்மம் முடியு
மானால், ஸு^௨ஷு^௨ம்நாநாடி வழியாக உத்க்ராந்தியாகவும் நிரூ
பித்தார். இப்படி ப₂லாத்₄யாயத்தில் ப்ராத₂மிக பாத₃த்₃வ
யார்த்த₂ம் உக்தம். இஃது ஒரு பேழை. மேலே இரண்டு
பாத₃ங்களால் தே₃ஹாத் உத்க்ராந்தனுக்கு ஏற்படும் ப₂லத்தை
அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தாலே ப்₃ரஹ்மலோக ப்ராப்தியாகவும்.
ப்நரர்வ்ருத்தி யின்றிக்கே பரிபூர்ணப்₃ரஹ்மாநுப₄வமாகவும்
நிரூபிக்கிறார் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். இது மற்றொரு பேழையாகும்.
ஸ்ரீபா—10

ப்ராப்தி பாதம்

இப்பாதத்திலே, அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தாலே திருநாட்டையடைந்தவனுடைய பரிபூர்ணப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தையும், திரும்பிவாராமையையும் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் நிரூபிக்கிறார்.

இந்த க₃தினிசேஷத்தாலே சென்றவனுடைய பரிபூர்ணப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் இருக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில்:—'அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும் விடாள்' இத்யாதி₃களிற்படியே ஸர்வதே₃ச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும், ஸர்வேச்வரனை அநந்தங்களான விக்₃ரஹகு₃ண விபூ₄திசேஷத்தங்களில் ஒன்றும் குறையாமே நிரதிசயபே₄க்யமாக விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கும்.

ப₄க₃வத் ஸ்வரூபம் பே₄க்யமாகப் ப்ராப்தம். மற்றுள்ளவை பே₄க்யமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்:—ராஜமஹிஷிக்கு ராஜா பே₄க்யனானால், அவனுக்கு அபி₄மதங்களாய், அவனுடைய பே₄க₃த்துக்குறுப்பான பே₄கே₃பகரண பே₄க₃ஸ்த₂ாநங்களும் இவளுக்கு அநுகூலமாமாப்போலே

இவற்றில், நிரதிசயானுகூல்யத்தாலே பரமப்ராப்யமாகையாலே ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்தைப் பரமபத₃ம் என்கிறது.

பரிபூர்ணப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் பே₄க்யதாமமாகப் பெறுவது ஒரு ஸர்வோத்தர ஸ்த₂ாநவிபே₃ஷத்திலே யாகையாலே, அந்த ஸர்வோத்தர ஸ்த₂ாநத்தைப் பரமபத₃ம் என்கிறது.

இவ்விநுப₄வத்துக்கார₃யமானாய்க்கொண்டு அநுப₄வ்யமாகையாலே ப₄க₃வத்திபூ₄தி ப₄தமாய், ஜ்ஞாநாநந்த₃லக்ஷணமாய்க்கொண்டு விளங்குகிற ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பரமபத₃ம் என்கிறது.

லீலாவிபூதியில் பதார்த்தங்கள் அநுபூவ்யங்களோ? என்னில்:—பித்தோபஹதனுக்கு ப்ரதிகூலமான பால் பித்தம் ஸமித்தால் அநுகூலமாமாப் போலேயும், ஸார்வ பெளமனான பிதாவினுடைய சிறைக்கூடம், சிறைகிடக்கிற ராஜகுமாரனுக்கு அப்போது ப்ரதிகூலமாய். ராஜா சிறைக்கூடத்தினின்றும் புறப் படவிட்டு, உகந்து துல்ய பேகனாக வைத்தவளவில், சிறைக்கூடம் கோப்புக் குலையா திருக்கச்செய்தே 'பிதாவின் விபூதி' என்று அநுகூலமாமாப்போலேயும் ஆம். ப₄க₃வத்ஸம்ஸலேஷ மின்றிக்கே தான் நின்றபோது, கர்மாநுகுணமாகத் தனக்கு ப்ரதிகூலமே அல்பாநுகூலமாகத் தோன்றி, முக்தனான காலத்திலே ப்ரதிஸயபே₄க்யமாகத்தோன்றும். ப₃ந்த₄காலத்தில் ப்ரதிகூலமாகவும், ப₃ந்த₄ நிவ்ருத்தி காலத்தில் அநுகூலமாகவும் இருக்கக்கடவதாயிறே ப₄க₃வத்ஸங்கல்பமுள்ளது. இப்படியாகையாலிறே ஒரே காலத்தில் ஒரே வஸ்து பி₄ந்நபி₄ந்நாதி₄காரிகளைப் பற்றி, அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் தோற்றுகிறது.

ஸர்வப்ரகாரவிபிஷ்டநாராயணன் ப்ராப்யன் என்னும்து மூலமந்தரத்திலும், த்₂வயோத்தர வாக்யத்திலும், சதுர்த்த₂யந்த பத்யங்களாலே உத்தம்.

மூலதனுக்கு ஜகத், வ்யாபாரம் இல்லையெயாகிலும், க்ருஷி பண்ணலின் பிதாவுடன, நிர்வ்யாபாரரான புத்ராதி₃களும் க்ருஷி பலத்தை புஜிசகுமாரபோலே ஜகத், வ்யாபாரத்தால் வரும் ரஸம், வ்யாபாரிக்கிற ஈரவஸ்த்துகளும், பார்த்தி₃ருக்கிற முக்தனுக்கும் துல்யம். 'ஜகத், வ்யாபாரவப்ஜம்' 'பே₄க₃மாத்தரணாய் லிங்க₃க்ச' என்றாறினே ஸரத்வகாரவான ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸி.

ஸப்₃த்யஸக்தியின்பிறிக்கேயிடுக்க, 'பே₄த₃ஸ்ருதி₃கரம் விரோதி₃க்க, ஸாயஜ்யஸப்₃த்யுக்கு ஜக்யம் பொருளாக நினைத்திருப்பார்க்கு 'முக்தன் பரமஸாம்யத்தைபாடையும்' என்

றும், 'தாத்₃ருகே₃வ' என்றும் சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளும்
 விரோதி₄க்கும். 'மமஸாத₄ர்ம்யமாக₃தா:' என்று கீ₃தாசார்யனும்
 அருளிச்செய்தான். இப்படி ஸாம்யம் கண்டே₂டாக்தமாகையால்,
 முக்தத₃சையில் ஐக்யம் தோற்றினவிடங்களெல்லாம், 'ராம
 ஸு₃கீ₃வயோரைக்யம்' இத்யாதி₃களிற்படியே, பே₄த₃ ச்ருத்ய
 விரோதே₄ந கண்டுக்கொள்வது. முக்தனை ஸ்வதந்த்ரன் என்கிறது
 கர்மவச்யனன்று என்றபடி. ஸ்ரீவேத₃ வ்யாஸரும் 'அத ஏவ ச
 அநந்யாதி₄பதி:' (4-4-9) என்றருளிச்செய்தாரிறே. இங்கே,
 'அத்ர அநதி₄பதி: இதி நோக்தம்: கிந்து அநந்யாதி₄பதிரிதி.
 அத்ராயம் அபி₄ப்ராய:, ஸ்வாப₄ாவிக சேஷிண: பரமபுருஷா
 த₃ந்யோ நாதி₄பதி: முக்தஸ்ய இதி' என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகா
 வாக்யம். ஈசுவரனுக்கு ச₂த்ரசாமராதி₃களைப்போலே லக்ஷண
 மாகச் சொன்ன ஐக₃த்காரணத்வ மோக்ஷப்ரத₃த்வ ஸர்வா
 த₄ரத்வ ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸர்வஸேஷித்வ ஸர்வசரீரித்வ ஸர்வ
 ஸப்₃த₃வாச்யத்வ ஸர்வவேத₃வேத₃யத்வ ஸர்வலோக ஸரண்
 யத்வ ஸர்வமுமுக்ஷிபாஸ்யத்வ ஸர்வப₂லப்ரத₃த்வ லக்ஷ்மீ
 ஸஹாயத்வாதி₃கள் ப்ரதிநியதங்கள். முக்தனுக்கும் ஆதே₄
 யத்வ விதே₄யத்வ ஸேஷத்வ அணுத்வங்கள் வ்யவஸ்தி₂தங்கள்.
 ஆக பே₄ாக₃ஸாம்யமே ஐக்யம் என்று கண்டுகொள்வது.

ப்ராப்தி பாத₃மான இப்பாத₃த்தில், முக்தனுக்கு ஸ்வஸ்வ
 ரூபாவிர்ப₄ாவத்தைப் ப₂லமாக முதலதி₄கரணத்திலும், பரமாத்
 மாவோடு ஆநந்த₃த்தில் பரம ஸாம்யாபத்தியை அந்நிமாதி₄கர
 ணத்திலும் நிரூபித்தார் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். முக்தனுக்கு அபுநரா
 வ்ருத்தியை அந்நிமஸூத்ரத்தாலே நிரூபிக்கிறார். 'மீட்சியின்றி
 வைகுந்தமாநகர்' என்றும் "நாரணன் திண்கழல்" என்று
 மிறே ஆழ்வாரர் அருளிச்செய்தார். "அநாவ்ருத்தி: ஸப்₃த₃த"
 என்பது அந்நிமஸூத்ரம். முக்தனுடைய அபுநராவ்ருத்தியைத்
 தெரிவிக்கும் ப்ரமாணங்கள் மூன்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரராலே உத₃

ஹரிக்கப்பட்டன. ப்ரமாணமானஸப்₃த₃ம்—ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி என்று இருவகைப்படும். மேலும் ஸாக்ஷாத்தாக அநாவ்ருத்தியைத் தெரிவிக்குமது என்றும், அநாவ்ருத்திக்கு ஆக்ஷேபகமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்குமது என்றும் இருவகைப்படும். “ஸக₂லு” என்ற ஸ்ருதியும், “மாமுபேத்ய” என்ற ஸ்ம்ருதியும் அநாவ்ருத்தியை ஸாக்ஷாத்தாகத் தெரிவிக்கும் ப்ரமாணங்கள். ‘ப்ரியோ ஹி’ என்ற ஸ்ம்ருதி அநாவ்ருத்திக்கு ஆக்ஷேபகமான ப₄க்தனுடைய ப₄க₃வத் ப்ரியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும் ப்ரமாணம். ‘அத்யர்த்த₂ ப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்₃த₄வா’ என்று ஸ்ரீபாஷ்ய காரர், ‘சேதநலாப₄ம் ஈஸ்வரனுக்கு’ என்ற ஸத்ஸம்ப்ரத₃ாய தாத்பர்யார்த்த₂த்தை வெளியிட்டருளினாரிறே. ‘கு₃ஹேந ஸஹிதோ ராம:’ ‘கு₃ஹமாஸாத்₃ய த₄ர்மாத்மா’ ‘ஹநுமதா ஸங்க₃த:’ ‘ஸ₃க்₃ரீவேனாபி ஸங்க₃த:’ ‘விபீ₄ஷ்ணேந ஆ₃ஸ₃ ஜக₃ாம ஸங்க₃மம்’ ‘அங்கே ப₄ரதம் ஆரோப்ய முதி₃த:’ என்றிறே ஸ்ரீராமாயண நிஷ்கர்ஷமிருக்கும்படி.

அத்யாயந்தோறும் ஸுத்ரக₂ண்ட₃ாப்யாஸம் அத்யாய ஸமாப்தியைக் காட்டும். இங்கே ஸுத்ராப்யாஸம் ஸாஸ்த்ர ஸமாப்தியைக் காட்டும் என்பது ஸ்ரீபாஷ்யஸாரம்.

ஆக மூலமந்தர த்ருதீயபத₃ார்த்த₂மான ப₂லம் நிருபிதம்.

ஆக முதலிரண்டு அத்யாயங்களாலே ப்ரணவார்த்த₂த்தையும், மூன்றாமத்யாயத்தாலே ‘நமஸ₃’ ஸாப்த₃ார்த்தத்தையும் நான்காமத்யாயத்தாலே ‘நாராயணாய’ ஸாப்த₃ார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

ஸ்ரீ வேத₃வ்யாஸர் ஸாரீரகமீமாம்ஸாஸ்த்ரத்தில் விசிஷ்டாத்₃வைத ஸித்₃த₄ாந்தத்தையே ஸ்வஸித்₃த₄ாந்தமாக அறிவிப்பிட்டுள்ளார்.

ஸஞ்ஜமசேதநாசேதநவிசிஷ்டப்ரஹ்மம் காரணமாய், ஸ்தூ₂ல சேதநாசேதந விசிஷ்டப்ரஹ்மம் கார்யமாய், காரண கார்யங்களான விசிஷ்டப்ரஹ்மங்களுக்கு ஐக்யம் சொல்லுமது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்த₃த₄ாந்தமாகும். காரண கார்யங்களுக்கு நாமபே₄த₃ம், ஆகாரபே₄த₃ம், வ்யாபாரபே₄த₃ம் உள்ளதாயினும், வஸ்துபே₄த₃ம் இல்லை. கார்யகாரணங்களுக்கு அநந்யத்வமே என்ற ஸத்கார்யவாத₃த்தை ஸ்தூ₂பித்து, அஸத் கார்யவாத₃மான வைபே₀ஷிக மதத்தைக் கூண்டித்தார்—‘தத₃நந்யத்வம்’ என்று ஆரம்ப₄னாதி₄கரணத்திலே ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். பரமாத்மா தான் நிர்விகாரனாய், தன் சரீரபூ₄தமான சேதநாசேதநமாத்ரத்திலே ஸங்கோசவிகாஸமான விகாரங்களை ஜபிப்பிக்கிறான் என்பதற்கு உபபிஷத்து ‘யதே₂ர்ணநாபி₄: ஸ்ருஜதே’ என்று விலந்தியை த்₃ருஷ்டாந்தமாகக் கூறியது. தத்வாத்ரயத்தில் பிள்ளை உலகாரியனும் ‘இவன் தானே ஐக₃த் தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே உபாத்நமுமாயிருக்கும். ஆனால் நிர்விகாரன் என்றும்படி யென்னென்னில்:—ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே, ஆனால் பரிணாமம் உண்டாகும்படி என்? என்னில்:—விசிஷ்டவிசேஷண ஸத்-வாரகமாக, ஒரு விலந்திக்குள்ளான ஸ்வபாவம் ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாதொழியாதிதே’ என்றருளிச்செய்துள்ளார். திருமழிசைப்பிரான் ‘கடல் தன்னுள்ளே திரைத்தெழுந்து அடங்குகின்ற’ என்று கடலை த்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீ பராஹ்மபட்டர் ‘அறுபிகி₄ரி சிக்₂வ’ என்று ஆண்மயிலை த்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்தார். முதலத₄யாயத்தில் ப்ரக்ருத்யதி₄கரணத்தில் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் ப்ரஹ்மத்தினுடைய அபி₄நந நிமித்தோபாத்நத்வத்தை ஸித்த₃த₄ாந்தீகரித்தாரிதே. மேலும் ஜீவவாசி ஸப்₃த₃த்துக்கு பரமாத்ம பரத்வத்தை நிரூபிக்கும் இடத்தில். ஆஸ்மரத்₂யமதத்தையும். ஒளடு₃லோமிமதத்தையும் பூர்வபக்ஷமாகக் காட்டி. காஹக்ருத்ஸந மதத்தையேயிதே ஸ்வஸித்₃

த₄ாந்தமாகக் காட்டியருளிஞர்—வாக்யாந்வயாதி₄கரணத்தில் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர். காசக்ருத்ஸ்நமதத்தை ஆஸ்மரத்₂ய ஓளடுலோமி மதங்களுக்கு முன்னமே கூருமையாலும், காசக்ருத்ஸ்நமதத்துக்கு மேற்பட ஒரு மதத்தைக் கூருமையாலும் காசக்ருத்ஸ்ந மதமே ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸ ஸம்மதமாகும் என்றிறே ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ருதப்ரகாஸகைகளிலே உக்தம். ஸாரீராத்மபாவத்தாலே ஜீவவாசி ஸப்₃த₃ம் பரமாத்மபரம் என்றிறே காசக்ருக்ஸ்ந மதம். இதிறே விசிஷ்டாத்₃வைதமதம். இதுவேயிறே ஸ்ரீவ்யாஸ ஸம்மதமாகிறது. மற்றையோர் மதத்தைக்காட்டிலும் ஸ்வமதம் விலக்ஷணமாயிருக்குமானால், ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் அவ்வவ்விடங்களில் 'ப₃ாத₃ராயண' என்று ஸ்வநாமத்தை நியமேந நிர்தே₃சிப்பர். ரிஷ்யந்தரமதம் ஸ்வஸம்மதமானால், அங்கு ஸ்வநாமநிர்தே₃ஸம் செய்யார் வ்யாஸர். மேலும் எது ஸித்₃ த₄ாந்தமோ அதனைச் சரமமாகக் காட்டியருளுவார் என்பதும் ஸாரீரகமீமாம்ஸா ப்ரஸித்₃த₄ம். ஆகையால் காசக்ருத்ஸ்ந மதமே வ்யாஸஸம்மத மென்றதாயிற்று.

மேலும் விசிஷ்டாத்₃வைத ஸித்₃த₄ாந்த ப்ரத₄ாந ப்ரமேயமான ப்ரஹ்மஸகூ₃ணத்வத்தையும், ஜீவபர பாரமார் த்தி₂கபே₄தத்தையும், த₄ர்மத₄ர்மிபே₄த₃த்தையும், ஜீவாத்மாவுக்கே அஜ்ஞாநஸம்ப₃ந்த₄ம் என்பதனையும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸங்களே ஸம்ஸார மோக்ஷங்கள் என்பதனையும், ஜீவகர்த்ருக பரமாத்மோபாஸநமே மோக்ஷஸாத₄நம் என்பதனையும், பரமாத்மாநுக₃ரஹத்தாலே ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் என்பதனையும், அதுவும் அர்ச்சிராதிமார்க₃த்தாலே தே₃ஸ விஸேஷப்ராப்தி பூர்வக ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப₄ாவபூர்வக பரிபூர்ண ப்ரஹ்மரூப₄வம் என்பதனையும், பரஞாடு ஆநந்த₃ஸாம்யமே ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் என்பதனையும், அங்கு நின்றும் மீட்சியில்லை என்பதனையும் ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸர் ஸாரீரக மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தில் பலவிடங்களில் நிரூபித்திருக்கிறபடியால், ஸ்ரீவ்யாஸ ஸம்மதம், விசிஷ்டாத்₃வைதமதமே என்பது தெளிவு.

‘ப்ரஹ்மம் நிரூபணம். அஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம். ஸம்ஸார மோக்ஷங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு, ஐக்யஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஹேது. இங்கேயே முக்தியாகும். ஐக்யாபக்தி மோக்ஷம்’ என்றிறே ம்ருஷாவாதிமதம். இது ஸ்ரீவேதவ்யாஸஸம்மதமன்று. ஆக, இது ஸாரீரகமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரமான ப்ரஹ்மஸுதித்ராத்தயாய சதுஷ்டயத்தில் அந்தர்கத மன்று, உத்ஸுதித்ரம் என்றதாயிற்று.

ஐக்யக்காரணமான பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தவன். பக்யவதநுக்ரஹத்தாலே அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷம் பெற்று, பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவம்செய்து, ஆநந்தமயனோடு பேக்யமாத்திரத்திலே பரமஸாம்யம் பெறுகிறான் என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்ட ஸாரீரகமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தில் அறுதியிட்டாராகையால், பரனோடு ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபக்யாபத்தியே மோக்ஷம் என்னுமவர்களுடைய வாதும் ப்ரஹ்ம ஸுதித்ரத்திற்குப் புறம்பானது என்றபடி.

‘இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்’ என்று ஸ்ரீபாஷ்யந்திம வாக்கியம். பேதஸ்ருதி அபேதஸ்ருதி கடகஸ்ருதி ஸகூணஸ்ருதி நிரூபணஸ்ருதி என்ற ஸர்வஸ்ருதிகளும் அவிருத்ததார்த்தப்ரதிபாதகங்கள், முக்யார்த்த யுக்தங்கள் என்று நிரூபிக்கப்பட்டபடியால், ஸர்வஸ்ருதிஸாமஞ்ஜஸ்யம் என்றபடி. ‘இதி’ என்று, ‘அகிலபுவநஜந்ம’ என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வத்தையும் பராமர்சிக்கிறது. ‘ஸர்வம்’ என்று, உதாஹரிக்கப்படாத ச்ருதிஸ்ம்ருத்திஹாஸபுராண வாக்கியங்களைப் பராமர்சிக்கிறது. இயற்றையும் கீழ்க்காட்டிய வழியாலே பொருந்தவிடவேண்டும் என்று திருவுள்ளம்.

‘தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே।

ய: ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸுத்ராணாமந்தர்ஜ்வரமஸீஸமத் ||

ஜயதி யதிராஜவாணீ ப்ரதிபுடஸித்₃த₄ாந்த க்ருந்தந க்ருபாணீ।
ஸ்ருதியுவதீநாம் வேணீ தி₃வ்யபத₃ாப் பே₄ருஹப₄வ்ய நிஸ்ரேணீ।’

‘சண்ட₃மாரு வேத₃ாந்த விஜயாதி₃ஸ்வஸுக்திபி₄:।

வேத₃ாந்த ரக்ஷகாயாஸ்து மஹாசார்யாய மங்களம்||

ஸ்ரீவேங்கடார்ய ஸிஷ்யேண வரத₃ார்யேண தீ₄மதா।

ஸ்ரீபூஷ்யஸாரோ லிகி₂த: ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாம் முதே₃||

ஸ்ரீ பூஷ்யஸாரம் கிதைவு பெற்றது.



ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பாரீரகத்தில் பேழ்காவிபாகம்

ஸ்ரீ பாஷ்யஸாரம்

ஸ்ரீ உ. வே. வேளாங்குடி K வரதாசாப்ய எஸ்ஸாமி

ஸ்ரீ வேதவ்யாஸர் அருளிச்செய்த ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸா
ஸாஸ்த்ரம் பாரீரகம் எனப்படும். இதில் அதிகரணங்கள்
156 ஆகும். அவற்றில் பேழ்காவிபாகம் பெரியோர்களால்
காட்டப்பட்டுள்ளது. அதனை நண்டு அநுபவிப்போம்.

பாரீரகம்

பாரீரகம் நான்ரு அத்யாயங்கள் கொண்டது. இவை
நான்கும் பூர்வத்விகம் உத்தரத்விகம் என்று இரண்டு பேழ்கை
களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பூர்வத்விகம் (முன் இரண்டு அத்யாயங்கள்) விஷயத்விகம்
என்றும் ஸித்தத்விகம் என்றும் கூறப்படுகிறது. ப்ரஹ்மமாகிற
பகவத் விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறுகிறபடியாலும் ப்ரஹ்மமாகிற
ஸித்தவஸ்துவைக் கூறுகிறபடியாலும் அப்படி வழங்கப்பெறு
கிறது.

உத்தரத்விகம் (பின் இரண்டு அத்யாயங்கள்) விஷயி
த்விகம் ஸாத்யத்விகம் என்றும் கூறப்படுகிறது. முன்னுவது
அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்ம வித்யை (உபாஸநம்) விசாரிக்கப்படுகிற
படியாலும் நான்காவது அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மாநுபவம் கூறப்
படுகிறபடியாலும் அவ்வாறு வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம
மாகிற பகவத் விஷயத்தைப்பற்றிய உபாஸநம் விஷயியாகும்.
அது ப்ரயத்நஸாத்யமேயன்றி ஸித்தமன்று. அவ்வோபாதி

ப்ரஹ்மாநுபவமும் பகவத் விஷயத்தைப் பற்றியதாகையால் விஷயியேயாகும். விஷயத்தைப்பற்றியது விஷயி ஜ்ஞானம் என்றபடி. ப்ரஹ்ம வித்யையும், ப்ரஹ்மாநுபவமும் ஜ்ஞானரூபமே யன்றோ. தேஸாவிசேஷமான தெளிவிசுப்பு திருநாட்டிலே அப்ரா கருத விக்ரஹம் பெற்று பரிபூர்ணமாக ப்ரஹ்மத்தை யநுபவிப் பது இனி ஸாத்யமேயன்றி ஸித்தமன்று. ஆகையால் உத்தர த்னிகம் விஷயித்னிகம் என்றும் ஸாத்ய த்னிகம் என்றும் கூறப் படுகிறது. இவ்வாறு நான்கு அத்யாயங்களில் பேடிகாவிபாகம்.

முதலத்யாயம் ஸமந்வயாத்யாயம் என்றும், இரண்டாமத் த்யாயம் அவிரோதாத்யாயமென்றும் மூன்றாமத்யாயம் ஸாதனாத்யாயமென்றும் நான்காமத்யாயம் பலாத்யாயம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

பூர்வத்னிகம்

ப்ரமேயத்வ வ்யாபக கார்யதா நிருபிதகாரணத்வம் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் என்ற அர்த்தமே பூர்வத்னிக ப்ரதிபாத்யமாகும் காரணத்வம் லக்ஷணமாகும்போது அது அஸம்பவ அதிவ்யாப்தி ரூப தோஷரஹிதமாய் ஸல்லக்ஷணமாய் அமையவேண்டும். ச்ருதி விப்ரதிபத்தி ப்ரயுக்த அஸம்பவ சங்கை ஏற்படும். (சித்சித் விலக்ஷண ப்ரஹ்மவஸ்துவே இல்லை—என்ற சங்கை) (லக்ஷ்யா ஸம்பவ ப்ரயுக்த லக்ஷணாஸம்பவ சங்கை என்றபடி) அதற்குப் பரி ஹாரம் முதற்பாதத்தால் செய்கிறார் வ்யாஸர். ச்ருதி விப்ரதி பத்தி ப்ரயுக்த அதிவ்யாப்தி சங்கை ஏற்படும். (ப்ரஹ்மமும் ஜகத் காரணமாயிருக்கட்டும். சேதநாசேதநங்களும் அங்ஙனமாயிடுக என்ற சங்கை) அதனைப் பரிஹரிக்கிறார் வ்யாஸர் த்ரிபாதி (மேல் மூன்று பாதங்கள்)பால் என்று பேடிகா விபாகம்.

வாதி விபாதிபத்தி ப்ரயுக்த அஸம்பவ அதிவ்யாப்தி ஸங்கை யேற்பட அதனை நிரஸிக்கிறார் வ்யாஸர் இரண்டாமத் த்யாயம் பூர்வ பாதத்வயத்தால் —

கார்யத்வம் ப்ரமேயத்வ வ்யாபகம். அதாவது எந்த ப்ரமேயமும் ப்ரஹ்ம கார்யமே என்று ஸ்தாபிக்கிறார் இரண்டாமத்யாயம் உத்தர பாதத்வயத்தால் என்றபடி.

இப்படி முதலிரண்டு அத்யாயங்களால் (பூர்வத்விகம்) சித்சித் விலக்ஷணப்ரஹ்மம் ஜகதேககாரணம் என்று அறுதியிட்டாராயிற்று.

முதலத்யாயம்

இது ஸமந்வயாத்யாயம் எனக் கூறப்படுகிறது. வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரண வஸ்துவைக் குறிக்கும் வாக்யங்கள் மாரணவாக்யங்களாகும். அவற்றுக்கு சித்சித் விலக்ஷணப்ரஹ்மத்திலே ஸமீகீநாவ்யத்தைக் கூறும் அத்யாயம் ஆகையால் முதலத்யாயம் ஸமந்வயாத்யாயம் என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது காரணவாக்ய விசாரம் செய்து இவ்வாக்யங்கள் சித்சித்விலக்ஷணப்ரஹ்மத்தையே ஜகத்காரணமாகக் கூறும், சேதந வஸ்துவையோ அசேதநவஸ்துவையோ ஜகத்காரணமாக இவ்வாக்யங்கள் கூறு என்று வ்யாஸர் அறுதியிடுகிறார் என்றபடி.

முதலத்யாயம் முதற்பாதம் அயோக வ்யவச்சேதபரம். மேல் முன்று பாதங்கள் (த்ரிபாதீ) அந்ய யோக வ்யவச்சேதபரங்கள் என்று பேடிகாவிபாகம்.

யோகமாவது ஸம்பந்தம் — காரணத்வ ஸம்பந்தம். அயோகம் காரணத்வாஸம்பந்தம். அதனை வ்யவச்சேதம் செய்கிறது முதற்பாதம். அதாவது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்காரணத்வம் இல்லை என்பதில்லை என்றபடி. ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமே என்று முதற் பாதத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது என்றபடி.

ஐகத்காரணமாக ப்ரஹ்மம் என்றொரு வஸ்து உண்டு என்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது என்றவாறு.

ப்ரஹ்ம பிந்நத்துக்குக் காரணத்வமில்லை என்ற அர்த்தம் த்ரிபாதீ ஸாரமாகும். அந்யத்ர யோகத்வத வ்யவச்சேதம் செய்கிறது த்ரிபாதீ என்றபடி. ப்ரஹ்மமே ஐகத்காரணம் என்றபடி. இதனால் ஐகத்காரணத்வரூப ப்ரஹ்ம லக்ஷணத் துக்கு அதிவ்யாப்தி ரூபதோஷமின்மை கூறப்படுகிறது.

சிதசித் விலக்ஷண ப்ரஹ்ம தத்வமே இல்லை என்று ப்ரதமபாதத்தில் பூர்வபக்ஷம். ஆகையால் நிகிலவேதாந்த வாക്யாக்ஷேபம் முதற்பாதத்தில் செய்யப்படுகிறது. இதுவே அஸம்பவ சங்கா. லக்ஷ்யாஸம்பவ ப்ரயுக்த லக்ஷணாஸம்பவ சங்கா என்பர் பெரியோர். இதனை நிரஸிக்கிறார் வ்யாஸர் முதற்பாதத்தில். சித்சிதவிலக்ஷண ப்ரஹ்மமாகிற ஐகத் காரண வஸ்து உண்டு என்று ஸ்தாபிக்கிறார் முதற்கண். ஆகையால் ப்ரதமபாதம் அஸம்பவ சங்கா பரிஹாரபரம். மேலே த்ரிபாதீ அதிவ்யாப்தி சங்கா பரிஹாரம் செய்கிறது. அதாவது அந்ய யோக வ்யவச்சேதம் செய்யப்படுகிறது த்ரிபாதியில் என்றபடி. ப்ரஹ்மம் வேதாந்த வேத்யமாகப்படும். ஆயினும் இந்த வேதாந்த வாಕ್ய விசேஷம் ப்ரஹ்ம பிந்நத்தையும் ஐகத் காரணமாகக் கூறுகிறதே என்று வாക്ய விசேஷத்தைக்கொண்டு ஆக்ஷேபம் விநியாய, அதனைப் பரிஹரிக்கிறார் த்ரிபாதியில். அந்த வாക്ய விசேஷங்களும் சிதசித் விலக்ஷண ப்ரஹ்மபரங்களே என்று த்ரிபாதியில் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்றபடி. த்ரிபாதி யில் (முதலத்யாயம் நான்காவது பாதம் முதலதிகரணத்தில்) "ஆநுமானிகாவதி" என்று அபி ஸந்தப்ரயோகம் செய்கிற வ்யாஸ ஹ்மநுத்யம் இதுதான் என்று தெரிகிறது ஆநுமானிகமும் (ப்ரகருதி) ஐகத்காரணமாக ஆகட்டும் என்று ஆக்ஷேபம் விநியாய அதனை நிரஸிக்கிறார் என்றபடி. இப்படி ப்ரதம பாதத்திரிபாதீ விபாகம். இது ப்ராபிகம்.

ஜீவாதி லிங்கங்கள் அஸ்பஷ்டதரங்களாக உள்ள காரண வாக்யங்களை முதலத்யாயம் முதற்பாதத்தில் விசாரித்து, அவை அஸ்பஷ்டங்களாக உள்ள காரண வாக்யங்களை முதலத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்தில் விசாரித்து, அவை ஸ்பஷ்டங்களாக உள்ள காரண வாக்யங்களை முதலத்யாயம் மூன்றாம் பாதத்தில் விசாரித்து, அவை ஸ்பஷ்டதரங்களாகவுள்ள காரண வாக்யங்களை முதலத்யாயம் நான்காம் பாதத்தில் விசாரித்து, அவை சித்சித் பரங்களல்ல—அவை சித்சித்விலக்ஷண ப்ரஹ்ம பரங்களே யென்று ஸித்தாந்தீகரிக்கிறார் வ்யாஸர் என்றும் கூறலாம். ஆக முதலத்யாயம் 35 அதிகரணங்களில் முதற்கண் 4 அதிகரணங்கள் உபோத்காதம் என்றும், மேல் 31 அதிகரணங்களில் சித்சித்விலக்ஷண ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்றும் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்று பேடிகாவிபாகம்.

முதலத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்தில் ஜகத்து ப்ரஹ்மத்துக்குச் சரீரம் என்று கூறும் வாக்யங்களைப்போடும்,

முதலத்யாயம் மூன்றாம் பாதத்தில் ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் ஆத்மா என்று கூறும் வாக்யங்களைப்போடும்,

முதலத்யாயம் நான்காம் பாதத்தில் ஸாங்க்யாதி பக்ஷ ப்ராந்தி ஜகத்காரணங்களைப்போடும் விசாரித்து ப்ரஹ்மபரத்வ ஸ்த்தாபனம் செய்கிறார் என்றும் கூறலாம்.

முதலத்யாயம் முதற்பாதத்தில் சித்சித்விலக்ஷண பரம காரணபூத ப்ரமபுருஷ நிர்ணயம். இரண்டாம் பாதத்தில் ஜகச்சரீரகத்வமாம். மூன்றாம் பாதத்தில் ஜகதாத்மத்வமும் கூறப்பட்டன. நான்காம் பாதத்தில் அதற்கார்யமாய் அதச்சரீரமாய் அததாத்மரூபாய் ஒரு வஸ்துவும் இல்லை என்று கூறுகிறார். ப்ரஹ்மைக காரணத்வ ஸ்த்திரீ கரணம் நான்காம் பாதத்தில் செய்யப்படுகிறது என்றிங்ஙனே கூறுவதும் ஸாம்ப்ரதாயிகமேயாம்.

முதல்த்யாயம் முதற்பாதம்

இப்பாதம் 11 அதிகரணங்கள் கொண்டது. $4+7=11$ என்றும் $4+3+4=11$ என்றும் கணக்கிடும்படி அமைந்து உள்ளது இப்பாதம்.

முதற்கண் நான்கு அதிகரணங்கள் (ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ஜந்மாத்யதிகரண ஸாஸ்த்ர யோநித்வாதிகரண ஸமந்வயாதி கரணங்கள்) உபோத்காதம்.

மேல் 7 அதிகரணங்களில் சித்சித்விலக்ஷண ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்காரணமாக ஸ்தாபிக்கிறார் என்று பேழ்காவிபாகம்.

முதல் நான்கு அதிகரணங்கள் அமைந்த உபோத்காத ப்ரகரணத்தை இரண்டு பேழ்கைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

$2+2=4$ என்று கணக்கு.

வேதாந்தங்கள் ப்ரஹ்ம விஷயகப்ரதீதியைப் பிறப்பியாது என்ற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறது முன் அதிகரணத்வயம்.

வேதாந்தத்தால் ப்ரஹ்மப்ரதீதி ஏற்பட்டாலும் வேதாந்தங் களுக்கு ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் தாத்பர்யமில்லை என்ற சங்கை யைப் பரிஹரிக்கிறது மேல் அதிகரணத்வயம் என்று பேழ்கா விபாகம்.

முதலதிகரணத்தில் லக்ஷ்யவிசார ப்ரதிஜ்ஞைஞ செய்கிறார். இரண்டாமதிகரணத்தில் லக்ஷ்யத்துக்கு லக்ஷணத்தை விசாரிக் கிறார். மூன்றாமதிகரணத்தில் லக்ஷண விஷயகசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார். நான்காமதிகரணத்தில் லக்ஷ்யவிஷயக சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் என்று சதுஸ்ஸுதிரீ ப்ரகரணம் உபோத்காதம். இப்படி லக்ஷ்ய விசாரப்ரதிஜ்ஞைஞ செய்த வ்யாஸர் மேலே லக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தை விசாரிக்கிறார்.

மேல் 7 அதிகரணங்களையும் $2+5=7$ என்றும் $3+4=7$ என்றும் இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம்.

(A) முதல் இரண்டு அதிகரணங்களில், (ஈக்ஷத்யதிகரண ஆநந்தமயாதிகரணங்கள்) ஸாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரண ஸமந்வயாதிகரண ஸித்தமான அநுமானாத்யகம்ய துஃகாஸம் ஸ்பருஷ்ட ப்ரஹ்மம், ப்ரக்ருதி புருஷவிலக்ஷணம் என்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. அநுமானகம்ய துஃகஸம்ஸ்ப்ருஷ்டர்களன்றோ ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள். மேல் 5 அதிகரணங்களால் ப்ரக்ருதி புருஷ விஸேஷ வைலக்ஷண்யம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது என்று ஓர் பேடி காவியாகம்.

(B) அதவா:—முதற்கண் மூன்று அதிகரணங்களால் (ஈக்ஷத்யதிகரண ஆநந்தமயாதிகரண அந்தரதிகரணங்கள்) ஸதாதி ஸாமாந்ய ஸப்த கடிதங்களான காரணவாக்யங்கள் ப்ரக்ருதி புருஷ விலக்ஷண காரண ப்ரஹ்ம பரங்களாக அறுதி யிடப்படுகின்றன.

மேலே ஆகாசாதிகரணம் தொடங்கி 4 அதிகரணங்களில் ஆகாச ப்ராணாதி விசேஷ சப்த கடித வாக்யங்கள் சித்சித் விலக்ஷண ப்ரஹ்மபரங்களாக ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன.

அதவா:—முதல் மூன்று அதிகரணங்களில் காரண வாக்யங்களால் ஏற்படும் ஸந்தேஹம் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அதாவது ஸம்ஸ்ய ஜகதவாக்யங்களுக்கு அர்த்த நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. என்றபடி. மேலே நான்கு அதிகரணங்களில் காரணவாக்யங்களால் ஏற்படும் விப்ரீதஜ்ஞாநம் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அதாவது விபர்யஜநந வாக்யங்களுக்கு ஸதார்த்த ஸ்தாபனம் செய்யப்படுகிறது என்றபடி.

ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் அசித்விலக்ஷண ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்றும், ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் சித்விலக்ஷண ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்றும் அந்தரதிகரணத்தில் திவ்யமங்கள விக்ரஹவிசிஷ்டம் ப்ரஹ்மம் என்றும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் முதல் ஸுத்ரத்தால் ப்ரஹ்மம் ஜீவஸாமான்ய விலக்ஷணமென்றும், ஐந்தாவது ஸுத்ரத்தால் ப்ரஹ்மம் முக்தஜீவ விலக்ஷணமென்றும் கூறுகிறார். ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தை 'தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்' என்று மோக்ஷோபாயமாகவும், ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் முக்தப்ராப்யம் பரமானந்தமயமென்றும் ஸ்தாபிக்கிறார் வ்யாஸர். ஈக்ஷத்யதிகரண பூர்வபக்ஷியைச் சேர்ந்தவர்களை காரணத்வாதிகரண (1—4—4)த்திலும், ஆநந்தமயாதிகரண பூர்வபக்ஷியைச் சேர்ந்தவர்களை ஜகத்வாசித்வாதிகரண (1—4—5)த்திலும் நிரஸிக்கிறார் வ்யாஸர்.

ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் ஸர்வஜ்ஞமென்றும் ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் ப்ரகராந்த விசிஷ்டமென்றும் அந்தரதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மம் அமலம் என்றும் ஸ்த்தாபித்த ஸ்ரீ வேதவ்யாஸர் ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கவிசிஷ்டம் என்று ஸ்த்தாபித்தருளிஞராயிற்று. பரமாத்மாஸாதாரணம் உபயலிங்கம்—அகிலஹையப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்கள். இவை ப்ரஹ்மத்துக்கஸாதாரணங்கள். சேதநாசேதநங்களுக்கு அஸம்பாவிதங்கள். ஆகையிறே ப்ரஹ்மம் நிகிலசேதநாசேதந விலக்ஷணம் என்னப்படுகிறது.

மேல் நான்கு அதிகரணங்களை (ஆகாசாதிகரணாதி சதுஷ்டயம்) இரண்டு பேடிகைகளாகப் பிரிக்கலாம். $2+2=4$ என்று கொள்ள. ஆகாசப்ராணாதிகரணங்களிரண்டிலும் ஆகாசப்ராண சப்தங்களுக்கு ரூப்யர்த்தத்தை விட்டு யௌகிகார்த்தத்தைக்கொண்டு தத்தச் சப்தங்கள் விலக்ஷணப்ரஹ்ம பரங்களாக நிர்ணயிதங்கள். ஜ்யோதிரதிகரண இந்திரப்ராணாதிகரணங்களிரண்டிலும் தத்தச்சப்தங்களுக்கு ரூபபங்கமில்லாமலே தத்தத்ருடார்த்த விசிஷ்ட ப்ரஹ்மபரங்களாக அர்த்தநிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது.

அதவா:—ஆகாச ப்ராண திகரணங்களிரண்டிலும் காரண வாக்யகத ஆகாச ப்ராண சப்தங்களுக்கு விலக்ஷண ப்ரஹ்ம பரத்வம் ஸ்த்தாபிதம்.

ஜ்யோதிரதிகரண இந்த்ரப்ராணதிகரணங்களில் அப்படியன்று. ஸாக்ஷாத்காரண வாக்யங்கள் அங்கு விசாரிக்கப்படவில்லை. காரணதவ வ்யாப்தலிங்கங்கள் நிரதிசய தீப்திமத்வம் முமுக்ஷுபாஸ்யத்வம். இவையுள்ள விடத்தேயே காரணத்வம் உள்ளது என்றபடி. தாத்ருபாலிங்க ப்ரதிபாதக வாக்யங்களில் உள்ள ஜ்யோதிரதிர இந்த்ர சப்தங்கள் விலக்ஷண ப்ரஹ்மபரங்களாக ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. இங்கே இந்த்ர ஸப்தம் என்றது இந்த்ரன் தன்னைச் சொன்ன 'மாம்' என்ற ஸப்தம் என்றபடி.

அதவா:—A. ஆகாசாதிகரணத்தில் வஸ்த்வந்தர ப்ரஸித்தமான ஆகாச சப்தத்தானாக கொண்டு (ஸப்தவிசேஷத்தைக் கொண்டு என்றபடி) அசேதநமே ஜகத்காரணமென்று ஆசேஷம் வினாய, அபர்த விரோதத்தைக்காட்டி ஆகாச ஸப்தம் அலித விலக்ஷண ப்ரஹ்மபரம் என்கிறார்.

B. ப்ராணதிகரணத்தில் அபர்தவிரோதாரின் மையக் காட்டி அசேதநமே ஜகத்காரணம் என்கிறார்கள் பூர்வாசுதிகள். அதனையும் அபர்தவிரோத வாதவாதத்தைக்காட்டிப் பரிஹரித்தார் வ்யாஸர்.

C. ஜ்யோதிகரணத்தில் விரோதிலிங்காரின்மைய, அஸ்பாறு கூலலிங்க ஸதாமபம் இவையுள்ள கொண்டு ஆசேஷம் வினேந்தது. அதனை 'ஸவஸாக்ஷிபத்தில் விரோதமில்லா விடினும் உபக்ரம ஸாக்ஷிபத்தில் விரோதம் உள்ளது' என்று கூறிப் பரிஹரித்தார்.

D. இந்த்ரப்ராணதிகரணத்தில் உபக்ரமத்திலேயே விரோதமில்லாமையாகக் கூறி பூர்வாசுதி ஆசேஷிகக, அதனை அபர்த விரோதத்தைக்கூறிப் பரிஹரிக்கிறார் வ்யாஸர்.

இப்படி சித்சித்விலக்ஷண ஸத்பாவத்தை ஸ்த்தாபித்து, வ்யாஸர், முதற்பாதத்தில் லக்ஷ்யாஸம்பவ ப்ரயுக்த லக்ஷண ஸம்பவ சங்கையைப் பரிஹரித்தார் என்றதாயிற்று.

முதலத்யாயம் இரண்டாம்பாதம்

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 6. இவற்றை $3+3=6$ என்று கொள்க.

முதல் மூன்று அதிகரணங்களில் உபாஸக ஹ்ருதய ரூப பரிமித தேஹ பரிச்சிந்த பரமாத்மவிசாரமும், மேல் மூன்று அதிகரணங்களில் விபுலதேசஸ்த்தித பரமாத்ம விசாரமும்; செய்கிறார் வ்யாஸர் என்று பேழ்கா விபாகம்.

ஆறு அதிகரணங்களுக்கும் ஸாதாரணார்த்தம்:—ப்ரம்ம ஆத்ம புருஷஸ்ப்தங்கள் சித்சித்விலக்ஷண பரமாத்ம பரங்கள் னென்று ஸ்த்தாபிப்பதேயாகும்.

முதலத்யாயம் மூன்றாம்பாதம்

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 10:— $7+3=10$ என்று கொள்க.

7 அதிகரணங்கள் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதங்கள். இடையில் மூன்றும் (தேவதாதிகரண மத்வதிகரண அபகுத்ராதிகரணங்கள்) ப்ராஸங்கிகங்கள்,

ஆருவது அதிகரணமான ப்ரமிதாதிகரணத்தில் கூறப் பட்ட ஸர்வேச்வரத்வத்தை உபபாதிக்கிறது மோக்ஷப்ரதத்வத்தைக் கூறும் முகத்தாலே பத்தாவது அதிகரணமான அர்ததாந்தரத்வ வ்யபதேசாதிகரணம். ஆகையால் ஆருவது

அதிகரணத்துக்கும் பத்தாவது அதிகரணத்துக்கும் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி. 7, 8, 9 இம்முன்று அதிகரணங்களும் ப்ராஸங்கிகம். பத்தாவது அதிகரணத்தில் முன்னுருவது ஸுத்ரத்தால் பரமாத்மா ஜீவஸாமான்ய விலக்ஷணன் என்றும், நான்காவது ஸுத்ரத்தால் ப்ரமாத்மா முக்தஜீவ விலக்ஷணன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது உற்று நோக்கத்தக்கது.

ப்ராஸங்கிகங்களான முன்று அதிகரணங்களிலும் பகவத் குணங்களே கூறப்பட்டுள்ளன. ஸாரீரகமே ப்ரஹ்ம மீமாம்சை யன்றோ. ஆகையால் எவ்விடத்திலும் அவன் குணம் கூறப் பட்டதேயாம். தேவாதீனமப்யுபாஸ்யத்வம் தேவதாதிகரணத் திலும், வஸுமுக தேவாநாமபி ஸ்வாத்மத்வேந உபாஸ்யத்வம் மத்வதிகரணத்திலும், சூத்ராதீனமநுபாஸ்யத்வம் அபசூத்ராதிகரணத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன என்று கொள்க.

தேவதாதி கரணத்தில் தேவாதிகளுக்கு உபாஸ்யன் என்று பகவான் கூறப்பட்டுள்ளான். தேவாதிசப்தத்தில் ஆதிபத க்ராஹ்யர்கள். அஸுர ராக்ஷஸ கந்தர்வ பிசாசங்கள் என்பர் பெரியோர். ஸ்ரீ ப்ரஹ்மலாதாதிகள் அஸுரர்கள், ஸ்ரீ விபீஷணாதிகள் ராக்ஷஸர்கள், சித்ரஸேனாதிகள் கந்தர்வர்கள், கண்டாகாணாதிகள் பிசாசங்கள். இவர்களுக்கும் உபாஸ்யனாகியான் பரமாத்மா என்றபடி.

முதலத்யாயம் நான்காம்பாதம்

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 8:— $6+2=8$ என்று கொள்க.

முதல் ஆறு அதிகரணங்களில் ஸாங்க்யபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேப மும், மேல் இரண்டு அதிகரணங்களிள் யோகபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேப மும் என்று பேடி காவியாகம்.

காரணத்வம் ப்ராதேசிகமேயன்றி ஸார்வத்ரிகமன்று என்ற வாதத்தை மேலிரண்டு பாதங்களால் நிரஸிக்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம்.

அதாவது காரண விஷயத்தில் பரோக்த தோஷங்களை முதலிரண்டு பாதங்களால் பரிஹரித்து, கார்ய விஷயத்தில் பரோக்த தோஷங்களை மேலிரண்டு பாதங்களால் பரிஹரிக்கிறார் என்றபடி.

இரண்டாமத்யாயம் முதலிரண்டு பாதங்கள்

ஸ்பபக்ஷத்தில் பரர்களாலே கூறப்பட்ட தோஷங்களைப் பரிஹரிக்கிறார் முதற் பாதத்தில். பரபக்ஷங்களுக்குத்தான் தோஷம் கூறுகிறார் இரண்டாம் பாதத்தில்.

ஸ்வபக்ஷாந்தாபநம் முதற் பாதத்தில், பரபக்ஷநிராகரணம் இரண்டாம் பாதத்தில் என்றபடி.

முதற் பாதத்தில் ஸ்ம்ருதியுத்தி விரோத பரிஹாரமும், இரண்டாம் பாதத்தில் சாஸ்த்ராந்தர விரோத பரிஹாரமும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன கொள்க.

முதற் பாதத்தில் ஸ்ம்ருதி ந்யாயங்களால் வேதாந்தங்களுக்கும் உபநிஷதம் பூதமும் தவிர்க்கப்படுகிறது. இரண்டாம் பாதத்தில் சாரீரக ந்யாயத்தாலே பரபக்ஷங்களுக்கு பூதமும் கூறப்படுகிறது என்றபடி.

இரண்டாமத்யாயம் முதற்பாதம் (ஸ்ம்ருதிபாதம்)

இப்பாதத்தில் அதிகாரணங்கள் 10. இவற்றை $2+8=10$ என்று பிரித்துக்கொள்க.

முதலிரண்டு அதிகரணங்களில் ஸ்ம்ருதி விசாரம் செய்து மேலெட்டு அதிகரணங்களில் யுக்திவிசாரம் புரிகிறார் வ்யாஸர். ஸ்ம்ருத்யுபக்ரமமான படியால் இது ஸ்ம்ருதி பாதம் எனப்படுகிறது. ஸ்ம்ருதி விசார ப்ரதானம் இப்பாதம். முதலிரண்டு அதிகரணங்களில் ஸ்ம்ருதி விரோத பரிஹாரத்தையும் மேலெட்டு அதிகரணங்களில் யுக்திவிரோத பரிஹாரத்தையும் செய்தவற்றால் பலித்தது ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகதுபாதானத்வமும் ஜகந்நிமித்தத்வமும் என்பர் பெரியோர். உபஸம்ஹாரதர்சன ப்ரயோஜனவத்வாதிகரணங்களில் (8, 10) நிமித்தத்வ ஸ்த்தாபனம். சிஷ்டாபரிக்ரஹாதிகரணத்திலும் (4) போக்த்ராபத்த்யதிகரணத்திலும் (5) உபயஸ்த்தாபனம். மற்ற (1, 2, 3, 6, 7, 9) அதிகரணங்களில் உபாதானத்வ ஸ்த்தாபனம் என்று கண்டுகொள்க.

முதலாறு அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகதுபாதானத்வத்தில் விரோத பரிஹாரமும், மேல் நான்கு அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகந்நிமித்தத்வத்தில் விரோதபரிஹாரமும் என்றும் பேடிகாவிபாகம் கொள்ளலாம்.

இரண்டாமத்யாயம் இரண்டாம்பாதம் (தர்க்பாதம்)

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 8. $1+6+1=8$ என்று இவற்றைப் பிரிக்கலாம்.

முதலதிகரணத்தில் ப்ரதான காரணவாதியான ஸாங்க்யனை நிரஸித்து மேலாறு அதிகரணங்களில் பரமானு காரணவாதிகளான வைசேஷிக பௌத்த ஜைன சைவர்களை நிரஸித்து எட்டாவது அதிகரணத்தில் சிதசித்விலக்ஷண ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகதேக காரணத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரத்தை பரமப்ரமாணம் என்று ஸ்தாபிக்கிறார் பஞ்சம வேதமாகிய மஹா பாரதத்தையருளிய வ்யாஸர் என்று கொள்க.

இப் பாதஸூத்ரங்கள் நஞ் கடிதங்களாக வமைந்துள்ளன. இதுகொண்டே இப்பாதம் பரபஞ் ப்ரதிஷேபம் என்று கொள்ளலாம்.

7+1=8 என்று பிரிக்கலாம். ஏழு அதிகரணங்களில் பரமத கண்டநம் செய்த வ்யாஸர், எட்டாமதிகரணத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்யத்தை ஸ்தாபித்து அதுதன்னை, பூஷிக்கிரூர் என்றபடி.

முதலதிகரணத்தில் ஸாங்க்யமதமும் இரண்டாமதிகரணத்தில் வைசேஷிக மதமும் கண்டிக்கப்படுகின்றன.

த்ரவ்யம் அவஸ்த்தை இரண்டும் நித்யங்கள் என்பர் ஸாங்க்யர். இரண்டும் அநித்யங்கள் என்பர் வைசேஷிகர்.

ஈஸ்வராதிஷ்டித ப்ரதான காரண வாதி ஸாங்க்யர்.

நிமித்தமாத்ர ஈஸ்வராதிஷ்டித பரமானு காரணவாதி வைசேஷிகர்.

பௌத்தாதிகளும் பரமானு காரணவாதிகளேயாயினும் அவர்களுக்கு முன் வைசேஷிகர்களை நிர்தேசித்தது, இவன் வேதகுத்ருஷ்டி அவர்கள் வேதபாஹ்யர்கள் என்று கொண்டு. பாசுபதாதிகளில் பரமானு காரணவாதிகள் ப்ரதான காரணவாதிகள் என்று விபாகமிருந்தாலும் அவர்களெல்லோருமே வேதபாஹ்யர்கள்.

பாசுபதாதி கரணத்தில் முதல் ஸூத்ரத்தால் அந்த மதத்துக்கு ச்ருதிமூலத்வமில்லையென்றும், மேல் மூன்று ஸூத்ரங்களால் அதற்கு அநுமான மூலத்வமுமில்லை என்கிரூர். வேதவ்யாஸர்.

பெளத்த நிராகரண ப்ரகரணத்தில் 'நாபாவ: உபலப்தே:' (2-2-27) என்று ஜகத்து இல்லைபென்பது இல்லை என்று கூறும் முகத்தாலே வ்யாஸர் ப்ரச்சந்ந பெளத்தர்களை (அத்வைதிகள்) யும் நிரஸித்தாராகிரூர்.

இதேபோன்று 'வைதர்ம்யாச்ச ந ஸ்வப்நாதிலத்' (2-2-28) என்று ஸ்வாப்நார்த்த வைஷ்ணவ ப்ரதர்சனமுகத்தாலே ஜகத் ஸத்யத்வத்தைக் கூறுகிறாராயிற்று வ்யாஸர். இதுவும் ம்ருஷாவாதிமத விபரீதமிதே.

இப்பாதத்தில் ஸாங்க்யாதி மதங்களுக்கு வேத ப்ரத்யர்தித்வமில்லை யென்கிறார் வ்யாஸர்.

ஸாங்க்யாதி மதங்கள் வேத விருத்தார்த்த ப்ரதிபாதகங்கள் ஆகையால் வேதத்துக்கு எதிரே நிற்கவியலா என்றும், ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்ரம் வேதாநுகுண வசநமாகையாலே வேதவிரோதித்வமே யதற்கு இல்லை யென்றும் வ்யாஸர் திருவுள்ளம். பஞ்சமவேத மான மஹா பாரதத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தை மிகவும் கொண் டாடுபினற ஸ்ரீவ்யாஸர், சாரீரகத்திலே அதனைக் கண்டிக்க ப்ரஸக்தியில்லை யென்றவாறு.

இப்படி ப்ரஹ்மம் ஜகதேககாரணம் என்று ஸ்தாபித்தபடி:

இரண்டாமத்யாயம் முன்னுவது பாதம் (வியத்பாதம்).

ஆதிமுதல் இவ்வளவும்வர ஆறு பாதங்களால் ப்ரஹ்மத் தினுடைய காரணத்வம் உக்தம். இனி மேலிரண்டு பாதங் களால் ஜகத்தினுடைய கார்யத்வம் உச்யதே.

இந்த பாதத்திலும் அடுத்த பாதத்திலும் ஜகத்தினுடைய ப்ரஹ்மகார்யத்வம் ஸ்த்திரீகரிக்கப்படுகிறது என்றபடி.

ஸர்வம் நித்யம் என்கிறான் ஸாங்க்யன். ஸர்வம் அநித்யம் என்கிறான் பெளத்தன். ஸர்வம் நித்யாநித்யம் என்கிறான் ஜைன்ன். நித்யா நித்யங்களை மாறாழிக் கூறுகிறான் வைசேஷிகன். இந்நால்வர் பக்ஷங்களையும் நிரஸித்து வ்யாஸர் ப்ரஹ்மம் காரணமேயென்றும் ஜகத்து தத்கார்யமே என்றும் ஸ்த்தாபிக்கிறார். இதிறே வைதிக மதம். அசித்துக்கு ப்ரஹ்மகார்யத்வம் ஸ்வரூபாந்யதா பாவமென்றும், சித்துக்கு ப்ரஹ்மகார்யத்வம் ஸ்வபாவாந்யதா பாவமென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் ஏழு. இவற்றை $3+4=7$ என்று பிரித்துக் கொள்க.

முதல் மூன்று அதிகரணங்களில் ஆகாசாதிகளுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் ப்ரஹ்ம கார்யத்வத்தைக் கூறுகிறார். இது பாத ப்ரதாநார்த்தம். மேல் நான்கு அதிகரணங்களில் ஜீவஸ்வரூப சோதநம் செய்கிறார். இவை நான்கும் இப்பாதத்தில் ப்ராஸங்கிகங்களாகும். இங்கே ஜீவனை ஜ்ஞாதாவென்று கூறும் வ்யாஸர் அவனுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை விசையாத மாயாவாதிகளையும், நித்ய ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை விசையாத நையாயிகர்களையும் நிரஸித்தாரென்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

இரண்டாமாநாயகம் நான்காம்பாதம் (ப்ராணபாதம்)

இப்பாதத்தில் மூன்றாயகங்கள் ப்ரஹ்ம கார்யங்கள் என்று அறுதியிடப்படுகிறது.

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் எட்டு. இவற்றை $1+6+1=8$ என்று பிரித்துக்கொள்க.

முதலதிகரணமும் சரணாதிகரணமும் இப்பாதத்தில் ஸாஸ்தாத்ஸங்கதங்கள். இடையே ஆறு அதிகரணங்களும் ப்ராஸங்கிகங்களென்று கொள்க.

வியததிகரண ந்யாயப்படி ப்ராணோத்பத்த்யதிகரணத்திலும் தேஜோததிகரண ந்யாயப்படி ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்தி க்ஷுப்தயதிகரணத்திலும் அர்த்த நிர்ணயம் செய்கிறார் வ்யாஸர்.

வியததிகரணம் தொடங்கி 14 அதிகரணங்களில் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைக்கூறி ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்தி அதிகரணத்தில் (15 வியததிகரணம் தொடங்கி, 8 ப்ராணோத்பத்த்யதிகரணம் தொடங்கி) வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி நிருபிக்கப்படுகிறது என்ற பேதம் காண்க. ஆக ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிகளுக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே காரணபூதன் என்று கூறப்பட்டது.

இவ்வாறு முதலத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸர்வகாரணத்வத்தை இரண்டாமத்யாயத்தில் ஸ்த்திரீகரணம் செய்தார் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் என்று தேறிய பொருள்.

முதலத்யாயம் ஸமந்வயாத்யாயம், இரண்டாமத்யாயம் அவிரோதாத்யாயமிதே.

இவ்வளவால் பூர்வத்விகார்த்தம் நிருபிதம்.

உத்தரத்விகம்

ப்ரஹ்மோபாஸாதத்தையும் அதடியாக விசையும் மோக்ஷாதத்தையும் இவ்வுத்தரத்விகத்தால் கூறுகிறார் ஸ்ரீவ்யாஸர்.

மூன்முதாமத்யாயம்

இவ்வுத்தாமத்யாயம் நான்கு பாதங்களோடு கூடியது. மூன்றாம் பாதத்தில் உபாஸாதத்தை விசாரிக்கப்படுகிறது வ்யாஸர், அதற்குமுன்பாக இதை உபாஸாதுகாண ஜீவதோஷங்களை முதற் பாதத்தாலும், பகவத் த்ருஷ்டினை ஏற்பட அவன் குணங்களை இரண்டாம் பாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஸித்தியைக்கு அங்கமான கரிமத்தை நான்காம் பாதத்தாலும் விசாரிக்கிறார்.

இப்படி பாதவிபாகம் இருக்கும்படி.

மூன்றாமத்யாயம் முதற்பாதம் (வைராக்யபாதம்)

இப்பாதத்தில் ஜீவனுடைய ஜாக்ரதாதிதசைகளில் உள்ள தோஷங்களைப் பூர்ணமாகக் கூறுகிறார். தோஷதர்சனம் ஏற்பட்ட வைராக்யம் பிறக்குமிதே.

இப்பாதத்தில் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தையும் ஸம்ஸார பாரமார்த்த்யத்தையும் கூறுகிற ஸூத்ரகாரர் இவற்றை மறுத்த ஸாங்க்ய மாயாவாதிகளையும் நிரஸித்தாராயிற்று.

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 6. $1 + 5 = 6$ என்று பிரித்துக்கொள்க. முதலதிகரணத்தில் ஆரோஹணாவச்சேதோ தோஷங்களையும் மற்றைய 5 அதிகரணங்களில் அவரோஹணாவச்சேதோ தோஷங்களையும் கூறுகிறார்.

இப்பாதம் ஸம்ஸாரி ஜீவதோஷபரம்.

மூன்றாம் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதம்
(உபயலிங்கபாதம்)

சாரீரகத்தில் முதலிரண்டு அத்யாயங்களில் ஜகதேக காரணமாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மம் இந்த மூன்றாமத்யாயத்தில் மோக்ஷஸாதநமாகக் கூறப்படுகிறது. ஸித்தோபாயமிதே ப்ரஹ்மம். ஆக கீழே காரணமாகவும் இங்கு ஸாதநமாகவும் கூறப்பட்டபடியால் பெளருக்த்ய தோஷமில்லையாம். ஸாத்யோபாயமிதே ப்ரஹ்மோபாஸநம். அதற்கு உபயுக்தம் ஜீவதோஷ தர்சனஜநித வைராக்யமும் பகவத் குணதர்சனஜநித த்ருஷ்ணையுமாகும். கீழே இதர வைராக்ய ஸித்த்யர்த்தம் இதர தோஷங்களைக்கூறிய வ்யாஸர் இப்பாதத்தில் பரமாத்மராக ஸித்த்யர்த்தம் பரமாத்ம குணங்களைப் பூர்ணமாகக் கூறுகிறார்,

பரப்ரஹ்மத்துக்கு உபயலிங்கத்வமாவது நிர்தோஷத்வமும் கல்யாணைகதாநத்வமுமாகும். இதனைக் கூறும் இப்பாதம் உபயலிங்கபாதமிதே. ப்ரஹ்மம் நிர்தோஷம் கல்யாண குணாகரம் என்று கூறும் வ்யாஸர், ப்ரஹ்மம் நிர்தோஷம் நிர்குணம் நிர்விஸேஷம் என்று கூறுவார் கூற்றை அடியறுத்தாராயிற்று.

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 8. $4+4=8$ என்று பிரித்துக் கொள்க.

முதல் நான்கு அதிகரணங்களில் ஜீவனுடைய ஸ்வப்நஸுஷுப்த்யாதி தசைகளில் தோஷங்களையும், மேலில் அதிகரணங்கள் நான்கிலும் பரமாத்ம கல்யாணகுணங்களையும் கூறுகிறார். பரமாத்ம குணபரமான இந்த இரண்டாம் பாதத்தில் ஜீவதோஷங்களைக் கூறுவது ப்ரதானமன்று. அந்த நான்கு அதிகரணங்களிலும் பரமாத்ம குணங்களே கூறப்பட்டனவாகக் கொள்ளலாம் என்பர் பெரியோர்.

ஸ்வாப்நபதார்த்த ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாநுகுண குணங்கள் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளுவது யுக்தம்.

ப்ரதானாதசேஷம் த்விதீயபாத ஆத்யாதிகரண சதுஷ்டயம் என்று பூரீஸேநேஸ்வராசார்யர் திருவுள்ளம்.

இப்பாதத்தில் மேல் நான்கு அதிகரணங்களை இரு பேடிகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

முன்னிரண்டு (5, 6) அதிகரணங்களில் பரமாத்மாவுக்கு தத்தத்ஸ்த்தாந ஸம்பந்தத்தால் தோஷம் தட்டாது ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணமே என்றும். ஜகத் ப்ரஹ்மைக்ய வசந ஸங்கத தோஷமுமில்லை. ப்ரஹ்மம் கல்யாணகுண பரிபூர்ணமே என்றும் கூறுகிறபடி.

: மேலிரண்டு (7, 8) அதிகரணங்களில் பகவானுக்கு ஸர்வ ஸ்மரத் பரத்வத்தையும் பரமௌதார்யத்தையும் கூறி உபாஸ்யத்வத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார். பரத்வபூர்த்தியும் ஒளதார்யபூர்த்தியுமில்லையாகில் உபாஸ்யத்வ பூர்த்தியில்லையிறே.

உபயலிங்காதிகரணத்தில் முதல் ஸுத்திரத்தால் ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கவிரிஷ்டமென்றும், பதினொராம் ஸுத்திரத்தால் ப்ரஹ்மம் உபயலிபூதி விரிஷ்டமென்றும் கூறுகிறார்.

உபயலிங்க விரிஷ்டம் உபயலிபூதி விரிஷ்டம் ப்ரஹ்மம் என்பதே வேதாந்தபஞ்சம் என்றார் பரம வைதிகரான வ்யாஸர்.

பராதிகரணத்தில் பரத்வமும் பலாதிகரணத்தில் ஒளதார்யமும் கூறப்பட்டது. ஸகலாதிகாரிகளுக்கும் ப்ரயோஜனத்தை அளித்தபிறகு ப்ரஸ்ருத்தியுள்ளது. ப்ரயோஜனமும் பலப்ரதனை பெறுபவர்களுக்கு விரிஷ்டம். பலப்ரதனுக்கு பலப்ரதத்வம் பரத்வ ஒளதார்யங்கள் இல்லையேல் கூடாது. பரத்வ ஒளதார்யங்கள் திரிபுரம் உபயலிங்க விரிஷ்டமான நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றெவருக்கு இல்லையிறே.

காரணகாரணபேடாகத் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாய் தேவதா காரணபேடாகத் ஸர்வதேவதாந்தராத்மாவாய் ப்ரஹ்மஸப்தவாச்ய ஸாரண நாராயணன் சித்திபிதவிரிஷ்டனை ஜகதேககாரணபூதன். உபயலிங்கபூதன் பரன் என்று இவ்வளவால் கூறி பலாதி கரணத்தில் அவனை ஸகல பலபரதன் என்கிறார் ஸ்ரீவேத வ்யாஸர் பகவான்.

ப்ரஹ்மபூதபரமம் ப்ரஹ்மம் பாதம்

(புத்தேசபவபூதபர பாதம்)

கீழே பதினாறு பாதங்களால் ததவநிபுரணம் செய்தார். இனி மேல் ஆறுபாதங்களால் அறுஷ்டாக நிபுரணம் செய்கிறார். என்று பேடிகா விவாகம்.

தத்வவிவேக ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த வ்யாஸர் இனி தத்வஜ்ஞாநாநுகுண ஹிதாசரணத்தைக் கூறுகிறார் என்றபடி.

ஆக $10 + 6 = 16$ பாதங்கள் என்று பேடிகாவிபாகம்.

ஹிதத்தை முன்னிரண்டு பாதங்களாலும் தத்பலத்தை மேல் நான்கு பாதங்களாலும் கூறுகிறார் என்றபடி.

உபாயத்தைக் கூறுகிறது இம்முன்றும் பாதம். ததங்கமான கர்மத்தைக் கூறுகிறது நான்காம் பாதம் என்ற விபாகம் காண்க.

குணோபஸம்ஹார பாதமென்றே இந்த முன்றும் பாதத்துக்கு வ்யலஹாரம். ப்ரஹ்மம் நிர்குணம் என்று கூறும் குண தஸ்கரர்களுக்கு இப்பாதம் ஸர்வாத்மநா துர்க்கடம். ஸ்ரீபராசர ஸ்ரீமாராசர்ய ஸ்ரீபராங்குச ஸ்ரீராமாநுஜாதிகள் குணபக்ஷபாதிகளிறே.

பல உபநிஷத்துக்களிலே கூறப்பட்ட வித்யைகளை விசாரித்து, வித்யைகளுக்கு ஐக்யம் தேறுமானால், ஓரிடத்தில் கூறப்படாத மற்றொரிடத்தில் கூறப்பட்ட குணங்களை உபஸம்ஹரிக்க வேணும் என்று ஸ்தாபிக்கிறார் இப்பாதத்தில் ஸ்ரீவ்யாஸர். குணோபஸம்ஹார பாதமேயன்றி குணஸம்ஹார பாதமன்றிது.

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 26. 19ஆம் அதிகரணத்தில் ஸர்வபரவித்யோபாஸ்யன் நாராயணனே என்று ஸ்தாபிக்கிறார் ஸ்ரீவ்யாஸர் ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்ரேஸரர்.

முன்றும்த்யாயம் நான்காம் பாதம் (அங்கபாதம்)

இவ்வத்யாயம் முதற்பாதத்தில் பலத்வாரா கர்மம் த்யாஜ்யம் என்றது. ஸ்வரூபேண கர்மம் உத்தேச்யம் என்று இப்பாதத்தில் கூறப்படுகிறது.

இவ்வங்கபாதத்தில் உபாயமான உபாஸநத்துக்கங்கமான கர்மம் விசாரிக்கப்படுகிறது.

கர்மகாண்டத்தில் கர்மம் விசாரிக்கப்பட்டதாயினும் அது பலஸங்க டுக்தமாயின் அது கேவல கர்மமாகும். பகவத் கைங் கர்யத்வ விதூரமென்றபடி. அது அநித்யபலகம். அது ந்யாஜ் யமாம். இங்கே கூறப்பட்ட கர்மம் உத்தேச்யமானது. உபாஸ நாங்கமானது. கர்மகாண்டத்தில் ஸ்வர்காதி ஸாதநமாகக் கூறப்பட்ட கர்மங்களே இங்கு உபாஸநாங்கமாகக் கூறப்படு கின்றன. இதுவே விநியோக ப்ருதக்த்வ ந்யாயமாகும்.

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 15.

முதலதிகரணத்தில் கர்மங்களின் அங்கத்வ ஸித்திக்காக வித்யையின் அங்கித்வத்தை ஸ்த்திரீக்கிரூர்.

இரண்டாவது மூன்றாவது பதினோராவது அதிகரணங்கள் ப்ராஸங்கிகங்கள். மேல் அங்க விசாரம்.

கர்மங்களும் சமதமாதிகளும் பாண்டித்ய பால்யமௌநங் களும் அங்கமௌ அறுதியிடுகிரூர் இப்பாதத்தில் வ்யாஸர்.

இப்படி அங்கசிந்தை செய்த வ்யாஸர் பதரினாஸ்காவது பதினேந்தாவது அதிகரணங்களில் அங்கிநிந்தபத்தி ஸமய சிந்தை செய்கிரூர் என்று பேடிகா விபாகம் கொள்க.

ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு கர்மம் அங்கம் என்று இப்பாதத்தில் கூறும் வ்யாஸர் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானமாத்ரம் ஸாதநம் என்று கூறும் சாங்கசமதத்தையும், ஜ்ஞானகர்ம ஸாஸனமுச்சயஸாதி யாதவப்ரகாசமதத்தையும், ஜ்ஞானமே கர்மத்துக்கு அங்கமென்று கூறும் நிர்வரயீமாம்ஸக மதத்தையும், ஜீவர்கள் நித்ய முக்தர், மோகம் ஸாத்யமன்று என்று கூறும் ஸாங்க்ய மதத்தையும் நிர்ஸித்தாரிதே. .

ப்ரஹ்மவித்யை மோக்ஷஸாதகம் அங்கி, கர்மம் ததங்கம் என்று ஸித்தாந்த ஸ்த்தாபகம் செய்தார் வ்யாஸர்.

நான்காமத்யாயம் (பலாத்யாயம்)

இந்த அத்யாயத்தின் பாதங்கள் நான்கினையும் $2 + 2 = 4$ என்று இரு பேடிகைகளாகப் பிரிக்கலாம். உத்தரபூர்வாக அக்ஷேஷ விநாசங்கள், உத்க்ராந்தி இவை இரண்டினையும் ப்ரஹ்மவித்யா பலங்களாக பூர்வ பாதவ்யத்தில் கூறுகிறார். இளவயிரண்டும் ஸ்ததூல தேஹ யுக்தகாலத்தில் ஏற்படும் பலங்களாகும்.

மேலிருபாதங்களில் அர்ச்சிராதி மார்க கமநமும் பகவத் பராப்தியுமான பலங்களைக் கூறுகிறார். இவை ஸ்த்தூல தேஹத்தைத் துரந்தவனுக்கு ஏற்படும் பலங்களாகும். இப்படி பேடி காவிபாகம்,

ஸாரீரகத்தில் 156 அதிகரணங்கள் உள்ளன. முதற்கண் நான்கு அதிகரணங்கள் உபோத்காதமாயமைந்தன. மேல் 125 அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்மமும் ப்ரஹ்ம வித்யையும் நிரூபிக்கப் பட்டன. மேல் 27 அதிகரணங்களில் ப்ரஹ்ம வித்யாபலத்தை நிரூபிக்கிறார். ஆக ஸாரீரகம் 156 அதிகரணங்களும், உபோத்காதமும் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம வித்யாபல ப்ரதிபாதக பாகங்களென்றும் பேடிகாவிபாகம்.

நான்காமத்யாயம் முதற்பாதம் (ஆவ்ருத்திபாதம்)

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 11. $6 + 5 = 11$ என்று பிரித்துக் கொள்க.

முதற்கண் ஆறு அதிகரணங்களில் வித்யாஸ்வரூப சோத
நம் செய்கிறார். மேல் ஐந்து அதிகரணங்களில் வித்யா பலத்
தைக் கூறுகிறார் என்றபடி.

ப்ரஹ்மவித்யை மோக்ஷஸாதநமேயாயினும் அதனை இந்த
பலாத்யாயத்தில் வ்யாஸர் விசாரிப்பது கொண்டு நாமறியலாம்,
அதற்கு ஸாதநத்வம் இடுசிவப்பு, பலத்வமே ஸ்வாபாவிகாகார
மென்று.

நான்காமத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் (உத்க்ரந்திபாதம்)

ஸத்தூல தேஹஸ்த்திதி காலத்தில் ஏற்படும் பலமான
உத்தரபூர்வாக அச்லேஷ விநாசங்களை முதற்பாதத்தில் கூறிய
வ்யாஸர் மரண காலத்தில் ஏற்படும் பலத்தை இப்பாதத்தில்
கூறுகிறார்.

இப்பாதமே ஸாங்க்ய மாயாவாதிமூலகரு அஸங்கதம்.
மோக்ஷத்தை அஸாத்ய (எரித்த)மாயை கூறும் ஸாங்க்யமும்,
இங்கேயே மோக்ஷம் என்று கூறும் மாயாவாதியும் (உலாவுத்
த்க்ரந்தி பாதத்தில்) நிர்வாதர்கள்.

நான்காமத்யாயம் மூன்றாம் பாதம் (கடுபாதம்)

மௌகுந்த முக்தி கண்டாபத நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது
இப்பாதத்தில் என்று கொள்க.

அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துக் கிடக்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்
அஜ்ஞாதஸங்க்ருத விசேஷ மடியாக மோக்ஷமார்க ப்ரவ்ருத்தனா
வதும், கர்மஜ்ஞாந பக்திநிஷ்டையும், வித்யா பேதங்களும்,
தத்ததிகாரங்களும், பரமாத்மோபாஸநத்தால் ஹிரோதி. பாப

நிவ்ருத்தியும், அர்ச்சராதிமார்க கமநமும், என்றிவை முதலான
ஸகலார்த்தங்களையும் நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மவாதிகளும் இசைந்
துள்ளார்கள். இவையித்தனையும் வ்யாவஹா ரிகங்கள் நிர்
விசேஷ ப்ரஹ்ம தாதாதம்யப்ராப்தியே பரமமோக்ஷம் என்று
கூறும் கூற்று கேவலம் கோஷமாகலாமத்தனை போக்கி, சாரீ
ரகத்தில் அது கூறப்பட்டதன்று. பஞ்சமாத்யாய ம்ருக்யமாய்.
உத்ஸுத்ரமென்றபடி.

வ்யாஸ தாத்பர்யம் இவ்வளவே. இதுவே ஸ்ரீராமா நுஜ மதம்.

நான்காமத்யாயம் நான்காம் பாதம் (முற்பாதம்)

இப்பாதத்தில் பேடி கா த்வாயம்.

.௨௭ ஹாநத்தை முதற்பாதத்திலும், ஸ்த்தூல தேஹஹா
நத்தை ஓரண்டாம் பாதத்திலும், ஸுக்ஷ்ம தேஹ ஹாநத்தை
மூன்றாம் பாதத்திலும் கூறிய வ்யாஸர் இந்நான்காம் பாதத்தில்
முக்தி நிர்ணயம் சொப்பிரார்.

இப்பாதத்தில் அதிகரணங்கள் 6. $3 + 3 = 6$ என்று பிரித்
துகுகொள்ளுக. ஸ்வரூபாவிர்பாவம் மோக்ஷம் என்பதனை முதல்
மூன்று அதிகரணங்களிலும் ததநுகுண வ்ருத்தி விசேஷத்தை
மேல் மூன்று அதிகரணங்களிலும் கூறுகிறார்.

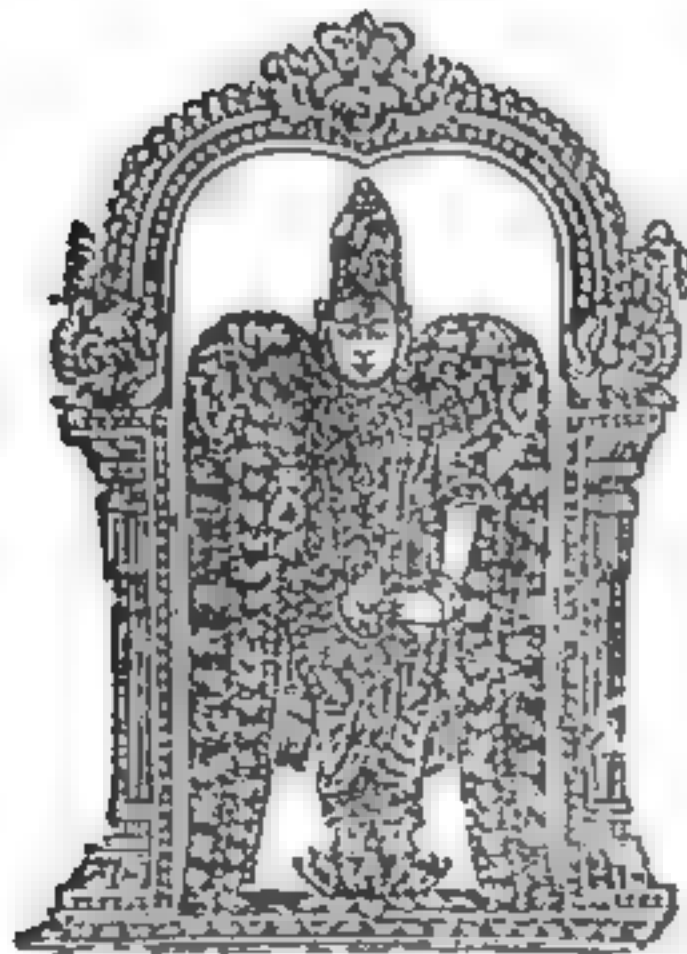
கர்மாங்ககமான பக்தியோகத்தால் பரமாத்மாவை ஆச்ர
யித்த ஜீவன், அவன் அருளால் நிர்த்தூதபாபனாய், ஸுக்ஷ்மநாடி
விசேஷத்தால் சரீரத்தின் நின்றும் நிர்கதனாய், அர்ச்சிராதி

மார்க்கத்தால் பரமபதத்தை பராபித்து, ஆவிர்பூதஸ்வ்
ஸ்வரூபனாய்ப் பரமனைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்து. அபுநராவ்
ருத்தனாய் வாழ்கின்றான் என்றறுதியிட்டார் ஸாரீரகத்தில்
ஸ்ரீவேதவ்யாஸர்.

மீமாம்ஸாகாண்ட த்ரயத்திலும் மாயாவாதகந்த ப்ரஸங்க
மில்லை என்பர் பரம வைதிக ஸார்வபௌமர்கள்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

—[—]



ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸங்கதி நிருபணம்

இவ்வாறு பேடிகாவிபாகத்தை ஸ்ரீபாஷ்யஸாரத்தில் நிருபித்தபடி. நமது ஸித்தாந்தத்திலிசைந்த ஸங்கதிகள் 8. அவையாவன — சாஸ்த்ர — காண்ட — த்விக — அத்யாய — பாத — பேடிகா — அதிகரண — ஸுத்ர ஸங்கதிகள். ஸங்கதியாவது — அபிதாநப்ரயோஜகஸம்பந்தம். உதாஹரணம் — ஸமந்வயாத்யாயத்திலே இவ்வாக்யங்கள் விசாரிக்கப்படுகின்றன. அவற்றுக்கு ஏற்பட்ட முற்பாடு பிற்பாடு முதலியதற்கு அபேக்ஷிதமான ஸம்பந்தம்: அநந்தராபிதாந ப்ரயோஜக ஸம்பந்தம் ஸங்கதி என்பர் தார்க்கிகர். அது சாஸ்த்ர ஸங்கதிகுச்சேராது. சாஸ்த்ரத்திலே ஸங்கதியேன்றி சாஸ்த்ரத்ரத்துக்குப்பிறகு என்று பொருள் கூடாதிதே. காண்ட ஸங்கதி முதலாக அநந்தாபிதாநம்கூடும். அவற்றிலும் காண்டத்தில் ஸங்கதி த்விகத்தில் சங்கதி அத்யாயத்தில் சங்கதி என்றிவ்வாறு ஸங்கதிகளிருப்பதால் அநந்த்ராபிதாநமென்பதே ஸங்கதியாகமாட்டா. ஸுத்ர ஸங்கதியை ப்ரக்ருத்யதிகரணம் முதலியவற்றில் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிருபித்துள்ளார். ஆகவே அதிகரண சிந்தாமணியிலே ஸுத்ரஸங்கதியுள்பட எட்டு ஸங்கதிகள் நிருபித்தருளினார் குமாரகுரு வரதாசார்யர்.

ஸங்கதிகளின் பெயர் மற்றொரு ஆறுவிதமாகவுண்டு.

- | | |
|--------------------------|---------------------------|
| (1) ஆக்ஷேபஸங்கதி. | (2) த்ருஷ்டாந்த ஸங்கதி, |
| (3) ப்ரத்யுதாஹரண ஸங்கதி, | (4) உபோத்காத ஸங்கதி, |
| (5) அபவாத ஸங்கதி, | (6) ப்ரஸங்க ஸங்கதி என்று. |

(1) பூர்வாதிகரண ஸித்தாந்தம் அநுபபந்தம் என்று மேலதிகரண பூர்வபக்ஷம் ஏற்படுமிடத்தில் ஆக்ஷேபஸங்கதி, (2) பூர்வாதிகாண ஸித்தாந்தந்யாயத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாக்கி உத்தராதிகாண பூர்வபக்ஷம் ஏற்படுமிடத்தில் த்ருஷ்டாந்தஸங்கதி, (3) பூர்வாதி கரணந்யாயவிஷயமன்று இது என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ரவ்ருத்தமாகில் ப்ரத்யுதாஹரணஸங்கதி, (4) ப்ரக்ருதஸித்திக்காக முன் அதிகரணம் உபோத்காதம், (5) பூர்வாதிகரண ஸித்தாந்த ந்யாயத்தை அவலம்பித்து உத்தராதிகரண பூர்வபக்ஷமாகில் அபவாதஸங்கதி, (6) முன் கூறியவற்றைவிட வேறு பட்டதாய் உபஸததிதமானது ப்ரஸங்கம்.

இவ்வாறு ஸங்கதி நிருபணம்

இனி அதிகரணமாவது

விஷயோ விசயச்சைவ பூர்வபக்ஷஸ் ததோத்தரம் ।

ஸங்கதிச் சேதி பஞ்சைதாந் ப்ராஞ்சோதிகரணம்விது: ॥

(ப்ரயோஜநம்ச பஞ்சாங்கம் ப்ராஞ்சோதிகரணம் விது: என்றும் பாடமுள்ளது).

சிலர் (1) விஷயம், (2) ஸங்கதி, (3) ஸம்சயம்,

(4) ஸம்சயத்துக்குக்காரணம் முதலான பத்துவிதமாக அதிகரணங்களை நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார். இவற்றை அதிகரண சிந்தாமணி ஆரம்பத்திலே ஸேவிக்கலாம். ஆகவே இவ்வாறு ஐந்து அல்லது பத்து சேர்ந்தது அதிகரணம் என்றதாயிற்று.

இத்தம் பூரீபாஷ்ய ஸாராம்சா: யதாமதி விசாரிதா: ।

வேருருக்ருடி பூரீவரத ஸூரிணாடம்ருத வர்ஷிணா ॥

શાસ્ત્રસંગ્રહ:

શારીરકશાસ્ત્રમ્ (ચતુરધ્યાયિ)

સિદ્ધદ્વિકં (વિષયદ્વિકં)

પ્રથમાધ્યાય:

(સમન્વયાધ્યાય:)

દ્વિતીયાધ્યાય:

(અવિરોધાધ્યાય:)

1) પ્રથમાધ્યાય:—સમન્વયાધ્યાય:	અધિકરણ સં.	સૂત્ર સં.
A પ્રથમ: પાદ:—અયોગવ્યવચ્છેદપાદ:		
અસ્પષ્ટતરજીવાદિલિંગક:	11	32
BCD અન્યયોગવ્યવચ્છેદપાદ:		
B દ્વિતીય: પાદ:—અસ્પષ્ટજીવાદિલિંગક:	6	33
C તૃતીય: પાદ:—સ્પષ્ટજીવાદિલિંગક:	10	44
D ચતુર્થ: પાદ:—સ્પષ્ટતરજીવાદિલિંગક:	8	29
	<u>35</u>	<u>138</u>
2) દ્વિતીયાધ્યાય: --અવિરોધાધ્યાય:		
A પ્રથમ: પાદ:—(સ્મૃતિપાદ:) સ્વપક્ષસ્થાપનં	10	36
B દ્વિતીય: પાદ:—(તર્કપાદ:) પરપક્ષ પ્રતિક્ષેપ:	8	42
C તૃતીય: પાદ:—(વિચારપાદ:) વિચારાદીનાં કાર્યતા	7	52
D ચતુર્થ: પાદ:—(પ્રાણપાદ:) અક્ષાદે: કાર્યતા	8	19
	<u>33</u>	<u>149</u>

शास्त्रसङ्ग्रहः

शारीरकशास्त्रम् (चतुरध्यायि)

साध्यद्विकं (विषयिद्विकं)

तृतीयाध्यायः
(साधनाध्यायः)

चतुर्थाध्यायः
(फलाध्यायः)

3) तृतीयाध्यायः—साधनाध्यायः	अधिकरण सं.	सूत्र सं.
A प्रथमः पादः—(वैराग्यपादः) जीवदोषाः	6	27
B द्वितीयः पादः—(उभयलिंगपादः) परमात्मगुणाः	8	40
C तृतीयः पादः—(गुणोपसंहारपादः)	26	64
D चतुर्थः पादः—(अङ्गपादः)	15	51
	<u>55</u>	<u>182</u>

4) चतुर्थाध्यायः—फलाध्यायः		
A प्रथमः पादः—(आवृत्तिपादः)	11	19
B द्वितीयः पादः—(उत्क्रान्तिपादः)	11	20
C तृतीयः पादः—(गतिपादः)	5	15
D चतुर्थः पादः—(मुक्तिपादः)	6	22
	<u>33</u>	<u>76</u>

समुदिताधिकरण संख्या

156

समुदित सूत्रसंख्या

545